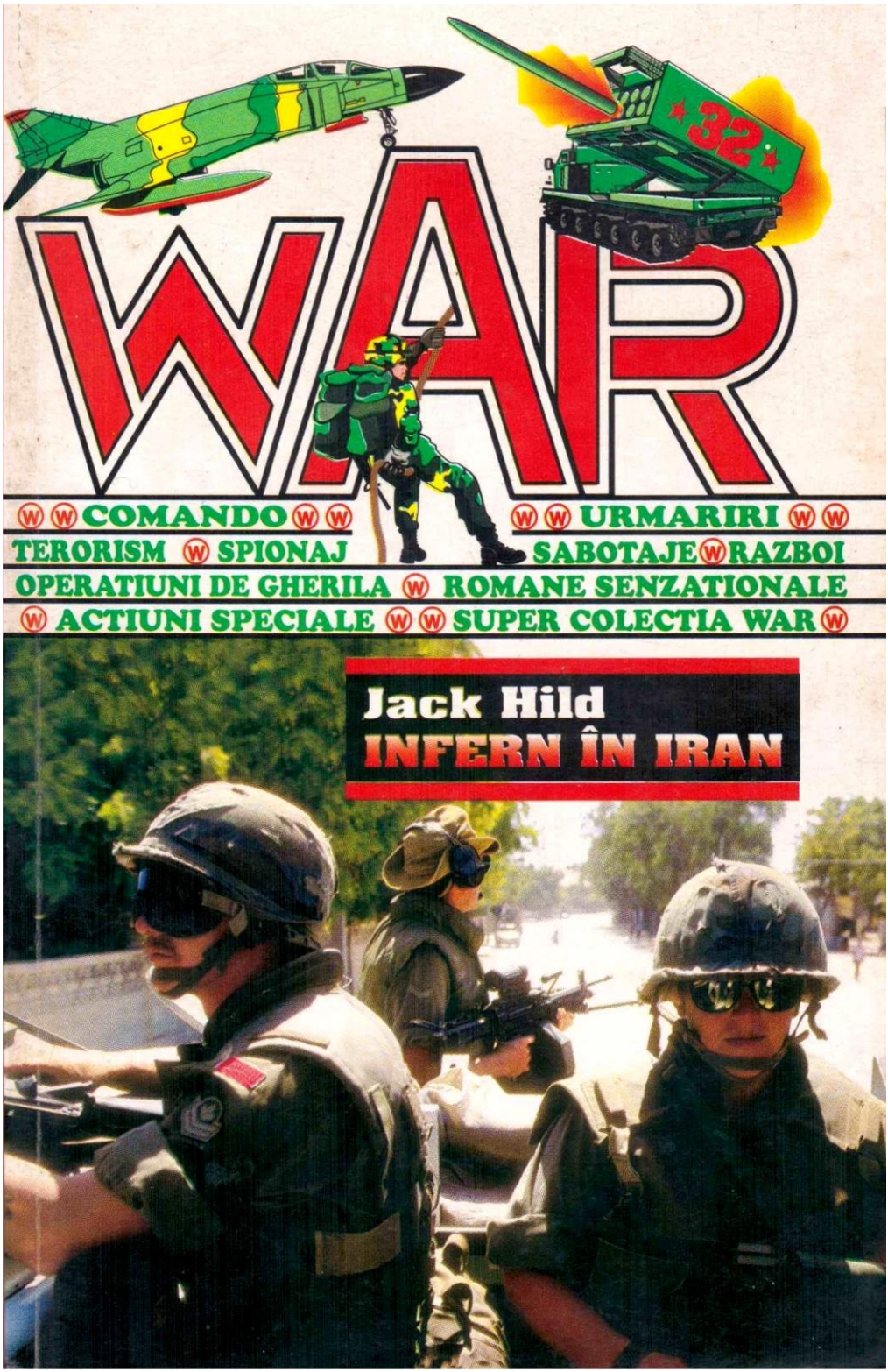
32
WAR
COMANDO
URMARIRI
TERORISM
SPIONAJ
SABOTAJE
RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA
ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE
SUPER COLECTIA WAR
Jack Hild
INFERN ÎN IRAN

Jack Hild

INFERN ÎN IRAN

1

Doctorul Hussein al-Barani gâfâia din cauza durerii care îi iradia în tot corpul. Îi fracturaseră picioarele cu o bară de fier, îi arseseră tălpile şi îi smulseseră câteva unghii. Nu mai era în stare să reziste şi începea să-şi dorească moartea.

Doi gardieni îl apucară cu brutalitate târându-l prin tabără. Gemu, apoi scoase un urlet din cauza durerii cumplite. Torționarii izbucniră în râs şi se apucară să-l imite prefăcându-se că gem tînguitor. Dar astrofizicianul nu-i mai auzi. Îl cuprinse brusc amețeala-şi se prăbuşi greoi.

După câteva clipe Gărzile Revoluției îl aruncau pe burtă în fața căpitanului Mohamadi Razod, şeful bazei. Cu o strâmbătură disprețuitoare, Razod îşi aşează cizma pe ceafa doctorului al-Barani, strivindu-i cu duritate fața de pietriş. Omul de ştiință a țipat din nou, corpul i-a fost zguduit de un spasm nervos, apoi a recăzut într-un fel de apatie vecină cu coma. După aceea nu a mai fost conştient decât de greutatea insuportabilă care îi strivea capul şi de asperitățile care îi înțepau fața.

În sfârşit presiunea încetă brusc şi putu să întoarcă

capul, străduindu-se să-şi recapete cât de cât cunoştinţa.

— Ia uite ce fotoliu superb ţi-am instalat, zise Razod, cu o lucire de sadism în privire.

În ciuda lacrimilor de durere, omul de ştiinţă clipi de câteva ori în lumina orbitoare. într-adevăr, fotoliul cu pricina, un scaun rudimentar, fusese cățărat pe un rug de lemn de şarpantă în formă de piramidă, înconjurat de vreo doisprezece pasdari în costume maronii de camuflaj. Unul din ei ținea în mână un bidon cu benzină.

— Dacă mărturiseşti acum, i-a zis din nou Razod, vei fi scutit de multe neplăceri.

În ciuda căldurii toride a acelui sfârşit de după-amiază, în plin deşert iranian, doctorul al-Barani se simți scuturat de un fior de gheață. Ştia, înțelesese că moartea reprezenta singura alegere logică şi cinstită care îi rămăsese. Închise ochii şi îşi trecu limba vâscoasă peste buzele crăpate, acoperite de praf. Apoi, vorbi, repetând ceea ce mai spusese deja de nenumărate ori. Câteva cuvinte pe care nici tortura, nici privațiunile nu reuşiseră să le schimbe.

N-am nimic de mărturisit.

Rayod făcu un gest scurt spre pasdari. Doi dintre ei îl apucară pe doctor de subsuori. Picioarele rupte l-au făcut din nou să țipe de durere. Cei doi l-au urcat cu brutalitate pe scaun şi i-au legat brațele la spate. Doctorul al-Barani a ridicat încet capul şi şi-a privit torționarii cu un aer sfidător. Din înălțimea rugului vedea tot perimetrul taberei, având de jur împrejur trei rânduri de garduri din sârmă ghimpată, în partea de sus cu fire prin care circula curentul electric, cu posturile de gardă şi barăcile din panburi prefabricate de un maroniu verzui pentru a se confunda mai bine cu peisajul deşertic. Mai vedea şi uşile blindate de acces în subterană, la mai puțin de o sută de metri de el, încastrate între două coline cu forme estompate. în lumina palpitând de căldură, tabăra întreagă părea că face parte integrantă din deşert... Un camuflaj foarte reuşit.

Deodată, un grup de oameni în halate albe de laborator apăru pe rampa de acces în subterană şi se îndreptă cu rapiditate spre rug. În frunte nu era altul decât doctorul

Hamid, prietenul mai în vârstă al lui Barani.

Dar nu era numai atât. Era şi un adevărat Iuda, omul care il trădase în mod josnic.

— Mi-au cerut permisiunea să asiste la ultimele tale clipe, explică Razod.

Al-Barani se uită la căpitan şi îi văzu zâmbetul plin de răutate. Ştia cât de mult îşi adora meseria Razod. Iubea tortura la fel de mult ca pe sine însuşi! De departe ţi se părea frumos, dar când te apropiai erai şocat de faţa lui ciupită de vărsat şi de privirea rece a ochilor săi negri. Fusese pregătit de cei din Hezbollah*, acei fanatici ai Partidului lui Dumnezeu, proveniţi din proletariatul urban care, după revoluţie, însângerase străzile Teheranului, alungând şi hăituind cu o sălbăticie nemaivăzută disidenţii şi necredincioşii pentru a-i extermina. Razod nu era inteligent, dar era viclean. De aceea învăţase să inspire groază. În Iranul postrevoluţionar nu avea de ce să-şi facă griji pentru viitorul său.

— Faceţi loc oamenilor de ştiinţă! ordonă Razod pasdarilor în ţinută de luptă.

Doctorul Hamid se apropia în fruntea grupului. Halatul alb descheiat lăsa să se vadă cămaşa întinsă până la refuz pe burdihanul moale. Sub sprâncenele stufoase, deja cărunte, expresia feţei sale era de nepătruns.

Al-Barani a încercat să-i prindă privirea. Imposibil.Hamid nu-1 vedea. Privirea sa părea că trece prin el şi se pierde în depărtare. Al-Barani se simţea cuprins de un val de furie. Nu avea nici un resentiment pentru Hamid care îl trădase, ci împotriva lui însuşi care nu ştiuse să prevadă că sc va întâmpla astfel. Şi totuşi îşi făcuse studiile cu Hamid la Universitatea din Paris, şi tot cu el elaborase programul nuclear comandat de şah. Totuşi, de-a lungul acestor ani, al-Barani nu reuşise niciodată să-1 înţeleagă

* HEZBOLLAH (în arabă hizg Allah, partidul lui Dumnezeu), organizaţie libaneză fondată în 1982 cu sprijinul militanţilor şiiţi iranieni grupaţi în mişcarea iraniană cu acelaşi nume. Obiectivul ei este crearea unei republici islamice în Liban (N. T.).

foarte bine pe Hamid, al cărui oportunism şi dorință de a străluci îl surprinseseră totdeauna. Este adevărat că numai dragostea pentru ştiință îi legase pe cei doi bărbați. Se completau reciproc: unul era astrofizician, celălalt matematician.

Doctorul al-Barani era un om de o mare inteligență dar nu era viclean. De aceea nu-şi putea găsi locul în Iranul post-revoluționar.

Razod se uită spre Hamid.

— Oamcnii dumitale sunt gata? îl întrebă el.

Matematicianul dădu scurt din cap. Toți oamenii de stiintă se adunaseră în spatele lui, formând o pată albă în mijlocul costumelor de camuflaj.

— Dezbracati-l! ordonă Razod.

Doi pasdari se repeziră la doctor să-i smulgă pantalonii de pe el. Condamnatul nici măcar nu încercă să se apere,atât de cumplit îl dureau picioarele. Şoldurile i-au apărut pline de vanalai oribile. După ce rămase dezbrăcat de la talie în jos, Mohamadi Razod zâmbi triumfător.

— Eşti acuzat de, a fi lucrat pentru America, duşmanul poporului nostru, declară el. De asemenea, mai eşti acuzat de a fi încercat să corupi spiritul revoluționar al celor care lucrau împreună cu tine. Dacă mărturiseşti adevărul, acum în al doisprezecelea ceas, dacă-mi spui numele trădătorilor care te-au ajutat, care cu siguranță că te-au plătit ca să-ți trădezi țara, poate că am să mă las convins să fiu îndurător cu tine.

Doctorul al-Barani lăsă capul în jos. îl cunoştea bine pe Razod, ştia că nici măcar nu avea habar de sensul cuvântului îndurare şi că, dacă ar fi vorbit, s-ar fi ajuns la alte victime, alti nevinovați ar fi fost torturați şi ucişi. Nevasta lui mai întâi, apoi fiica sa, adolescentă şi fiul său care era încă un copil. Nu putea să suporte această perspectivă. Singura speranță de a-şi salva familia era să păstreze tăcerea. Or, pentru a fi sigur că nu va vorbi, era mai bine să moară cât mai repede cu putință.

— Singura crimă pe care am comis-o, zise el cu o voce ostenită, este de a fi participat la acest proiect. îi cer iertare

pentru asta lui Allah.

— Țintuiți-l! urlă Razob.

Un pasdar a agitat imediat un ciocan şi un cui mare. Al-Barani îşi înăbuşi un geamăt în timp ce alți doi pasdari îi îndepărtau cu brutalitate picioarele scoțându-i bine în evidentă părțile genitale. Apoi omul înarmat cu ciocan aşează vârful cuiului sus, exact între testicule, şi bătu cuiul, prin stratul fin de piele, în lemnul scaunului.

— Dezlegați-i mâinile! răcni din nou Razod.

Doctorul al-Barani a lăsat capul în jos şi a văzut cuiul între picioare. Era țintuit pe scaunul lui la fel ca fluturele unui colecționar, dar deocamdată durerea era neînsemnată față de interminabilele şedințe de tortură care se succedaseră în cursul săptămânii. Mintea i se începoşa. Era în stare de şoc.

Mirosul grețos al benzinei îl readuse la realitate. Un pasdar golea conținutul bidonului pe partea stângă a rugului.Celelalte Gărzi ale Revoluției se apucară să bată din palme scandând

— La moartei La moarte! La moarte!

Ca să nu rămână mai prejos, oamenii de ştiință începură şi ei să strige bătând cu piciorul în pământ.

Doctorul al-Barani îşi reținu greața care îl copleşea. Voia să moară. De altfel asta şi merita, pentru că el elaborase putea esențială a proiectului. Fără munca lui, inginerii, fizicienii şi chimiştii n-ar fi fost în stare să ajungă la nimic.

Din vina lui, arma cea mai de temut din istoria omenirii se afla acum în mâinile unor fanatici ignoranți, brutali şi fără scrupule.

Razod scoase o cutie cu chibrituri din buzunar şi i-o întinse lui Hamid.

— Onoarea e a dumitale. Razod surâse.

— Doar dacă nu cumva acest trădător îți mai inspiră încă simpatie.

A admite că ai simpatie însemna o adevărată sinucidere.Era de neconceput. Hamid acceptă chibriturile. Mâna îi tremura atât de tare încât rupse primul băț încercând să-1 aprindă.

Doctorul al-Barani îl urmărea cu privirea pe fostul prieten care aprindea al doilea bițde chibrit.Hamid ținea cu încapatînare ochii în jos,incapabil să înfrunte privirea omului pe care îl trădase si pe care avea sa-l supună supliciului.Ce mult se schimbase Hamid de la începutul revoluției! Atunci avea un ideal nobil pe care îl apăra cu curaj. Era perioada în care toată lumea era de aceeaşi parte. Intelectualii, negustorii, tinerii, toți îşi dădeau mâna împotriva şahului şi a teribilei sale poliții secrete – SAVAK. În 1979, doctorul al-Barani credea cu convingere într-o schimbare radicală şi constructivă a țării sale, cât şi în renaşterea morală a poporului iranian. De aceea acceptase fără să se revolte metodele represive ale noului regim, cu atât mai mult cu cât era convins de ostilitatea țărilor vecine şi credea că superputerile constituiau o amenințare reală pentru cauza pe care o apăra. De aceea consimtise de bună voie să se izoleze în această tabără pierdută în mijlocul deşertului iranian pentru a continua programul nuclear început de şah. Era convins că arma atomică pe care o elabora nu va fi folosită decât în ultimă instanță şi numai în scopuri defensive.

Azi naivitatea lui se dovedea criminală. Al-Barani descoperise de puțină vreme că cele patru bombe atomice fabricate sub conducerea lui erau destinate unor scopuri ofensive şi, chiar mai rău, că vor fi folosite împotriva unor populații civile. Când avusese această certitudine, al-Barani se repezise îngrozit la Hamid pentru a-1 convinge să abandoneze imediat proiectul. Ca şefi ai echipei ştiințifice, amândoi aveau datoria de a înceta imediat lucrul.

Totuşi Hamid refuzase să-1 asculte. Matematicianul rămăsese insensibil la toate argumentele şi nu voise să admită ceva care totuşi era cât se poate de evident, şi anume faptul că toți savanții şi fizicienii care participaseră la proiect vor fi în mod sigur eliminați imediat după realizarea lui. Regimul nu avea nici intenția şi nici mijloacele să treacă la o producție masivă de bombe, dar deținea destul uraniu îmbogățit pentru a fabrica patru bucăți. Era suficient pentru ducerea la bun sfârşit a planului ofensiv. După realizarea lui, oamenii de ştiință deveneau inutili şi ar fi fost pur şi simplu

lichidați sub pretextul că fuseseră contaminați de occident. O operațiune care se potrivea perfect spiritului responsabililor politici.

Hamid apropie chibritul de rug. Vaporii de benzină se aprinseră imediat, provocând izbucnirea brutală a focului. Al-Barani simți cum năvăleşte peste el o căldură insuportabilă şi muşchii străbătuți de junghiuri se încordară într-un reflex instinctiv...

Razod se apropie în grabă de partea de rug care încă nu fusese cuprinsă de flăcări şi scoase pumnalul de la centură.Căpitanul aşează mânerul în palma dreaptă a astrofizicianului şi zâmbi sadic.

— Haide! răcni el. Eliberează-te dacă ai curaj.

Din grupul de pasdari izbucniră strigăte de aprobare. Al-Barani privi o clipă cuțitul din mâna sa, zicându-şi că propunerea era cât se poate de clară. Dacă voia să scape de flăcări trebuia să-şi taie testiculele. Îşi ridică încet ochii şi se uită țintă la Mohamadi Razod. Torționarul îl contempla cu o expresie triumfătoare, sigur că prizonierul nu va ezita să se mutileze în prezența oamenilor săi pentru a-şi salva viața. După aceea ar fi putut să-1 tortureze din nou cât poftea prelungindu-i agonia cu două-trei zile. Al-Barani era acum convins că Razod era un sadic însuflețit de o ură sălbatică față de toti oamenii superiori lui din punct de vedere intelectual. Încrâncenarea cu care îl interogase şi îl torturase mai mult de o săptămână era o dovadă a sadismului şi a dorintei de răzbunare pentru că el nu avea nici educație, nici bagaj intelectual.

În realitate Razod era un sălbatic, un ignorant în sensul cel mai rău al cuvântului. Si, în definitiv, ignora mai cu seama faptul că el va pierde cel mai mult în tentativa lui sadică de a smulge mărturisiri de la astrofizician.

Ultima dată când fusese la el acasă, al-Barani luase legătura cu un agent secret american din Teheran. Savantul îi explicase totul despre proict şi despre scopul lui îngrozitor. Primise în schimb promisiunea că această bază infernală camuflată în deşert va fi rasă pentru totdeauna de pe fața pământului.

Focul se întindea cu rapiditate sub scaun. Flăcările îi atingeau deja picioarele. Căldura devenise acum sufocantă. De ce să mai aştepte?

Adunându-şi slabele forțe pe care le mai avea, al-Barani îşi încleşta degetele pe mânerul pumnalului. La picioarele rugului, Razod îi scruta fața nerăbdător să zărească teroarea pe trăsăturile savantului.

Zadarnic. Al-Barani îl privi drept în ochi, îşi înfipse încet lama cuțitului sub bărbie şi cu un gest scurt îşi tăie gâtul dintr-o parte în alta. Sângele țâşni imediat inundându-i umerii şi pieptul.

Razod scoase un mârâit furios, ultimul sunet pe care îl mai auzi condamnatul la moarte.

Razod se repezi la puşca de asalt a primului om aflat lângă el, dar ceea ce mai rămăsese pe scaunul înconjurat de flăcări nu mai semăna deloc cu o ființă omenească. Victima îl ridiculizase pe căpitan în fața întregii tabere.

Beat de furie, Razod ridică totuşi arma şi trase cele treizeci de gloanțe ale încărcătorului în corpul neînsuflețit al doctorului. După ce împuşcăturile încetară, nu izbucniră nici aplauze şi nici strigăte pline de bucurie. Nu se auzeau decât trosnetul lemnelor care ardeau şi vântul care sufla în rafale. Razod aruncă arma cu un gest furios.

Căpitanul nu ştia că în acea după-amiază toridă, în fața tuturor subordonaților săi, îşi pierduse mai mult decât prestigiul.

În realitate pierduse totul!

2

Blonda încântătoare din fața maşinii de scris îşi ridică năsucul cărn si se uită fix la el.

— Ați întârziat opt minute. Senatorului nu-i place să astepte.

Walker Jessup îi zâmbi în chip de scuză. Petrecuse un sfert de oră în parcarea subterană a imobilului, ascultând linistit o casetă în propria lui maşina, întârziind înadins.

Senatorul putea sa-si bage undeva exigențele de punctualitate…

Când secretara se ridică în picioare, Jessup încercă să-

şi menţină privirea la nivelul feţei, dar sânul tinerei femei era mult prea atrăgător. Secretara strânse din buze cu un aer dezaprobator, deschise o uşă grea din acaju masiv şi făcu un pas într-o parte pentru a-1 lăsa pe Jessup să treacă.

Proţăpit în faţa ferestrei înalte a biroului, cu mâinile încrucişate la spate, senatorul bătea nervos în podea cu tocul, pantofilor. Senatorul purta totdeauna nişte tocuri puţin mai înalte pentru a părea mai înalt, fără să fie însă bătător la ochi. Cu toate astea, era obligat totdeauna să ridice privirea când voia să se uite în ochii înaltului texan.

Ba chiar trebuia să-i ridice foarte sus.

— Stai jos, îi zise el tăios după ce uşa se închise în spatele lui Jessup.

Senatorul îi arătă cu mâna un fotoliu din fata biroului.

Avem o problemă, reluă el. Jessup îşi instala de bine de rău corpul mătăhălos în fotoliul capitonat cu piele roşie. Un fotoliu confortabil pentru o persoană cu o corpolenţă normală, dar destul de îngust pentru Jessup care se simţi imediat încorsetat.

— Ce fel de problemă? mormăi el.

Senatorul se apropie de birou şi îşi aşează degetul pe dosarul gros pus la vedere şi pe care stătea scris „ultraconfidenţial”

— Comisia a primit informaţii destul de alarmante provenind din Iran…

Jessup schiţă un zâmbet zeflemist pe care şi-1 reţinu însă imediat.

— Adică au bomba?

Senatorul îl fulgeră cu privirea în timp ce o venă mică şi albastră de la tâmplă se umfla în mod alarmant. Nici măcar nu-şi dădu osteneala să-1 întrebe pe Jessup de unde cunoştea această informaţie clasată „ultrasecretă”. Texanul făcuse parte din serviciile secrete militare şi civile înainte de a lucra pe cont propriu. Îşi păstrase o reţea de relaţii elaborată cu grijă în mediile internaţionale de spionaj, cât şi în cele ale mercenarilor şi ale criminalilor de cea mai joasă speţă.Era poreclit Aranjorul, cel care putea să organizeze orice,oriunde, fireşte cu condiţia să primească o sumă foarte

mare de bani. Iar senatorul, ca un om care se credea îndreptățit sa facă asta, îl disprețuia atât pe individ cât şi metodele lui. Şi mai mult decât atât detesta ideea că guvernul Statelor Unite este nevoit uneori să recurgă la nişte oameni ca Jessup pentru anumite treburi deosebit de scârboase şi a căror execuție era foarte delicată. în sfârşit, îl detesta pe Jessup mai ales pentru că nu făcuse nici o greşeală până acum.

— Am verificat temeinicia informației prin sursele noastre oficiale şi oficioase, a continuat senatorul. în momentul acesta experții Comisiei se străduiesc să reconstituie procesul care a permis Iranului să pună la punct un program nuclear.

— Nu e greu de imaginat.

— Serios? Ei bine, te ascult! Aş vrea să ştiu şi eu cum a putut o țară abia ieşită dintr-o revoluție şi angajată într-un război de frontieră sângeros să găsească mijloacele de a începe, şi mai ales de a duce la bun sfârşit, un program atomic destinat unor scopuri ofensive.

Senatorul vru să se aşeze în fotoliul din fața lui Jessup, apoi se răzgândi. Rămânând în picioare îşi putea privi de sus interlocutorul.

— În locul dumitale, domnule senator, eu aş apela puțin la sursele oficiale, zise Jessup. Ca să construieşti o bombă atomica e nevoie de o tehnologie dc un anumit nivel şi de materie primă. Dacă îmi amintesc eu bine, şahul le-a lăsat în urma lui pe amândouă. Să ne amintim cu câtă înflăcărare se ocupa de planificările de energie nucleară. Programase douăzeci de centrale care urmau să fie operaționale până în 1990... Şi, tot după câte îmi aduc aminte, v-ați oferit cu cea mai mare plăcere să-i furnizați tot ce avea nevoie pentru a le realiza...

— Situația mondială era atunci cu totul alta, răspunse aproape agresiv senatorul. Şi nici nu aveam de ales. Iranul era un aliat puternic. I-am dat tehnologie. Dacă n-am fi făcut-o noi, ar fi făcut-o alții în locul nostru. Oricum, nu puteam prevedea că lucrurile vor evolua în felul ăsta.

Jessup îşi reținu un suspin de plictis.

— Când dispui de elementele necesare pentru punerea la punct a unui reactor nuclear, a reluat el, atunci poți să construiești şi o bombă. Este foarte probabil că, după căderea şahului, iranienii dispuneau deja de toate componentele indispensabile.

— Cum adică componentele? Despre ce vorbeşti? În orice caz, nu noi le-am furnizat.

— Cu siguranță că nici nu vi le-au cerut. Se poate face din nou apel la sursele oficiale. Şahul furniza petrol Africii de Sud. Numai că uzina de la Valinda, din Africa de Sud, produce de ani de zile plutoniu şi uraniu destinat în mod special fabricării de arme nucleare. Si toată lumea stie că şahul a cumpărat primele încărcături destinate exportului.

Senatorul şi-a scos ochelarii din haina costumului cenuşiu cu dungi. Convorbirea luă o întorsătură pe care nu o mai controla şi era foarte hotărât să nu se lase şi mai mult antrenat pe acest teren primejdios. Deschise dosarul voluminos de pe birou şi începu să-1 răsfoiască în timp ce comenta:

— După informațiile noastre, Iranul posedă patru bombe operaționale şi are de gând să le folosească împotriva unor populații civile. Nivelul de tehnologie al echipei ştiințifice iraniene fiind încă destul de elementar, bombele sunt aproape la fel cu cele pe care le-am aruncat la Hiroşima şi Nagasaki. Cu alte cuvinte, fiecare cântăreşte câteva tone, măsoară în jur de trei metri pe un metru şi jumătate şi are o putere de douăzeci până la patruzeci de kilotone, adică aproape dublu față de *Fat Man*, bomba care a distrus Nagasaki. Adaug faptul că iranienii nu dispun de mijloace aeriene fiabile să transporte aceste bombe. Sunt mult prea mari pentru rachetele de care dispun în momentul de față.

— Dar avioanele lor ar trebui să pătrundă în zonele de apărare aer-sol pentru a-şi purta bombele deasupra țintelor stabilite. Cu siguranță că e mult prea periculos, zise Jessup.

— Într-adevăr. Totuşi fiecare bombă ar putea să nimicească zeci de mii de indivizi, poate chiar mai mult, în funcție de locul şi momentul în care ar exploda.

— Arhisuficient pentru declanşarea unui război sfânt

care ar putea să cuprindă tot Orientul Mijlociu, zise texanul suspinând.

— Fără a mai pune la socoteală faptul că iranienii ar putea folosi celelalte trei bombe ca mijloc de şantaj pe lângă puterile occidentale, adăugă senatorul.

— Mi se pare o treabă cum nu se poate mai potrivită pentru echipa Delta, propuse Jessup.

— Nici nu poale fi vorba, răspunse imediat senatorul. Nu ne putem permite să intervenim oficial.

Jessup stia foarte bine asta. Altfel de ce l-ar mai fi convocat senatorul?

— Aceasta misiune implică a o incursiune pe teritoriul iranian,si stim cât de susceptibil este guvernul în privința suveranității.

— O astfel de operațiune ar fi echivalentă cu un act de război.

— Să zicem că o operațiune de acest fel, dacă ar fi îndeplinită cu aprobarea oficială a țării noastre, ar pune serios în dificultate eforturile diplomației noastre în această parte a lumii.

— Mai bine zis, s-ar alege praful de ele, spuse Jessup rânjind, care ştia că asta ar face țăndări şi imaginea de politician pacifist pe care senatorul şi-o întreținea cu grijă în vederea realegerii sale.

— Comisia doreşte ca de această problemă să se ocupe un grup de acțiune clandestin. Treaba trebuie făcută în paisprezece zile începând de azi, adică mai înainte ca bombele să poată fi transportate din tabăra în care au fost fabricate. Oamenii dumitale sunt disponibili în momentul ăsta?

Jessup susținea cu încăpățânare privirea senatorului. Venise momentul adevărului.

— Dacă înțeleg eu bine, zise texanul, Comisia e satisfăcută de modul în care echipa mea de mercenari a rezolvat problema la Kaluba?

Senatorul nu răspunse imediat. Faptul că acea mică bandă de mercenari adunați de Jessup reuşise să restabilească democrația în mica insulă africană îl făcea să

turbeze. Le încredințase o misiune aproape imposibilă în speranța că vor eşua, că vor fi masacrați sau capturați, ilustrând astfel teoria căreia el îi datora cele patru realegeri succesive în cadrul Senatului: niciodată confruntare violentă, mai întâi şi totdeauna eforturile diplomației. Suna frumos şi morala era salvată. Era sigur că acest slogan lipsit de sens îi aducea mari beneficii senatorului; îi aduce titluri cu litere de-o şchioapă în presă şi în consecință puterea.

— Într-adevăr, suntem satisfăcuți, admise el în cele din urmă cu o voce înțepată. Dar această misiune în Iran este cu mult mai dificilă. E vorba de o pătrundere în adâncime pe teritoriu interzis pentru a nimici atât armele atomice cât şi tot materialul de cercetare. Inclusiv tot personalul ştiințific. Iar totul trebuie să pară un accident.

— Un ce? întrebă texanul rânjind.

Senatorul schiță un zâmbet satisfăcut.

— În privința asta membrii Comisiei sunt unanimi. Vrem ca distrugerea bazei să semene cu un accident nuclear. Cu explozia nefericită a uneia dintre bombe, Este singurul mijloc de a nu trage restul lumii într-o situație catastrofală.

Jessup dădu din cap mulțumit.

— Ideea nu-mi displace deloc, admise el.

— Şi venind vorba de catastrofe, aş vrea să-ți atrag atenția că țării noastre i-ar fi greu să suporte un nou fiasco în Iran, după acea tentativă nenorocită de recuperare a ostaticilor.

În urmă cu câțiva ani, Walker Jessup n-ar fi ezitat să-i tragă vreo două peste bot senatorului pentru această ultimă remarcă. În fond, prin funcția pe care o deținea, şi el avea o parte de vină pentru pierderea tragică a opt oameni curajoşi. Totuşi trecerea timpului temperase caracterul impetuos al texanului, de aceea se mulțumi să schimbe subiectul atacând o temă care ştia că îl va stingheri pe senator.

— O operațiune ca cea pe care mi-o comandați o să vă coste şi ochii din cap.

Senatorul păli, apoi se înroşi de furie.

— Ne-am înțeles deja în privința prețului unor astfel de misiuni, se răsti el. Cincizeci de mii de dolari pentru fiecare

om plus cheltuielile. Consideră că este o sumă mai mult decât frumusică, ținând cont că aceşti oameni, deşi foşti militari, nu mai sunt decât nişte simpli criminali.

— Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, zise calm Jessup, dar sunt mult mai mult decât atât, şi de altfel nu asta e problema.

Se ridică şi îşi măsură din cap până în picioare interlocutorul înainte de a continua:

— Ştim foarte bine că n-am stabilit nici un preț. Fiecare misiune e diferită. Dacă vreți ca oamenii mei să plece în Iran, va trebui să am mână liberă în privința finanțelor.

— Vrei să spui un cont nelimitat, aproape că gemu senatorul.

— Altfel nici măcar n-aş îndrăzni să-i vorbesc lui Barrabas despre această misiune.

Senatorul se gândi un moment.

— Bine, bine, zise el în cele din urmă încruntat. Acționați cât se poate de bine. De acord cu contul nelimitat. Totuşi puțină reținere în privința cheltuielilor. Nu poți să-ți închipui cât de puricat a fost bugetul nostru în ultima vreme. Suspină înainte de a trimite o ultimă săgeată otrăvită.

— Oricum, continuă el, indiferent de costul total al acestei operațiuni, nu le da oamenilor decât o treime din suma stabilită înainte de misiune. Le vei plăti restul la întoarcerea din Iran.

— Voi face tot ce voi putea ca să fiți satisfăcut, minți Jessup.

Ştia foarte bine că Nile Barrabas n-ar fi acceptat niciodată astfel de condiții, mai ales pentru o misiune care se iniința o adevărată sinucidere.

3

Erika Dykstra reveni încet spre picioarele patului răvăşit.Ținea în mână prima ediție a cotidianului International Herald Tribune deschis la pagina cu mica publicitate. Lumina matinală lăptoasă învăluia ca o ceață uşoară trupul gol al bărbatului care dormea pe spate, atenuând linia dură a muşchilor. Un trup splendid, într-adevăr, dar care de multă vreme nu mai era perfect. Viața

lăsase pe corpul lui Nile Barrabas nişte urme care nu se vor mai şterge niciodată. Erika nu numărase niciodată cicatricele bărbatului pe care îl iubea, dar le mângâiase atât de des, încât le cunoştea pe toate.

Aproape complet alb, părul foarte aspru contrasta în chip ciudat cu pielea bronzată. Erika îl cunoscuse pe Barrabas în cursul ultimilor ani ai războiului din Vietnam şi încă deja atunci avea părul alb. Şi un fel de cicatrice cu care rămăsese în urma unei răni la cap.

În vremea aceea, gurile rele din Saigon spuneau că traumatismul atinsese creierul lui Barrabas fâcându-l *boo coo dinky dau*. Complet, total ţicnit. După ce se vindecase Barrabas se întorsese pe front, bravând primejdia cu un curaj nebun, riscându-şi viaţa cu un fel de plăcere nemaipomenită şi o sălbăticie dementă. În orice caz, dacă era nebun, Erika Dykstra învăţase să-i respecte nebunia.

În vârstă,de douăzeci şi şapte de ani, de naţionalitate olandeză, Erika era originară din Amsterdam. Ca şi fratele ei Gunther, Erika era specializată în contrabandă internaţională, fiind interesată în mod deosebit de obiectele din aur, de pietre preţioase şi de operele de artă. Din când în când, foarte rar, făcea şi contrabandă cu arme. Văzuse, trăise şi făcuse lucruri incredibile şi de asemenea învăţase o grămadă de chestii.

În special că în viaţă există momente strategice şi că uneori îţi iese în cale norocul. Că o faţă poate să apară cu pregnanţă dintr-o mulţime anonimă. Că poţi trece foarte aproape pe lângă moarte…

Si mai învăţase că anumite răni nu se vindecă niciodată.

Barrabas dormea agitându-şi ochii sub pleoape. Chiar şi în somn părea pornit. Trăsăturile lui accentuate păreau daltuite în bronz.

Erika aruncă o privire distrată spre sticla de Jenever goală de pe noptieră. În ajun atacaseră împreună ginul olandez şi Nile terminase sticla singur când Erika adormise. Blarrabas bea enorm. În săptămânile din urmă băuse şi mai mult decât de obicei, dar Erika, ca o femeie realistă ce era,se ferise să-i atragă atenţia. Un om ca Nile Barrabas nu putea fi

dădăcit. Niciodată nu va reuşi să-l constrângă, după cum nu va reuşi vreodată să-l țină lângă ea. Totuşi când se alia acolo, cu ea, îi aparținea complet, cu trup şi suflet... Ce-ar fi vrut mai mult? Deşi, uneori, în unele momente necugetate, ar fi dorit să-l păstreze veşnic lângă ea.

De la ultima misiune, săptămânile trecuseră ca o sărbătoare fără sfârşit. Rămăseseră multă vreme la Paris şi cheltuiseră o adevărată avere în magazinele elegante şi localurile cele mai la modă din capitala Franței. După care luaseră avionul spre Capri unde se instalaseră într-un hotel luxos construit pe coasta unui munte care domina mica în insulă. Fireşte, făcuseră pe turiştii, se plimbaseră, se scăldaseră în apa mării, dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuseră în camera lor, care oferea o imagine panoramică asupra domeniului somptuos al lui Tiberiu, cu vestimentația lui luxuriantă ieşită dintr-o mare turcoaz. Acolo, învăluiți de lumina blândă a Mediteranei, se iubiseră până la sațietate.

Erika îl iubea pe Barrabas aşa cum nu mai iubise alt bărbat înaintea lui. Şi totuşi ştia că nu-i va aparține niciodată. Îi venea foarte greu să-l înțeleagă. Poate că la urma urmelor era nebun. Poate că riscurile meseriei erau pentru el aşa cum erau drogurile pentru alții.

Tânăra femeie căută cu privirea anunțul pe care îl subliniase în ziar. Cel pe care Barrabas îl aştepta de săptămâni în şir: chemarea pentru o nouă misiune. Vru să-şi trezească amantul dar în ultima clipă se răzgândi. Anunțul însemna sfârşitul sărbătorii care dura deja de multă vreme.

Imediat ce îl va citi, Erika îl va pierde pe Barrabas. Până data viitoare... Dacă va exista data viitoare.

Dădu drumul ziarului pe podea şi îşi desfăcu halatul de casă din mătase albastră. Aerul dimineții îi mângâie sânii întărindu-i sfârcurile. Tot trupul ei tânjea după Barrabas.

După, murmură ea strecurându-se cu voluptate în pat.

**

Nile Barrabas sări pe trotuar pentru a lăsa să treacă maşina poliției... Cei doi polițişti cu căşti pe cap îi aruncară în trecere o privire distrată. Cu balonzaidul lui kaki şi blugii

strâmți semăna-cu toată lumea şi cu oricine. Stopurile maşinii dispărură zece metri mai departe, după cotitura, la dreapta străzii înguste. Poliţiştii din Amsterdam nu-i opreau pe trecători fără un motiv serios, chiar şi noaptea în Walletjes, cartierul fierbinte al oraşului.

Barrabas îşi continuă drumul pe trotuar strecurându-se printre maşinile garate. Strada fiind abia destul de lată pentru a permite trecerea unui vehicul, automobiliştii erau obligati să parcheze pe trotuare. Evident că arhitecții de acum patru sute de ani nu se gândiseră cava veni o zi când vor fi necesare parcări. Înghesuite unele în altele, casele cu cinci etaje şi fațade înnegrite mărgineau cele două laturi ale străzii. Acoperişurile în pantă, aşezate la intervale foarte regulate, semănau cu dinții unui ferăstrău uriaş.

Ceva mai încolo clipea firma de neon roz a unui *sex-shop*, a cărei vitrină oferea o întreagă adunătură de falsuri şi de păpuşi gonflabile în mărime naturală. Barrabas nici măcar nu întoarse capul. Se simțea nervos, încordat, exasperat de o nevoie pe care o cunoştea prea bine.

Redevenise un soldat chinuit de nevoia războiului.

Această stare de tensiune intolerabilă se instalase în el lent, progresiv. De fiecare dată era la fel. Se sătura repede de odihnă, de lipsa de ocupație. Şi atunci începea să se simtă inutil, stingherit, cam ca un peşte aruncat afară din apă. Şi pentru a-şi înşela plictisul care îi strica viața, Barrabas se refugia în alcool, singurul mijloc de evadare pe care îl avea la dispoziție.

Nile Barrabas nu-şi ascundea adevărul: niciodată nu va mai funcționa normal. Participase la prea multe războaie ca poată simți în voie într-o lume în care pacea constituia augurul mod de viață. Totul i se părea atât de derizoriu în comparație cu războiul…

Trei case mai încolo spectacolul se arăta mai interesant. O prostituată roşcată cu picioare de gazelă ocupa apartamentul de la parter. Aşezată pe un taburet înalt în fața ferestrei unui dormitor foarte mic, femeia nu avea pe ea decât un sutien din dantelă neagră şi o fustă mini asortată. Barrabas aruncă o privire pe fereastră şi tânăra îi adresă

imediat un zâmbet plin de perversitate desfăcându-şi picioarele. Sub fusta scurtă, pubisul ras era neted ca un fund de bebeluş, Barrabas făcu ochii mari apoi izbucni în râs. Preț de ce puțin o clipă, starea de tensiune copleşitoare slăbise.

— Mulțumesc, aveam nevoie de aşa ceva, îi zise el fetei care imediat îi făcu semn să intre în aprtament.

Dar Barrabas scutură din cap şi îi trimise un sărut de adio. Roşcata depărta şi mai mult picioarele de parcă ar fi vrut să-l prindă din zbor.

Hotărât lucru, olandezii erau un popor foarte prietenos.

Pe măsură ce pătrundea mai adânc în cartierul fierbine, mulțimea pietonilor devenea din ce în ce mai mare. Găseai acolo de toate. Sex sub toate formele, rătăciți, drogați, punkişti, cerşetori, hoți de buzunare. Barrabas mergea pe Warmoesstrat spre gară. Intră pe o străduță mărginită de hoteluri mizerabile pentru studenți lefteri şi pătrunse într-unul din ele, *Parima*.

La parter era un bar-restaurant nu prea atrăgător. Intr-un decor de plase de pescuit pline de praf şi bucăți vechi de plută, neonul revărsa o lumină sângerie şi un tonomat răcnea un rock asurzitor. Clientela de la *Parima* era formată în principal din studenți drogați şi curviştine în costum de lucru.

Deşi îl zări din spate, Barrabas îl recunoscu imediat pa Walker Jessup. Un adevărat munte de carne care o dată cu trecerea timpului avea tendința să se ramolească.

Barrabas se strecură în fața lui la masă. Jessup se uită la el cu ochi întristați.

— Ce ideie să alegi ca loc de întâlnire o magherniță ca asta! zise el suspinând.

Apoi arătă spre farfuria din fața lui de care nu se atinsese, înainte de a face semn spre chelnerul negru care se juca cu un pui de cimpanzeu lângă bar:

— Am găsit un smoc de păr de maimuță în farfuria mea.

— Trimite-o înapoi la bucătărie.

— N-aş îndrăzni să fac asta niciodată! zise Jessup. Aş risca să-mi trimită înapoi acelaşi lucru stropit cu urina

acestui animal afurisit.

— Ar trebui să încerci. Poate mai slăbeşti şi tu.

Texanul îşi acoperi peştele din farfurie cu şervețelul.

— Crezi că putem comanda alcool fără să riscăm nimic?

— Dacă ai să ceri o sticlă întreagă, cred că poți fi liniştit, răspunse calm Barrabas.

— Bei tot whisky?

— E laptele meu zilnic.

Jessup comandă o sticlă de whisky pe care chelnerul i-o aduse împreună cu două pahare, însoțit de cimpanzeul care îi prezentă lui Jessup nota de plată. Texanul citi cifra totală si făcu o strâmbătură ofensată. Scoase din buzunar un teanc de note multicolore pe care le trie înainte de a scoate dintre ele o bancnotă mare pe care o întinse chelnerului. După ce acesta se îndepărtă, Jessup bombăni:

— Încep să înțeleg de ce mi-ai cerut să ne întâlnim aici. De fiecare dată când aduci un fraier, primeşti un procentaj din ce plăteşte el. Am dreptate?

Barrabas nu răspunse. Verifică dopul sticlei, îl scoase şi umplu până la refuz cele două pahare. În realitate, Jessup stia foarte bine pentru ce alesese *Parima*. Îl invitase într-un loc unde clientela era prea amețită sau prea drogată, sau prea stupidă pentru a remarca ceva. Un fel de pubelă pentru noua generație de rebuturi a omenirii.

Barrabas bău trei sferturi din pahar. Jessup îl goli pe al lui dintr-o înghițitură, apoi întrebă zâmbind:

— Nu vrei să facem un concurs?

— Nu, în orice caz nu acum, răspunse serios Barrabas golindu-şi şi el paharul.

— Cum vrei, dar îți jur că n-am să părăsesc şandramaua asta până nu golesc o sticlă care m-a costat şaptezeci şi cinci de dolari!

Şi zicând acestea, texanul îşi umplu din nou paharul.

— Mai bine spune-mi ce vrei de la mine, zise Barrabas.

Jessup luă o gură de whisky, apoi se aplecă înainte cu coatele sprijinite de masă.

— De data asta, misiunea pe care o am pentru tine e o adevărată bijuterie. În esență, e vorba de distrugerea

programului de înarmare nucleară a unei țări din lumea a treia.

— Daaa?

— Iranul.

Pronunțând aceste cuvinte, texanul îl observă cu atenție] pe fostul colonel. Reacția fu aproape imperceptibilă. Jessup îi expuse detaliile deosebit de periculoase ale misiunii! Adevărul e că fostul agent CIA nu era deloc surprins. Bărbatul din fața lui era mult mai mult decât un mercenar care îşi vindea priceperea celui care plătea mai bine. Era un conducător de oameni excepțional şi încrederea pe care o inspira soldaților lui nu avea nici o legătură cu fizicul, cu trecutul ori cu competența lui militară. În luptă gândea mai repede decât toți şi se mişca cu o siguranță inegalabilă.

Barrabas nu îl întrerupse pe Jessup decât o singură dată:

— Cât timp avem la dispoziție? întrebă el.

— Numai două săptămâni. Treaba trebuie terminată mai înainte ca tot arsenalul sau o parte din el, să poată fi mutat de acolo unde se află acum. îți repet că vrem să distrugem complet baza şi tot ce se află în ea, iar explozia trebuie şi pară un accident. Astă presupune că va trebui să pătrundea acolo şi să plecați fără a lăsa vreo urmă.

— Şi nici supraviețuitori.

— Nici supraviețuitori.

Barrabas scoase din buzunar o cutie cu trabucuri şi îl servi şi pe Jessup. Le aprinseră şi Barrabas întrebă:

— Ce-ar fi să vorbim acum şi de părăluțe?

— Te ascult.

Barrabas trase din trabuc apoi zise din vârful buzelor:

— Vreau două sute de mii de dolari de om.

Jessup se aştepta la o sumă frumuşică, numai că Barrabas cam exagera.

— La dracu, asta face în total peste două milioane de dolari! murmură el.

— Calculezi repede, Jessup.

— Mi s-a cerut să-ți plătesc un sfert înainte şi restul

după.

Barrabas îi aruncă o privire dubitativă:

— S-ar zice că amicii tăi nu prea cred în şansele noastre de succes.

— Dar tu?

Barrabas continuă fără să-i răspundă.

— Plata se va face şaizeci la sută, patruzeci la sută. Şi, firește, două sute cincizeci de dolari pentru cheltuieli. Mi-ar trebui lovelele chiar de mâine dimineață.

— E ultimul tău cuvânt?

Barrabas îşi vârî trabucul în colțul gurii:

— Mda. Ori accepți, ori le spui amicilor tăi să se ducă la naiba.

Fața adipoasă a lui Jessup se lumină de zâmbetul lui larg. Se gândea la senator şi la mutra pe care o va face când va primi nota de plată a acestei mici escapade în Iran.

— Guvernul este de acord, îi zise el în cele din urmă.

— Ei bine, atunci să bem un păhărel, propuse Barrabas.

Jessup umplu cele două pahare şi îl goli pe al lui dintr-o înghițitură. Barrabas îl imită şi umplu din nou paharele. Apoi zise ironic:

— De ce să nu participi şi tu la misiunea asta, Jessup? Aş avea o grămadă de treabă pentru tine. Puțină mişcare te-ar menține în formă.

Jessup îşi mestecă țigara de parcă ar fi reflectat serios la propunerea făcută.

— Ia du-te la naiba! îi răspunse el râzând după câteva clipe.

Barrabas izbucni şi el în râs. Era fericit.

Soldatul îşi găsise în sfârşit un alt război.

4

Inima lui Liam O'Toole bătea cu putere şi simți un nod în gât în momentul în care bătu în uşa veche de culoare verii pe care vopseaua se scoroja lamentabil. Acest cartier din Belfast, pe care îl cunoştea atât de bine altădată, i se părea si mai sărac, şi mai sordid decât în amintirile lui. Căsuțele care se înşirau de o parte şi de alta a străzii semănau cu nişte cotețe pentru iepuri, construite din cărămidă. Pe trotuarul

opus, trei case fuseseră incendiate şi o sumedenie de plăci astupau uşile şi ferestrele înnegrite de fum. La capătul străzii, caroseria unei maşini arse zăcea pe osiile fără roți.

Cartierul se transformase nici mai mult, nici mai puțin,decât într-o zonă de luptă.

Usa verde se întredeschise puțin de tot. O femeie micuță, slabă şi cu părul alb, purtând un şorț de plastic înflorat, îl privea curioasă prin ochelarii cu lentile groase.

— N-am nevoie de... începu ea.

— Mamă, sunt eu, Liam.

Femeia deschise ceva mai mult uşa şi îi privi cu atenție fata.

O'Toole făcu la fel. Doamne, ce mult se schimbase în douăzeci de ani! Avea fața plină de riduri şi de pete. Îi păru bine că luase hotărârea să se întoarcă. Voia să se împace cu ea înainte de a fi prea târziu!

— E fiul tău, Liam, zise el din nou. M-ai uitat?

În spatele lunetelor groase, ochii bătrânei păreau enormi.

— Nu am nici un fiu cu numele ăsta!

— La naiba! exclamă O'Toole. Şi totuşi ştii cine sunt!

— Mda, ştiu, îi răspunse ea. Eşti un asasin şi nu mai eşti fiul meu. Îi trânti uşa în nas.

Apoi o auzi trăgând zăvorul.

— Te rog, te rog, ascultă-mă! îi strigă el. Am adus bani ca să te iau de aici. Am să-ți cumpăr o casă frumoasă lângă Cork. Mamă, lasă-mă să intru, trebuie să stăm de vorbă.

Îi auzi vocea prin uşă:

— Nu imi trebuie banii tăi. I-ai câştigat ucigând. Şi nici tu nu-mi trebuieşti. Nu vreau să te mai văd niciodată!

— Mamă? Mamă?

De data asta nu a mai obținut nici un răspuns şi nu a mai auzit decât paşii ei osteniți care se îndepărtau de uşă. Se apropie de fereastra din dreapta uşii. Se uită printre perdelele de dantelă galbenă şi văzu că nimic nu se schimbase. Mobilele, fotografiile de pe policioara mică a căminului farfuriile de ceramică agățate pe pereți. Mama lui era foarte ordonată, totdeauna punea lucrurile la locul lor.

Iar locul fiului ei era afară.

Irlandezul înalt cu chica roşcată se îndepărtă de la fereastră. Simțea nevoia să bea un păhărel. Ba chiar mai multe…

În colțul străzii era un bar foarte vechi. Sub grinzile negricioase care susțineau tavanul jos, aerul putea a tutun şi alcool. La măsuțele mici şi rotunde din lemn masiv stăteai aşezați clienți singuratici.

O'Toole se apropie de bar.

— Un Bushmill dublu, sec, cu un pahar cu apă, comandă el.

Goli dintr-o singură înghițitură paharul cu whisky irlandez, luă o gură de apă,clipi şi repetă comanda.

Un expert remarcabil în demolări, Liam O'Toole era înclinat din când în când spre poezie şi filozofie. În momentele acelea devenea cât se poate de conştient de ironia amară a profesiunii sale.

Ceea ce demolase cu cea mai mare conştiinciozitate era propria lui viață. În afara explozibililor, de tot ce se atingea se alegea praful. De altfel nu din vina lui. Cu siguranță că de vină era doar destinul şi caracterul lui imposibil.

Considerase în mod greşit că o absență de douăzeci de ani făcuse să dispară ca prin minune aversiunea mamei sale. Că în sfârşit îl iertase că se angajase, pentru un timp foarte scurt în IRA. Ar fi trebuit să bănuiască că sentimentele mamei sale nu se schimbaseră deloc. Erau amândoi din aceeasi rasă, cea a capetelor de lemn.

Dacă poliția nu l-ar fi ridicat, la vârsta de şaptesprezece ani,bănuindu-1 de terorism, şi nu l-ar fi bumbăcit bine în sala din spate a unui comisariat nenorocit, Liam nu s-ar fi gândit niciodată să se alăture celor din IRA. Si totuşi asta făcuse, imediat ce fusese eliberat, atât de mult îl revoltase nedreptatea arestării sale.

Liam O'Toole nu admitea să fie atins fără să riposteze. În IRA învățase meseria de războinic precum şi modul de a fabrica bombe. Încă de la început avusese o înclinație foarte pronunțată pentru explozibil dar, când văzuse cum erau folosite acele jucării ucigaşe, părăsise IRA. Una e să omori

soldații unei armate dușmane şi alta să ucizi compatrioți nevinovați.

Părăsise IRA şi se angajase în armata americană, şi cu toate astea îşi pierduse mama.

Părasise armata americană după optsprezece ani de serviciu. Se cărase pentru că era sătul să fie mereu al doilea într-un domeniu în care era expert – cel al explozibililor.

— Încă un whisky, îi ceru el barmanului.

După al şaptelea whisky dublu, O'Toole se simți cuprins de-o tristețe fără margini. Un irlandez ştia să piardă o sumedenie de lucruri fără cel mai mic regret, totuşi nu şi propri mamă.

Alcoolul îi umblă prin vene precum lava şi, nişte cuvinte ivite de nicăieri, îi răsunară deodată în cap. Mai întâi unu apoi un altul, şi încă unul... Nu avea nimic de scris şi de altfel îl durea în cot de asta. Pentru O'Toole poezia nu se citea, se asculta.

Se sprijini cu spatele de bar pentru a-şi privi auditoriul de clienți abrutizați şi începu cu o voce de bariton: *„Cu lacrimi de sânge spălați rănile amărâtului care, Fără voia lui, a fost împins în prăpădul, în focul, în infernul vieții. Iubiți-l, iertați-l că s-a născut din întâmplare într-o lume de sânge pe care n-a dorit-o niciodată”.*

Clienții de la mese îşi ridicară nasul din pahar şi se uitară cu mirare la el, luându-1 drept un țicnit.

— Gura! strigă unul dintre ei.

Dar O'Toole, nepăsător, intona din nou: *„Ființă de țărână.*

Cu degete de cenuşă, cu ochi de piatră, Orbit de scursoarea care îl duce ineluctabil la pierzanie...”

În atmosfera plină de fum răsunară câteva înjurături.

— Gura, am spus! a răcnit un grăsan prăvălit peste paharul lui, aruncându-i o privire posomorâtă.

— Dă-ne pace! Lasă-ne să bem liniştiți, a bombănit altul.

O'Toole era atât de absorbit de cuvintele care îi scăpa de pe buze şi cărora nici măcar nu le sesiza sensul, încâ nu-1 remarcă pe tipul înalt cu părul alb care tocmai intrase în bar.

Insensibil la protestele ascultătorilor săi, O'Toole continuă: *„Țărână, țărână."*

— O să ai destulă țărână acolo unde o să te bag eu! a răcnit grăsanul ridicându-se brusc de pe scaun.

Un alt client se ridică şi el şi sparse cu un gest brutal gâtul unei sticle de bere. Cei doi bărbați înaintară spre O'Toole încurajați de strigătele celorlalți clienți.

Grăsanul se repezi să-1 apuce pe poet de gât. O'Toole făcu un salt într-o parte şi îl lovi cu genunchiul între picioare pe agresorul care se prăbuşi cu un mârâit sălbatic.

Amicul lui se repezi imediat agitând gâtul de sticlă şi căutând fața lui Liam. Irlandezul se eschivă cu abilitate, apoi aplică trei croşee de stânga în garda beţivului. Nici în măcar nu fusese nevoie să se servească de mâna dreaptă. Tipul dădu drumul gâtului de sticlă, se clătină, apoi se prăbuşi peste corpul amicului său.

O'Toole deschise din nou gura pentru a-şi relua melopeea dar îşi dădu seama că izvorul cuvintelor secase. Muza il părăsise. Se întoarse spre bar scârbit.

Bărbatul cu părul alb păşi peste trupurile celor doi beţivi si se sprijini cu coatele lângă Liam.

— S-ar zice că eşti în formă, spuse Barrabas. Irlandezul făcu ochii mari şi îşi umflă pieptul enorm.

— Colonele! Doamne, ce bine îmi pare că te văd!

Apoi se adresă barmanului cu o voce răsunătoare:

— Un whisky pentru diavolul în persoană!

— Ba să facem cinste la toată lumea, zise Barrabas. Avem dc lucru, bătrâne.

O'Toole îi zâmbi neîncrezător. Aşa cum îți spun, continuă Barrabas. Şi când ai să vezi despre ce e vorba, cred că ai să sari în sus de bucurie.

**

Motorul maşinii Anders-Cyclon răgea cumplit, dar Vince Biondi îl menținea la nouă mii de turații, cu acul contoru-lui fixat în zona roşie a cadranului. În câmpul său vizual periferic, copacii şi păşunile din câmpia elvețiană se topeau într-un zid opac si verzui.Biondi aproape că atinsese 350 km/h în linie dreaptă când în fata lui se ivi linia limită de

frânare.Schimbă vitezele şi atacă al treilea viraj, cu ochii la linia neagră,o urmă lată de cincisprezece centimetri, care nu era trasă cu vopsea, ci arsă, încrustată de cauciucurile celor mai bune maşini care concuraseră pentru Marele Premiu pe acest circuit. Era traiectoria cea mai rapidă pentru a lua virajul, şi de asemenea cea mai puțin periculoasă cu condiția să o abordezi cu viteza potrivită.

Dar pe Biondi îl durea în cot de pericol. El avea în față o maşină pe care trebuia s-o depăşească.

Abordase curba depăşind cu puțin limita de rezistență vehiculului. Spatele maşinii părăsi caldarâmul, alunecând derapând în dreapta pentru a escalada marginea şoselei, spre balustrada metalică. Preț de un sfert de secundă Biondi pierdu controlul maşinii, apoi a intrat imediat în funcțiune automatismul perfect antrenat al reflexelor. Reuşi să oprească tendința de răsucire în loc a vehiculului ridicând uşor piciorul de pe accelerație, lăsându-se la început în voia derapajului, apoi roti volanul invers şi ieşi din viraj propulsat cu toată puterea celor cinci sute cincizeci de cai.

În fața lui pâlpâiră stopurile maşinii Ferrari de culoare roşie care se afla în frunte. Pilotul frână înainte de a aborda următorul viraj. Biondi apăsă din nou pe accelerație şl acul de pe cadran sări din nou în zona roşie. Biondi nu băga în seamă semnalizatorul temperaturii motorului care ajunsese şi el la limită.

La ultima oprire de la standul de verificare, proprietarul maşinii îi recomandase să aibă grijă.

— Fără panică, Vice, băiete. E inutil să forțezi motorul îi spuse el. N-au mai rămas decât cincisprezece tururi. Avem şansa să câştigăm dacă n-o iei prea tare. Lasă echipa Ferrari să facă prostia asta. Tu mulțumeşte-te să stai lipit de fundul lor.

Dar Biondi îi răspunse proprietarului anxios:

— *Va fan cullo!*

Ca mulți alții, proprietarul maşinii detesta îndrăzneala lui Biondi. De altfel nimeni nu suporta pilotul pe circuit.Conducea ca un nebun. Dacă proprietarii ar fi avut vreun cuvânt de spus în a alege piloții maşinilor lor de

Formula Unu, atunci Biondi n-ar fi pilotat niciodată, din lipsă de maşină.

Dar proprietarii nu aveau nici un cuvânt de spus. Cei care hotărau erau sponsorii. Or singurul mijloc prin care un proprietar îşi recupera o parte din investiţia enormă care reprezenta o maşină de curse, era să o închirieze, să o transforme în panou publicitar lansat cu trei sute de kilometri la oră.

Marca Brandon, produse de toaletă, pusese la bătaie o jumătate de milion de dolari pentru ca Andres-Cyclon să fie vopsită în culorile ambalajului de la *Cerbul Sălbatic*, un nou parfum pentru bărbaţi, şi să-i poarte numele şi marca. Iar Biondi îi şperţuise cu ultimii treizeci de mii de dolari pe cei care organizau cursa pentru a fi sigur că va pilota o maşină.

Biondi era lac de sudoare sub combinezonul lui de pilot din Nomex ignifug. Avea impresia că fierbe într-un fel de suc. Nişte colonie ar fi fost binevenită.

Dar în nici un caz *Cerbul Sălbatic*.

Şmecheria asta putea ca o saună pentru homosexuali la orele de vârf.

După seria de viraje pe muchie de cuţit, Biondi se mai apropiase cu câţiva metri de Ferrari. Ieşind din ultimul viraj pentru a ataca marea coborâre în linie dreaptă, cele două maşini se aflau aproape una lângă alta.

Dar Andres-Cyclon nu avea destulă putere pentru a depăşi Ferrari în linie dreaptă. Şi starea drumului lăsa de dorit. Din când în când, cutia de viteze vibra cu furie la curbe. Treptat, adversarul câştigă din nou avans.

Când trecu prin dreptul standului, Biondi văzu echipa Andres-Cyclon agitând mâinile în direcţia lui. De la un timp indicatorul de temperatură se blocase pe maximum.Ceva nu functiona cum trebuie. Dacă Biondi s-ar fi oprit acum, *probabil* că s-ar fi putut repara ceea ce nu functiona ca lumea într-un timp destul de scurt pentru a-şi relua locul în cursă, având în continuare toate şansele de câştig. *Probabil*.

Din cauza unui piston prea slab, de trei sute de kilometri înghiţea gazele de eşapament ale maşinii Ferrari. Voia să treacă în frunte, şi ştia că putea chiar şi cu maşina

lui mai puțin rapidă, cu condiția ca maşinăria să mai reziste încă puțin.

Era destul o succesiune propice de manevre şi un curaj monstru. Numai atât.

Apăsă pe accelerație. Acul contorului sări din nou în zona roşie, dar mai câştigă câțiva metri față de Ferrari. Intrau în turul următor. Se apropia primul viraj. Biondi ştia perfect unde se situa punctul său limită de frânare dar nu-l cunoştea pe cel al adversarului său. În momentul în care stopurile maşinii Ferrari se aprinseră, Biondi roti puțin volanul spre dreapta, ajunse maşina roşie şi o depăşi în urletele motorului său suprasolicitat. Acum era în frunte, dar trebuia să încetinească pentru a evita intrarea în derapaj. Schimbă vitezele dozând în acelaşi timp presiunea piciorului asupra frânei.

Brusc, la apropierea virajului întreaga maşină păru că intră în transă. Cauciucurile mari scoaseră o tânguire ascuțită. Cu muşchii încordați la maximum, Biondi menținea maşina pe limita exterioară a curbei, luptând împotriva forței centrifuge care câştiga teren asupra vitezei bolidului. Deodată, în mijlocul virajului, începură din nou vibrațiile. Partea din spate a maşinii derapa şi Biondi pierdu brusc conrolul vehiculului.

Totul îi deveni neclar în fața ochilor, în timp ce Andres-Cyclon se învârtea traversând pista pentru a se izbi de balustrada metalică peste care trecu printr-o rostogolire spectaculoasă.

Biondi avu impresia că totul în jurul lui se dezintegra. „La dracu! Asta mai lipsea!", zise el înainte ca un văl negru să-i întunece privirea. După un moment, când îşi veni în fire, carcasa distrusă şi rotile îndoite sau smulse zăceau în iarbă. Din motor ieşea un fum negru şi gros care îi ardea spatele. Biondi îşi desfăcu centurile de siguranță şi ieşi din maşină.

Reuşi să se îndepărteze la timp. Carburantul se aprinse brusc şi maşina explodă ca o bombă cu napalm.

Cu un gest furios, Biondi îşi smulse de pe cap casca împodobită cu culorile *Cerbului Sălbatic* şi o aruncă în foc.

— Mda!... Arzi, porcăria porcăriilor! strigă el plin de

arțag.

Standul nu era prea departe de locul accidentului, dar Biondi ajunse până acolo cu destulă greutate. Abia se mai ținea pe picioare. Nici un membru al echipei nu păru bucuros că îl vede în viață şi proprietarul nu-şi ascunse furia. Evident, Biondi ar fi trebuit să crape o dată cu maşina...

— În orice caz, strigă el, îți jur că niciodată n-ai să mai pui piciorul pe circuitul ăsta. O să am eu grijă să te dea afară.

Biondi tocmai voia să-i răspundă când fața i se lumină deodată căci, în spatele tipului, zărise ceva care îl făcea să zâmbească.

— Ce te distrează aşa, idiotule? răcni proprietarul. Pleci tu, dar să nu-ți închipui că vei scăpa cu una, cu două!

Biondi continua să se îndepărteze. La capătul parapetului care proteja standul stăteau doi bărbați. Unul avea părul roşcat. Celălalt avea părul aproape complet alb.

5

Gunther Dykstra o obligă pe puicuța aşezată pe genunchii lui să se ridice. Fata purta un tricou sexy de un roşu aprins şi nişte pantaloni din satin negru atât de strâmți pe ea încât bărbatul se întreba dacă nu cumva se dăduse cu lac negru. Avea părul vopsit într-un albastru aproape marin şi privirea neastâmpărată era plină de promisiuni.

— Mai târziu, îi zise el lovind-o ştrengăreşte peste fund. Deocamdată am o problemă de rezolvat cu aceşti domni.

Barrabas şi Biondi îşi întoarseră privirea urmărind mersul unduitor al fetei care se îndrepta spre uşă. După ce ieşi, Biondi se uită la Gunther cu un zâmbet ironic:

— Am o singură întrebare să-ți pun.

— Răspunsul e da, zise olandezul râzând.

Barrabas aruncă o privire pe fereastră. Biroul se afla la primul etaj al imobilului, şi chiar dedesubt era *Lido*, localul de noapte care îi aparținea lui Gunther şi care îi servea pentru spălarea banilor câştigați ilegal. Dar lui Gunther îi place atmosfera localului său. *Lido* era refugiul unei întregi turme de nostalgici iar Gunther Dykstra, chiar dacă nu

fusese vreodată hippy, era fascinat de acea epocă când sexul, drogurile şi rock'n roll-ul domniseră ca nişte regi.

— Te-ai gândit la mica noastră problemă? îl întrebă Barrabas.

Era vorba de modalitatea de a intra şi a ieşi vii din Iran.

— Da, răspunse imediat Gunther, şi cred că am găsit soluția. Cutiile de viteze pentru rotoarele de spate.

— Ce! exclamă Biondi. Ia mai zii o dată, rogu-te!

Gunther izbucni în râs.

— Am găsit o cale de a furniza Iranului cutii de viteze pentru elicopterele lor de luptă Bell Cobra, actualmente în pană.

Biondi făcu ochii mari, apoi se întoarse spre Barrabas:

— Tipul ăsta a umblat prea mult cu drogurile. E complet sisi. Piesele despre care vorbeşte nu se găsesc la colțul străzii iar piața este afurisit de bine supravegheată.

— Lasă-1 să termine, îl sfătui Barrabas.

— Am un amic în Taiwan, continuă Gunther. Specialitatea lui este falsificarea de piese detaşabile pentru avioane şi elicoptere.

Barrabas se încruntă.

— Iranienii au mai luat deja țeapă în acest gen de combinații. Nu cred că se vor mai lăsa păcăliți şi a doua oară.

— Amicul meu şi asociații lui fac o treabă de calitate, îl asigură Gunther. Lăzi de ambalaj autentice, numerotate, certificate de garanție ştampilate şi tot tacâmul. Staţi liniştiți că lotul o să meargă ca pe roate. Numai conținutul lăzilor nu va fi conform.

— Am fi terminați dacă ar instala una din aceste cutii de viteze false pe un aparat şi ne-ar obliga să-1 facem să zboare, zise Biondi.

— Să zboare? Glumeşti! Cutiile astea vor claca chiar mai înainte ca motorul să se fi încălzit. Sunt fabricate dintr-un oțel nenorocit, foarte ieftin. După câteva mii de turații, crac-bum! Şi nu avem nici un interes să ne aflăm prin apropiere când vor cădea bucățile.

— Crezi că poți încheia o înțelegere clandestină cu autoritățile iraniene în puținul timp pe care îl avem la

dispoziție? întrebă Barrabas.

— Păi cum! Tipii se vor târî la picioarele mele când vor afla că pot să le furnizez vreo sută de jucărioare pentru aparatele lor Cobra.

— Vreo sută?

— Dacă le-aş propune mai puține, s-ar distra făcând pe năzuroşii. Vreau să-i văd salivând de poftă.

— Cât costă pe piața oficială o astfel de cutie?

— în jur de douăzeci şi cinci de mii de dolari bucata, dar Iranul îmi va plăti pe ea dublu şi va avea impresia că îi fac un cadou. Amicul meu din Taiwan a intrat deja în posesia modelului autentic şi îmi garantează o livrare fără probleme, peste o săptămână, la Barhein.

— Pe toti dracii! exclamă Biondi.

— Dacă am fi acolo, reluă Gunther, ne-ar prezenta un prototip al produsului finit mâine dimineață.

— Vrea să facă livrarea pe căile oficiale? Întrebă Barrabas.

— Bineînțeles. Transport de marfă cu avionul. Documentele oficiale vor menționa piese detaşabile pentru elicoptere destinate agriculturii.

— E adevărat că vor face să crească o grămadă de „legume", zise ironic Biondi.

— Nimeni nu le va acorda atenție. La descărare, un tip ne va ajuta să trecem vama în schimbul unui bacşiş corespunzător.

Barrabas mai puse o întrebare deşi ştia dinainte răspunsul.

— Cât o să ne coste toată povestea asta?

— Nimic. Nici un bănuț. Iau totul asupra mea, răspunse Gunther cu un zâmbet radios.

— Mda, ce inimă bună ai! zise Barrabas. Ia spune, Gunther, ce sumuliță câştigi tu din treaba asta? Două-trei milioane?

— Am de gând să încasez jumătate din valoarea comenzii, le explică Gunther. Dar nu ştiu dacă am să reuşesc.

— Şi acum să trecem la planul de acțiune, interveni

Biondi. Eu nu mă pricep la treburile astea cu lovele.

— Un plan foarte simplu, îi explică imediat Barrabas. Tu şi Gunther veți transporta în timpul nopții, cu elicopterul, încărcătura de piese detaşabile de la Barhein până într-un punct dinainte stabilit situat în sudul Iranului. După descărcarea transportului, vă veți întoarce până pe coastă. Voi n-aveți de ce vă teme. Autoritățile iraniene vă vor da permisul de intrare şi de ieşire din țară. Restul echipei va traversa golful cu ambarcațiunea. Voi doi ne veți lua de pe plajă cu material cu tot, ne veți transporta la țintă, apoi ne veți evacua de acolo după terminarea misiunii.

— Dă-mi voie să-ți spun o chestie, zise imediat Biondi. N-o să reuşim niciodată să facem asta cu un Huey. Nu are suficientă autonomie de zbor.

— Ai dreptate, îl aprobă Gunther, dar vom dispune de un Sikorsky S-76, amenajat cu rezervoare suplimentare. L-am închiriat de la o mică companie petrolieră din Barhein. Două mii de dolari ziua. Dublul traficului normal. Afacerea secolului! Dacă proprietarii ar fi ştiut ce avem de gând să facem cu jucăria lor, nu ni l-ar fi închiriat nici pentru tot aurul din lume!

6

William Starfoot II se uita țintă la ochii lucitori ai mătuşii sale Thelma, două găuri negre şi tulburi, de nepătruns, ca nişte găuri de canal. Împreună cu cei din clanul Marele Stejar, măruşa Thelma şedea de partea cealaltă a mesei lungi.

Cel care atribuise clanului numele de Marele Stejar nu mai era pe lume. Navajo pur sânge, cei din familia Marelui Stejar erau scurți şi fragili ca toți indienii navajo. William Starfoot II, alias Billy II, nu era navajo decât după mamă. Statura înaltă de un metru nouăzeci, umerii lați şi talia îngustă le moştenise de la tatăl lui, un indian din Oklahoma.

Un tată indian bogat.

În privința bănetului, clanul Marele Stejar nu avea nici el de ce se plânge, dar tribul era foarte numeros şi toți erau nesățioşi.

Jarvis, fiul cel mare al mătuşii Thelma, se ridică pentru

a se adresa delegaților Problemelor Indiene, avocaților şi câtorva reprezentanți ai Consiliului Tribului.

— Vă garantez că este o chestiune de bun simț, declară el. *Petroles Avarico* stă cu mâna în gâtul nostru şi nu putem decât să-i dăm satisfacție. Dacă refuzăm, se va duce să foreze dincolo de teritoriile noastre şi Tribul va pierde totul. Trebuie să acceptăm concesionarea exploatării pe care ne-o cere.

Billy II rânji uşurel. Dacă te-ai fi luat după spusele lui Jarvis totul era atât de simplu, atât de logic! Chiar inevitabil. Se uita că cei din Marele Stejar erau mari acționari la *Avarico*!

Mătuşa Thelma îşi mişcă buzele înguste şi uscate, dar nu scoase nici un sunet. Lângă Billy II, reprezentantul Consiliului se încorda pe scaunul său şi îşi întoarse repede privirea de la bătrână.

Mătuşa Thelma trecea drept o vrăjitoare navajo. În Rezervație era un personaj foarte puternic. Celor care îndrăzneau s-o sfideze li se întâmplau lucruri foarte rele. Unii îşi pierdeau mintea, altora li se umfla limba, li se înnegrea şi ii sufoca, alții mureau pur şi simplu. Se spunea că mătuşa Thelma avea puterea de a ucide de la distanță cu un singur gest magic al mâinilor ei lungi şi osoase cu degete cocârjate ca nişte gheare de corb.

Billy II nu-şi întoarse privirea de la gura zbârcită care îşi continua strâmbăturile. Vrăjitoria la indienii navajo se baza în general pe canibalism, incest, fratricid şi necrofilie. Cu siguranță că mătuşa Thelma nu dădea înapoi din fața nici uneia din aceste practici, dar nu avea altă putere decât cea pe care, frații ei întru rasă, superstițioşi, i-o acordau. Billy II bănuia de multă vreme că bătrâna îşi dădea prea bine seama de situație şi că, pentru a ucide la distanță, nu refuza o mână de ajutor din partea fiilor sau a nepoților.

Jarvis se aşează, pregătit să asculte contra-propunerile. Billy II se feri să ia cuvântul. Nu venise la Washington DC ca să flecărească. Toată lumea prezentă cunoştea foarte bine legăturile dintre Marele Stejar şi Avarico. Ținând cont de legile emise de congres, propunerea de a închiria exploatarea putea să fie blocată în mod legal de cel puțin douăzeci de ori.

Adevărata problemă era clanul Marele Stejar şi mai exact mătuşa Thelma. O adevărată, zgripțuroaică. Când înhata ceva gras nu-i mai dădea drumul. Într-o zi, ea şi copiii ei vor jefui complet în profitul lor teritoriile indienilor navajo dacă nu se găsea cineva care să-i contreze aşa-zisa ei putere magica.

Sosise timpul să fie înfrântă pe propriul ei teren.

Billy II îşi vârî cu nonşalanță degetele în scurta de blugi. Scoase de acolo ceva ce-şi vârî repede în gură. Când îi zâmbi mătuşii Thelma, fasolea uscată era bine lipită de dinți. Indienii navajo credeau că vrăjitorii au puterea să rănească sau să ucidă un duşman lovindu-i cu o „săgeată" magică în formă de pietricică, de os sau de pană de pasăre. Sau chiar de fasole.

Billy II scoase apoi din cămaşă un pai din plastic şi şi-l aşeză între buze.

Mătuşa Thelma păli şi gura i se lăsă în jos. Înțelesese manevra. Billy II îşi umflă obrajii şi, fără să-i lase bătrânii timp să se ferească, boaba de fasole țâşni şi o lovi drept în ochi.

— Pentru Dumnezeu, ce înseamnă asta! exclamă unul din avocați.

Mătuşa Thelma părea țintuită pe scaun, nu de lovitură, ci de adevărata ei semnificație. O provocare pe față lansată puterilor ei supranaturale!

— Pune-ți mâna pe ticălos! răcni Jarvis celor de față. Dar nimeni nu se sinchisi să-l deranjeze pe Billy II care se ridică încet de pe scaun. Mătuşa Thelma se albise la față de furie. Fără îndoială că pricepuse mesajul şi ştia că delegații Consiliului Tribului vor povesti totul cu o adevărată plăcere la întoarcerea lor în rezervație.

— Puteți să-mi spuneți ce se petrece? întrebă din nou avocatul.

— Şedința se amână, răspunse Billy II. Apoi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

**

De la aeroportul din Washington, Liam O'Toole se duse direct la hotelul lui Billy II. Ordinele lui Barrabas erau foarte

clare. Trebuia să strângă oameni, să se asigure că toiul mergea bine, că nici unul nu va pierde avionul şi că nu va ajunge la destinație beat mort. Pe când ieşea din ascensor, un tip care alerga ca un apucat îl lovi în plin, lipindu-1 dc usa metalică a cabinei. Socul însă îl dezechilibra mai mult pe tipul grăbit, care se prăbuşi pe burtă pe mocheta culoarului. Dar mai înainte ca O'Toole să fi putut reacționa, individul se ridică şi o zbughi spre ieşirea de serviciu de la capătul culoarului. Lăsase pe mochetă un revolver de calibru 38.

O'Toole se aplecă să-l ia de jos, dar auzi imediat o voce în spatele lui:

— Nu pune mâna!

Se ridică şi se întoarse încet ținându-şi mâinile la vedere În mijlocul culoarului, în fața unei uşi deschise, stătea un tip înalt şi oacheş, care nu avea pe el decât un slip şi un maiou-de piele. Respectivul ținea îndreptat spre Liam un revolver Smith & Weston automat prelungit cu surdină.

— Billy? Eu sunt, Liam, zise O'Toole. Individul lăsă arma în jos.

— Intră, îi zise el trăgându-se din uşă.

O'Toole luă pistolul de jos şi parcurse culoarul, intră în cameră şi îşi reținu cu greu o înjurătură. încăperea putea a praf de puşcă şi semăna cu un abator.

Pe linoleumul alb cu motive aurii al bucătăriei zăceau doi bărbați cu pieptul ciuruit de gloanțe, iar pe balcon zăcea ghemuit pe o parte un al treilea cu două găuri negricioase deasupra ochilor. Partea din spate a craniului dispăruse, zburată probabil pe fereastră ca apoi să cadă în stradă de la etajul opt.

— Cam ce vrea să însemne asta? şopti O'Toole.

— O mică încăierare familială, îi răspunse Billy II punând arma pe masă.

Chestia cu împuşcatul a fost ideea lor, nu a mea.

„O idee cât se poate de nefericită", îşi zise O'Toole. Cei patru bărbați înarmați nu reuşiseră să tragă nici măcar un foc împotriva lui Billy. Indianul îşi turnă o porție zdravănă de whisky pc care o dădu pe gât dintr-o înghițitură de parcă ar fi fost apă de la robinet.

— M-a trimis Barrabas, zise O'Toole. Avem o treabă.

Billy II se strâmbă.

— Uită-te şi tu în ce rahat am intrat. Un rahat pe care îmi va fi foarte greu să-l explic poliţiştilor.

— Cel mai bine e să nu le explici nimic, zise O'Toole zâmbind. O să facem rost de nişte saci de plastic şi vom curăța lună ogeacul.

— Şi cu ei ce facem? întrebă Billy.

— O să-i aruncăm hrană la peşti.

**

Uneori când închidea ochii, Nate Beck avea impresia că murise şi urcase drept la cer.

Totuşi nu se uita decât la o partidă de volei, şi încă la una proastă. Numai că jucătorii erau fete, nişte fete tinere, superbe şi care, fără nici o îndoială, nu purtau decât bikini şi sutiene.

— Cât e scorul? întrebă tipul de la dreapta lui Nate.

— Nu prea ştiu, răspunse cel care se găsea la stânga lui. La drept vorbind, îmi vine cam greu să mă concentrez asupra jocului. De ce nu te duci să le-ntrebi?

— Mda, cred că asta voi şi face.

— Haide, Nanos, interveni Nate, că doar nu ştii nici un cuvânt franțuzesc.

Dar grecul se sculase deja în picioare. Aruncă o privire peste umăr scoțându-şi în evidență muşchii torsului bronzat.

— Cu trupul meu n-am nevoie să stau la discuții, le explică el râzând.

Se îndepărtă în pas elastic şi Wiley Drew Boone, care îl privea amuzat, zise:

— Hotărât lucru, Alex se crede cineva. Dar nu se va descurca singur.

— La ce să se descurce? întrebă Nate.

— La organizarea după-amiezii noastre. Am poftă ca noi trei să ne distrăm cu cele şase fete ale echipei. Nu te mişca de-aici Nate. Păstrează-ți forțele că o să ai nevoie.

După care Boone se ridică şi alergă după Alex.

Nate Beck se aşeză cât mai confortabil în şezlong. De la ultima misiune timpul trecea ca într-un vis. Toți trei

spânzuraseră lovelele câştigate la Kaluba în mai puțin de o săptămână. O grămadă de biştari totuşi pe care îi prăpădiseră la Paris, apoi pe Riviera. Cazinourile îi ruinaseră cu adevărat. Boone fusese chiar nevoit să-şi sune părinții milionari din Statele Unite şi să le ceară un avans din alocația lunară, pentru a putea acoperi datoriile la joc. Apoi Beck îşi pusese la treabă creieraşii şi, cu ajutorul micului său computer personal, pusese la punct un sistem de joc imbatabil. Din momentul acela jecmănise cazinourile în aşa hal încât nici un cazinou nu-i mai primea în sala de joc. Încercase să-i învețe şi pe ei şmecheria lui, dar Nanos şi Boone nu erau dotați ca el pentru cifre.

Cei doi ajunseseră lângă unul din stâlpii care susțineau plasa. Fetele şi-au întrerupt imediat jocul şi au început să râdă vesele. Boone afişa zâmbetul lui cel mai întreprinzător şi Nanos îşi agită cu veselie mâinile în direcția lor.

E adevărat că nu se prea pricepeau la cifre, dar aveau alte calități!

Când Nate Beck era doar un băiețel evreu slăbănog, imaginația îl făcea să viseze cu ochii deschişi că era amic cu Errold Flynn si cu John Wayne. În fiecare zi când ieşea de scoala evreiască, împreună cu colegii lui, Nate bătea drumurile pline de praf din Far West sau străduțele îndoielnice din Macao, sau junglele de nepătruns din Africa care nu existau decât în mintea lui, în căutarea unor răi de pedepsit, a unor nedreptăți de îndreptat. Totuşi Nanos şi Boone nu semănau nici cu Flynn, nici cu Wayne. Ei erau mult prea adevărați, mult prea autentici pentru a apărea pe ecran. Erau nişte mercenari adevărați, călițI, care nu erau rodul imaginației lui Beck.

Şi Nate Beck, azi adult, dar tot evreu, tot slăbuț, era amicul lor. Şi el tot mercenar.

În viata lui nu se simțise atât de fericit.

Nici atât de vinovat.

Cu puțin timp înainte de a fi recrutat de Barrabas, Beck era în cădere liberă. Succesul rapid şi prea uşor al companiei sale de informatică îl plictisea, ca şi rutina anostă care se instalase în căsnicia lui. De aceea hotărâse să-şi schimbe

complet viața datorită unei lovituri curajoase fără precedent. Trebuie să spunem că avea geniul informaticii şi că propriul său computer, datorită unui mic program deosebit de şmecheros, dăduse lovitura. Şterpelise pur şi simplu un milion de dolari pentru a-i transfera într-un cont fictiv în Elveția. Totul mersese ca pe roate până când venise ghinionul. Ghinionul fusese Beverly, nevasta lui Nate, care îşi denunțase bărbatul. Nate Beck se pomenise dat în urmărire internațională, dar nu asta constituia principalul motiv al culpabilității actuale.

În timp ce Nanos şi Boone îi făceau semne să li se alăture, o voce îi şoptea la ureche: „Du-te o dată. Ce mai aştepți? Du-te o dată să te bălăceşti în noroi şi în desfrâu. Înecă-te în păcat. Ce-ți pasă ție că biata ta mamă moare de ruşine şi durere!"

De când era fugar Beck nu telefonase nici măcar o dată mamei sale. Este adevărat că la început nu avusese timp, pentru că fusese misiunea din Kaluba. După aceea încercase să-şi justifice tăcerea spunând că era prea periculos. Cu siguranță că telefonul era ascultat. Dar în adâncul inimii sale ştia foarte.bine care era adevărul. Polițiştii de la FBI îl înspăimântau mai puțin decât reacția mamei sale când va auzi vocea fiului său criminal.

— La dracu cu toate astea! mormăi el deodată.

Cu cât întârzia, cu atât avea să fie mai greu.

— Aşteptați-mă, mă întorc imediat! le strigă el amicilor săi.

Îşi trase pe el tricoul, îşi încălță sandalele şi se grăbi spre holul hotelului. Se înțelese cu recepționerul să i se adauge pe nota de plată costul convorbirii, apoi căută o cabină liberă, îşi puse cu grijă ceasul lângă aparat, în aşa fel încât să se poată vedea foarte bine cadranul, şi formă un număr. Porni cronometrul în clipa în care i se răspunse de la celălalt capăt al firului.

— Alo? zise vocea pe care o cunoştea atât de bine.

— Mamă? Sunt Nathan.

Tăcere, tăcere interminabilă. Nate închise ochii. Inima îi bătea cu putere.

— Nathan, zise în sfârşit mama lui. Tu eşti? Spune-mi, eşti sănătos?

— Da, mamă.

— Mănânci destul?

— Da, mamă.

— Nu te cred. Am lângă mine un creion şi o hârtie. Dictează-mi adresa. îţi voi trimite prăjiturele cu coriandru.

— Nu pot, mamă. Zău că nu pot.

Beck îşi încorda auzul încercând să detecteze semnele unei posibile ascultări, dar legătura era atât de proastă încât nu puteai să ştii de unde provin hârâiturile.

— Dar tu mamă esti sănătoasă?

— Ţinând cont de împrejurări, sunt cât se poate de bine.Se vedea bine că îşi înăbuşea amărăciunea, şi era poate si mai rău, căci asta însemna că tot îl mai iubea în ciuda tot cea ce făcuse.

— Ascultă, mamă, acum trebuie să te las, zise el. Avea ochii plini de lacrimi. Nu-şi mai vedea cadranul cronometrului.

— Te iubesc, mamă.

Închise fără să mai aştepte răspunsul şi rămase nemişcat preţ de vreo două minute, uitându-se ţintă la perete.

Cineva bătu la uşa cabinei readucându-l la realitate. Un nătărău grăbit care voia să telefoneze. Beck se întoarse… şi se pomeni faţă în faţă cu Liam O'Toole care râdea cu gura până la urechi.

7

Casa Hatton din Malaga. Sub bolta umbroasă a verandei, Nile Barrabas privea valea ce se întindea la picioarele sale. Printre şirurile de smochini şi migdali se zărea acoperişul de tablă ondulată al barăcii care reflecta ca o oglindă soarele după-amiezei. Pe drumul şerpuitor dintre copaci, câţiva oameni în uniformă urcau panta iute care ducea la casă. Atmosfera era atât de liniştită încât Nile auzea ecoul râsului lor vesel.

Ferma, *estancia* mai curând, era situată în inima insulei Malaga,cu spatele la lanţul de munţi înalţi şi arizi cunoscut

sub numele de La Serra. Foarte izolat, rareori patrulat de nonşalanta poliție locală, locul acela era ideal pentru antrenarea unei armate clandestine.

— Pari într-o dispoziție excelentă, zise o voce de femeie în spatele lui Barrabas.

Deşi nu era machiată, îmbrăcată doar cu o cămaşă kaki şi nişte pantaloni largi de aceeaşi culoare, Leona Hatton era într-adevăr o femeie foarte frumoasă. Cu tenul deschis şi ochii negri, proprietara fermei purta părul tăiat foarte scurt. Un păr negru ca abanosul.

— Mda, răspunse Barrabas. Se vede că încă nu ştiu ce-i aşteaptă.

Trecând pe lângă Leona Hatton pentru a intra în casă, toti o salutară abtinându-se de la cea mai mică glumă deocheată.

Leona era expertă în arta luptei. Cu un ciomag, un cuțit sau chiar cu mâinile şi cu picioarele, tânăra femeie ar fi putut să-i țină piept oricăruia dintre acei bărbați. Dar, mai mult decât atât, era un medic excelent.

Barrabas intră ultimul în casă. Zidurile groase şi pardoseala din ceramică mențineau o răcoare plăcută. Era o casă foarte veche şi asta se vedea bine. Tatăl Leonei, general în serviciul de informații, o cumpărase pentru a o restaura după ieşirea la pensie. O moarte timpurie nu-i lăsase timp să-şi realizeze proiectul. Aşa că Leona moştenise nişte mobile vechi, tablouri vechi, covoare catalane, în acelaşi timp cu acea casă cu acoperiş năruit, pereți scorojiți şi tavane înnegrite. Acum însă refăcuse casa. O muncă considerabilă.

Barrabas intră în urma tuturor în salonul mare unde O'Toole instalase materialul pentru şedința preliminară.

Nanos, Billy II, Boone şi Beck se aşezară de o parte a mesei lungi, iar de partea cealaltă se aşezară Biondi, Hatton, Hayes şi Chen. Singurul negru din echipă, Claude Hayes lucrase ca specialist în demolări submarine. Era o persoană foarte rezervată, însuflețit de o mare forță interioară şi care contrasta prin atitudinea lui serioasă şi laconism cu ceilalți membri ai echipei, toți glumeți şi puşi pe chef.

Al Chen era singurul oriental dintre ei şi era un tip

grozav. Medaliat cu aur în tinerețe la proba de gimnastică de la Jocurile Olimpice, Chen se angajase după aceea în aviație. Era specialist al saltului în cădere liberă şi îi plăceau mult acrobațiile cu planorul.

Când Barrabas îi arătase lui Jessup lista cu oamenii, înainte de prima lor misiune, texanul îşi arătase rezerva în legătură cu doi dintre ei: Nanos şi Billy II. Nişte labagii a căror principală ocupație era găsirea de combinații suspecte prin care să facă repede rost de lovele. În combinațiile lor era vorba în general de dame trecute şi pline de bani pe care trebuia să le călărească voiniceşte.

Dar dacă le studiai bine dosarele, toți oamenii lui Barrabas aveau defecte. O'Toole bea prea mult, Boone îşi pierdea capul imediat ce vedea trecând un fund de femeie, Beck era prea slăbănog, iar Biondi era cel mai scrântit dintre toți.

Dar Barrabas nu era nici paznicul, nici judecătorul lor. Nu era decât cimentul care îi lega între ei, făcând din ei o echipă omogenă unde calitățile unora compensau defectele altora şi invers.

Colonelul se aşează la capătul mesei.

— Cu siguranță că ați remarcat absența unuia dintre noi. Lopez ar fi vrut să participe la această misiune, dar doctorul Hatton i-a interzis. Nu s-a refăcut complet după rănile cu care s-a ales în urma operațiunii din Kaluba.

Toată lumea a păstrat tăcere. Amicul lor Lopez ar fi murit în Kaluba fără intervenția doctorului Hatton care îi făcuse în extremis o transfuzie cu sângele câtorva dintre ei.

— Înainte de a intra în amănuntele misiunii, continuă Barrabas, aş vrea să vorbim de bani.

Billy II întâmpină vestea cu un strigăt de război răsunător. Ceilalți aplaudară. Numai Claude Hayes îşi păstră calmul şi nu ieşi din rezerva lui decât pentru a întreba:

— În ce constă treaba?

Barrabas îi răspunse scurt:

— Explozia unei bombe atomice în Iran.

De data asta urmă o tăcere lungă. Mercenarii ştiau că şeful lor nu-i adunase acolo de la capătul lumii pentru o

glumă nereusită.

Barrabas îi ceru lui O'Toole să proiecteze primul diapozitiv.Era fotografia aeriană făcută de un satelit-spion.

— Iată tinta noastră, explică el. O bază de cercetări atomice situată spre sudul Iranului. Acum se află acolo patru bombe atomice cu o putere de aproape treizeci kilotone. Baza e apărată de o armată de aproximativ o mie de oameni din gărzile revoluției islamice. Noi va trebui să izolăm ținta tăindu-i legăturile radio, apoi să pătrundem înăuntru, să neutralizăm sistemul de supraveghere şi în sfârşit să aruncăm în aer o bombă.Totul trebuie să fie distrus: echipamentul, materialul şi personalul.

— O să fie un fleac! mormăi Nanos.

— Da, Alex. De data asta va trebui să tragem pentru banii noştri. Trei sferturi din instalații sunt subterane, organizate într-o succesiune de buncăre. Liam va proiecta următorul diapozitiv şi vă va indica punctele tari ale sistemului de apărare.

O'Toole schimbă diapozitivul şi, în timp ce Barrabas se aşeza, îşi începu explicațiile:

— Ceea ce vedeți aici la suprafață seamănă cu oricare alt centru de cercetări nucleare. Clasica împrejmuire triplă din sârmă ghimpată, probabil cu curent electric şi proiectoare. Posturi de pază în cele patru colțuri. Accesul la bază se face pe un singur drum de pământ bătătorit, care merge spre sud apoi spre est, trece un lanț de munți nu prea înalți şi apoi ajunge la drumul principal din sudul țării care duce la Bandar'Abbas şi la Golful Persic. Toată această parte a Iranului, pentru cei care nu ştiu, este un pustiu pietros, întrerupt doar de câteva mici oaze locuite.

Liam a arătat apoi pe diapozitiv două pete abia vizibile şi a explicat:

— La exteriorul împrejmuirii, în această câmpie întinsă, se află două avanposturi de detectare sonoră. Fiecare are sistemul lui de ascultare. Turnul radio leagă centrul cu baza militară de la Kerman care se află pe vârful uneia din aceste două coline care constituie un sistem de protecție a spatelui țintei noastre.

O'Toole arătă după aceea un fel de suprafață formată din două povârnişuri, între vârfurile a două coline. Sub ea apărea un dreptunghi grosolan flancat de forme rotunjite.

— Aici e intrarea complexului subteran, explică el. Este încastrată în coasta colinei. Iranienii nu şi-au bătut cine ştie ce capul cu îngropatul instalațiilor. Au săpat doar puțin mai jos decât nivelul solului. Apoi, cu buldozere şi dinamită, au năruit flancurile celor două coline care au prăvălit tone de pământ şi pietre, îngropând tot calabalâcul. Inutil să vă mai spun că aici armele clasice nu sunt de nici un folos. Ca să poți arunca totul în aer e nevoie de o explozie atomică chiar în interiorul subteranei.

O'Toole proiectă diapozitivul următor. De data asta nu mai era o fotografie aeriană ci un fel de schiță rudimentară.

— Acesta este un plan al interiorului complexului făcut din memorie. Este singura informație pe care o avem la dispoziție despre instalațiile subterane. După cum vedeți, complexul e format din patru sectoare diferite: un laborator de electronică, un altul pentru materialele radioactive, un atelier mare de metalurgie şi un depozit pentru explozibil. Aceste patru sectoare sunt situate în partea din spate a subteranei, adică cea care se află la cea mai mare adâncime. În partea din față, lângă intrare, se află un dormitor comun, magazia de arme si munitii şi popota. Pe aici va trebui să trecem pentru a ajunge la obiectiv.

Beck întrebă:

— Ce reprezintă aceste linii în zig-zag? întrebă Beck.

— Bună întrebare. Aceste linii delimitează culoarele de legătură între diferitele încăperi. Ele formează nişte zigzaguri exact aşa cum vedeți pe plan. Forma lor se datorează unor motive de securitate. Radiațiile, razele X, gamma şi neutronii se deplasează în linie dreaptă. În caz de accident, aceste zigzaguri ar opri particulele radioactive.

— Ce oroare! a exclamat cu un geamăt comic Nanos punându-si mâinile la slit.

O'Toole zâmbi ironic şi o scânteie se aprinse în ochii lui albaştri.

— Accidentul pe care îl vom provoca, Nanos, va săpa în

deşert o gaură cu un diametru de un kilometru. N-ai de ce să-ți faci sânge rău pentru bijuteriile tale de familie. Dacă mai eşti încă acolo când o să bubuie, ai s-o mierleşti în întregime.

Toată lumea izbucni în râs iar O'Toole redeveni imediat serios şi continuă:

— Oamenii însărcinați să păzească baza sunt aleşi dintre cei care participă la războiul de frontieră cu Irakul. Nu sunt nişte soldați de meserie, ci nişte pasdari, ceea ce înseamnă că, în materie de antrenament, au trecut printr-o perioadă de şase luni de spălare a creierului pentru a îmbrățişa mai bine ideologia Marii Republici Islamice. Sunt nişte fanatici, loiali regimului lor până la moarte. Pe urmă sunt şi foarte bine echipați. Au puşti de asalt *Heckler and Koch G-3,* pistoale-mitralieră *Uzi* şi *PPSH-41* de fabricație sovietică, puşti-mitralieră cehoslovace *ZB-30* şi, fireşte, toată panoplia de grenade.

— Cum vom proceda? întrebă Al Chen.

— Nu va fi nevoie să-i lichidăm pe toți, răspunse calm O'Toole. După părerea mea, ar trebui să-i obligăm să se retragă cât mai adânc în subterană şi să-i menținem acolo până când „pregătim" bomba. După calculele noastre, numai o treime din oameni va fi de gardă la suprafață în momentul în care vom ajunge la țintă. Pe aceştia va trebui să-i eliminăm şi apoi să pătrundem în subterană mai înainte ca cineva să dea alarma şi să închidă poarta de acces. Dacă vom rata mişcarea, noaptea va fi lungă pentru noi! Alte întrebări?

Se uită pe rând la colegii lui care păstrau tăcerea. Toți deveniseră brusc foarte serioşi.

— Bine, conchise O'Toole. Diseară avem o mică şedință de antrenament cu lunetele *Starlite*. Sunt sigur că nici unul dintre voi nu mai ştie să le folosească. Iar mâine dimineață, înainte de a se face ziuă, vom face puțin alpinism pe munte.

8

Billy II îşi lipi ochiul de cauciucul de protecție al lunetei Starlite. În afara centrului marcat de o cruce, nimic nu arăta cum ar fi trebuit să se vadă în mod normal. Nişte forme vagi, gălbui, apoi verzui, apoi verzi. Acest tip de lunetă amplifica

lumina stelelor reflectată de obiecte astfel încât să determine apariția unei imagini clare. Billy II nu distingea decât stânci şi iar stânci, în timp ce examina cu atenție fața sudică a unuia din munții arizi ai lanțului La Serra.

Ultima oară când folosise o lunetă Starlite fusese în Vietnam, în cadrul infanteriei marine. Pe vremea aceea considerase că aparatul nu făcea nici două parale. O jucărioară numai bună pentru un film de spionaj. Lupta în junglă era însă o altă poveste. Pentru a repera o țintă imobilă cu o Starlite, mai întâi trebuia să-i reconstitui contururile. în cazul unui om: forma capului, a unui umăr sau a unui braț etc... Numai că în vegetația tropicală asta era aproape imposibil.

Terenul de aici era totuşi mai uşor de recunoscut. Billy îi găsea o vagă asemănare cu fostele teritorii ale indienilor navajo. îşi plimbă încet luneta peste stânci şi deodată reperă ținta lângă o crevasă. Era ea, nu încăpea îndoială! Îşi sprijini imediat arma în umăr. Era o versiune a armei M-14, adaptată special pentru un trăgător de elită, prevăzută cu un încărcător de 7,62, un suport cu două picioare şi un reductor de sunet.

Billy ochi cu grijă şi apăsă pe trăgaci. Arma scoase doar un şuierat slab.

Ținta, o păpuşă gonflabilă de mărimea unui om, zbură din ascunzătoare apoi se prăbuşi ciopârțită.

— Frumoasă lovitură, zise O'Toole înainte de a se îndepărta.

— Frumoasă jucărie, răspunse Billy arătând spre armă. Mi-ar plăcea să rămân cu una ca asta după misiune.

— Vrei să vânezi cerbi noaptea?

— Nu, nu chiar. Dar am nişte canalii care mă aşteaptă acasă.

— Canalii?

— Mda. Nişte canalii de indieni.

**

Alex Nanos se cațără cu greutate pe cornişa îngustă a falezei, lipi partea rigidă a bagajului de stâncă şi se aşează cu picioarele în gol. Se simțea epuizat după patru nopți de

escaladări şi de mers pe jos cu kilograme de arme şi echipament în spate. Un antrenament indispensabil pentru misiune dar care nu era deloc o joacă.

Junghiurile, vânătăile şi zdreliturile nu erau deloc amuzante.

— O mână de ajutor, Nanos? îl întrebă Leona care escaladase voiniceşte cornişa în urma lui.

Şi afurisita nici măcar nu gâfâia!

— Mulțumesc, nu e nevoie, minți Nanos.

Inversarea rolurilor era stupefiantă. În timpul antrenamentului dinaintea primei misiuni, Leona fusese cea care trăsese din răsputeri ca să facă față ritmului, reuşind în cele din urmă. După Kaluba, în loc să-şi neglijeze forma fizică, Leona muncise ca un bărbat pentru a-şi reface *estancia*. Şi acum era într-o formă fizică excelentă. În schimb Nanos, în ciuda pectoralilor săi dc play-boy, nu-şi păstrase în formă decât niste muşchi inutili azi…

— Pot s-o iau înainte? întrebă Leona.

— Dă-i drumul, mârâi Nanos. Te ajung imediat. În momentul acela jură să nu se mai atingă în veci nici de băutură, nici de femei. Şi era sincer!

**

— Cred că o să fie floare la ureche, îi zise Nate Beck lui Barrabas.

Geniul informaticii şi electronicii rezolvase teoretic problema explodării bombei.

La acest tip de instrument, cheia este detonatorul. în cazul de față e vorba de o încărcătură chimică care comprimă plutoniul prin implozie, declanşând o reacție de fisiune în lanț. Laboratorul lor dispune cu siguranță de o zonă de încercare pentru testarea formei exacte a imploziei prevăzute, şi eventual pentru modificarea ei. Această zonă trebuie să fie situată în exteriorul complexului, probabil în câmpia învecinată, şi trebuie să fie legată electric cu laboratorul. Va fi deci destul să găsim cablurile şi să le branşăm la o bombă operațională.

— Si ceasul? întrebă Barrabas.

— Asta nu e o problemă. Prefer o mică maşinărie

meşterită de mine pe care o voi conecta la faţa locului. De fapt n-am nevoie de mare lucru. Nişte sârmă de otel, o foarfecă şi bandă adezivă.

Deocamdată lucrurile mergeau bine. Barrabas era foarte mulţumit. Mercenarii îşi recăpătaseră forma. Chiar şi Nanos îşi recăpătase forţele. Iar el era în sfârşit în elementul lui. Urmat de Beck, Barrabas se alătură mercenarilor aflaţi în salon.

Doctorul Leona Hatton îşi începu expunerea:

— La cererea colonelului, am să vă vorbesc despre anumite aspecte specifice ale acestei misiuni, aspecte legate de profesiunea mea de medic. Este vorba de pericolele inerente naturii unei astfel de operaţiuni.

— Vrei să spui că mai sunt şi alte primejdii în afara acelor fanatici înarmaţi până în dinţi? întrebă Al Chen.

— Întocmai, răspunse Leona. Mă refer la pericolul radiaţiilor. Mai întâi, în laborator se află materiale radioactive sub forma unui container special – să-i spunem cutia neagră – care conţine plutoniu. În cazul unui accident, dacă acest container este lovit, orice expunere prelungită la ceea ce se află în el va fi mortală.

Acestea fiind zise, să vorbim acum de explozia nucleară propriu-zisă. În mare, ea are patru mari componente. În primul rând efectele pur fizice: unda de şoc şi zona de supra-presiune. Unda de şoc se va deplasa cu cincisprezece mii de kilometri pe oră, iar în zona de suprapresiune va domni o presiune de două kilograme pe centimetru pătrat. O maşină e strivită ca o plăcintă.

A doua componentă este elementul termic. În hipocentrul exploziei temperatura va atinge 300.000 de grade Celsius.

A treia componentă este propagarea radiaţiilor. Razele X, gamma şi cele neutronice se propagă în general mult mai departe decât unda de şoc.

Iar a patra componentă o constituie căderile de fragmente radioactive care au fost aruncate în aer.

— Dar de celelalte bombe nu ne ocupăm? întrebă Nanos.

— Efectele plutoniului durează foarte mult timp şi

vreme de ani de zile nimeni nu va putea să se apropie de bază. Din acest motiv celelalte bombe vor fi inutilizabile.

— Mda, e nevoie de vreo cincizeci de ani pentru neutralizarea radiațiilor, preciza Beck.

— Să ne întoarcem la riscuri, continuă Leona. Efectele radiațiilor şi căderile de materiale radioactive nu sunt totdeauna imediat vizibile. În schimb efectele termice sunt. Claude, proiectează, te rog, diapozitivele.

Când prima fotografie apăru pe ecran toată lumea se înfiora. Grămada de carne carbonizată nu mai semăna cu o ființă omenească, şi totuşi trăia şi gura de nerecunoscut era căscată de parcă ar fi vrut să urle.

— Pielea, carnea şi oasele sunt carbonizate pe o rază de doi kilometri în jurul hipocentrului, le explică Leona. Următorul diapozitiv, Claude.

Nici acesta nu era mai liniştitor. Arăta fața unui japonez a cărui piele, lipsită de carne, atârna lamentabil sub bărbie ca o mască grotească de carnaval.

— Asta se numeşte o arsură termică, zise Leona. Straturile superficiale ale epidermei au fost arse şi s-au dezlipit. Asta se petrece pe o rază de patruzeci de kilometri de la hipocentru.

— Şi noi unde o să ne aflăm când o să bubuie scârboşenia aia? întrebă Biondi.

— Dacă totul se derulează aşa cum am prevăzut, ar trebui să ne aflăm la treizeci de kilometri de punctul de detonație, adică suficient de departe pentru a evita efectele despre care v-am vorbit.

— Dar dacă lucrurile nu se derulează aşa cum a fost prevăzut? întrebă şi Nanos.

— În acest caz, n-o să mai fie cine stie ce diferență între albi şi negri, răspunse Claude Hayes.

9

Mohamadi Razod se strâmbă disprețuitor la încărcătura nucleară. Cu foarte puțin mai mare decât o minge de baschet, bomba era aproape sferică, mulată într-un oțel cenuşiu, tern, având pe partea exterioară tijele detonatorilor, ascuțite ca nişte ace de cactus. Pentru Razod, acel lucru nu

reprezenta nimic altceva decât idolul păgân al țărilor occidentale. Nu înțelegea nimic din mecanismul lui şi era mândru de ignoranta sa.

În apropiere, o echipă de tehnicieni transporta învelişul protector, un cilindru cu un diametru de un metru şi lung de un metru şi jumătate.

Razod se adresă şefului de echipă:

— În cât timp terminați?

Doctorul Hamid îşi trecu mâna ostenită peste fruntea asudată. Transpira mult şi avea bluza albă de laborator pătată de sudoare la subsoară.

— Mai avem de montat învelişul, apoi să branşăm detonatoarele la ceas şi să verificăm mecanismele de siguranță.

— Cât timp? întrebă insistent Razod.

— Trei-patru ore.

Razod mârâi nemulțumit. Cu tipii ăştia totul dura mai mult decât prevăzuse. Dacă nu i-ar fi obligat să lucreze încontinuu, în schimburi, niciodată n-ar mai fi terminat cele patru bombe. Lenea lor era tipică pentru clasa intelectualilor. Toți oamenii aceştia care făcuseră studii erau putrezi din cauza muncii la birou, ocupați cu plimbatul hârtiilor. Pentru care mai primeau şi salarii grase.

— Vă dau două ore! răcni Razod. Şi transportați bombele terminate în camioane. Primul convoi va pleca mâine seară.

Fără să-i pese de protestele slabe ale doctorului Hamid, Razod îi întoarse spatele şi ieşi din laborator îndreptându-se. spre biroul lui. Parcurse meandrele culoarului, printre sacii cu nisip stivuiți până la tavan care delimitau astflel un traseu în zigzag. Când ajunse în fața uşii opri un soldat.

— Spune-i locotenentului Yazdi să vină imediat la mine! se răsti el cu arțag.

Pasdarul dispăru în grabă şi Razod intră în biroul care îi servea în acelaşi timp şi drept dormitor. Era o încăpere mică, mobilată doar cu un pat de campanie, o masă şi o oglindă alături de care trona fotografia mare a unui bătrân ciufulit şi bărbos, cu o privire de nebun. Nimeni altul decât şeful politic

şi spiritual al lui Razod.

Căpitanul se aşează pe marginea patului şi luă o carte de pe masă – cartea sfântă scrisă de bărbatul cu ochi de nebun care îl privea de pe perete. Cartea aceea era. puterea lui Dumnezeu. Era mai puternică decât orice, mai puternică chiar decât bomba însăşi, întrucât datorită ei va exploda distrugându-i pe cei care o venerau.

Prima din cele patru va fi transportată cu un camion escortat de un convoi în sudul Golfului Persic. Acolo va fi încărcată la bordul unui cargou care se deplasa permanent la Haifa. În timp ce acesta va trece canalul de Suez, celelalte trei se vor afla în drum spre țintele lor: trei puncte din lumea occidentală. Nişte ținte mult mai uşor de atins decât Israelul.

Pasdarii nu sperau să-şi vadă bomba ucigaşă debarcând la Haifa. Nici măcar nu aveau intenția să încerce. Totuşi, când cargoul va arunca ancora la intrarea în port, exact înainte de sosirea vameşilor israelieni, un soldat îmbrăcat în marinar va porni ceasul…

Razod nu ştia cum putea o explozie nucleară la peste un kilometru de coastă să atingă Israelul, dar era convins că asa va fi. Explozia va crea un nor radioactiv gigantic care va cădea asupra Israelului ca o ploaie de cenuşă răzbunătoare.

Iar israelienii nu vor putea să recurgă la nici un fel de represalii. Mai ales când vor afla de existența altor bombe Instalate pe terenul aliaților lor, gata să nimicească populația civilă la primul contraatac. Da, Iranul va umili statul Evreu în ochii lumii întregi şi explozia atomică va fi semnalul de raliere al tuturor națiunilor Islamului pentru lupta împotriva duşmanilor lui Dumnezeu!

Unii dintre aceşti duşmani nici nu erau prea departe…

Doctorul Hamid şi oamenii lui poate că se considerau nişte patrioți, numai că nu asta era şi părerea lui Razod. Ei reprezentau o primejdie de moarte pentru patria lor pentru că fuseseră contaminați de materialismul occidental. Razod stia de multă vreme că după terminarea proiectului atomic va trebui să se debaraseze de toti aceşti oameni de ştiință.

De altfel ideea nu-i displăcea deloc. Se simțea cu adevărat în elementul lui când îi hăituia şi îi extermina pe

duşmanii Domnului.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Intră! strigă el.

Îşi făcu apariția locotenentul Yazdi.

— M-ati chemat?

Razod se ridicase în picioare. Îşi aşează un picior pe marginea patului.

— Am hotărât să supraveghez transportul primei bombe, il anunță el. În absența mea, îți transmit ție toate puterile. Vei răspunde de centru.

— Mulțumesc, căpitane.

— Îți voi încredința o misiune specială…

Yazdi dădu afirmativ din cap.

— Imediat ce ultima bombă va fi asamblată, du-i pe savanți în afara taberei şi lichidează-i. Pe toți, fără nici o excepție, şi fără să le dai nici un fel de explicații. Ai înțeles?

— Am înțeles!

Razod zâmbi. Era pe deplin satisfăcut.

**

Doctorul Hamid îi dădu la o parte pe oamenii din echipa lui şi se aplecă asupra containerului bombei.

— Care e problema? întrebă el.

— Barele de sprijin ale suportului sunt prea lungi, îi explică unul din ingineri. Trebuie prelucrate din nou.

— Atunci faceți-o, nu mai stați la discuții.

Oamenii în halate albe se împrăştiară fără să răspundă.

Doctorul Hamid suspină. Ştia că nu asta era adevărata problemă. Oamenii lui erau epuizați. De săptămâni întregi dormeau doar câteva ore pe noapte şi atmosfera tensional din laborator devenise insuportabilă. La fiecare două-trei ore Razod venea să-i hărțuiască cu întrebări despre avansarea lucrărilor. Greşelile se înmulțeau şi treaba avansa din ce în ce mai încet. În ritmul ăsta îi va trebui nu două ore, ci douăzeci, pentru a termina asamblarea bombei în vedere transportării ei.

Hamid se întoarse în biroul lui în dezordine şi se aşează pe un taburet. Nu-şi mai putea controla tremurul mâinilor şi începea să fie cuprins de tulburări nervoase. Avea senzația

ciudată că trupul i se va disloca dintr-o clipă în alta.

Adevărul era că dormise şi mai puţin decât oamenii lui în aceste ultime zile, mai ales de la moartea doctorului al-Barani. Imediat ce aţipea era chinuit de coşmaruri oribile şi îşi revedea fostul coleg pe rugul în flăcări. Dar revedea şi băţul de chibrit care aprinsese rugul, mică flacără pâlpâitoare între degetele lui tremurânde. Incapabil să suporte această imagine chinuitoare, matematicianul se trezea în sărind şi încerca să revină la realitate.

Cînd era treaz, Hamid era convins că nu el îi provocase moartea vechiului său prieten. Poate că el aprinsese rugul, dar al-Barani se sinucisese. În această privinţă nu putea să existe nici o îndoială. Dacă se gândea bine, Hamid nu găsea decât un singur lucru să-şi reproşeze, şi anume faptul că nu încercase să-i schimbe părerile lui al-Barani cu câteva luni mai înainte, când acesta începuse să se comporte în mod ciudat.

Dar în privinţa asta putea să se justifice.

Revirimentul brutal al astrofizicianului îl înspăimântase pe Hamid. Nu încerci să înţelegi – cu atât mai puţin să judeci – obiectivul final al unui proiect de o asemenea importanţă. Şi nu poţi sugera sabotarea sa împingând la revoltă pe oamenii însărcinaţi cu executarea lui. Cu excepţia cazului în care nu tii la viată.

De aceea Hamid se văzuse constrâns să ia o hotărâre tragică. Îşi trădase vechiul prieten. Dacă n-ar fi făcut-o, pe rug ar fi fost două victime nu una.

Aşa că Hamid nu era răspunzător. Nu era vina lui dacă Razod îl torturase pe al-Barani şi dacă al-Barani,îşi pierduse minţile.

Singura pasiune a doctorului Hamid era viaţa lui. Ţinea la ea mai mult decât orice pe lume şi această dorinţă de a trăi era singura lui justificare pentru tot ce-i reproşa uneori cu timiditate conştiinţa. Iar ţelul lui patriotic şi religios îi permisese să pună la punct arme destinate nimicirii unei populaţii nevinovate – după criteriile occidentale – dar nu avea pentru asta nici cea mai mică remuşcare. Cunoştea foarte bine efectele inevitabile ale unei explozii atomice, ştia

că radiațiile provocau leucemii, malformații congenitale, cancer. Dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

10

La clubul american de la aeroportul din Barhein, Liam O'Toole şi Wiley Drew Boone serveau o bere puțin cam alterată contemplând picioarele lungi ale dansatoarei în pielea goală care se agita cocoțată pe tejgheaua barului.

— Un bulan trăsnet! mormăi Liam băgându-şi nasul în pahar.

— Bestial, admise Wiley Drew Boone. Fata era blondă ca şi cele trei colege ale ei pe care O'Toole le vedea în oglinda din fața lui dansând în fundul încăperii. Cele patru fătuci făceau o demonstrație de rock'n roll dezlănțuit.

— Te vezi dansând rock în costumul lui Adam? întrebă O'Toole.

— Eu? Nici vorbă! zise râzând Drew Boone.

— Zău că trebuie să fii sărit de pe fix! Ar fi putut totuşi să aleagă altă chestie! Ştiu că ceea ce contează aici este şi fie goale…

— În materie de rafinamente sexuale trebuie să recunoaştem că Orientul Mijlociu e tare jalnic, zise Boone suspinând şi întorcând capul să privească sala.

O'Toole făcu şi el la fel. Era un local tipic pentru Barhein. Cu alte cuvinte, s-ar fi putut la fel de bine să se găsească la Las Vegas sau la Atlantic City. Toți acei indivizi încotoşmănați în veşmintele lor lungi cu glugă n-ar fi făcut nota aparte nici în Beverly Hills. Erau tipi din Arabia Saudită sau din Kuweit veniți în Barhein pentru un păhărel şi o femeie în fundul gol, nişte plăceri cât se poate de nevinovate dar tabu în austerele lor țări musulmane.

Până la urmă Barhein se descurcase destul de bine. Insula, care nu avea petrol şi nu mai era decât o mlaştină salină, ştiuse să profite de vecinii ei bogați şi să le exploateze două din nevoile lor elementare: băncile şi plăcerile. Cu bani, evident, dar în privința asta nimeni nu cârtea.

În Orientul Mijlociu aeroporturile semănau eu acele oraşe efemere care fuseseră construite în momentul goanei după aur. Practic toată lumea mergea înarmată. Nu cu

carabine, evident, ci cu pistoale Makarov. Şi dacă în timpul nopții, din întâmplare, survenea o pană de curent,armele bubuiau al naibii pe străduțele întunecate şi rău famate.

Nimic din toate astea la Barhein. În comparație cu Yemenul, de exemplu, aici te credeai în Disneyland.

O'Toole se uită la ceas. Avionul de Madrid avea o întârziere de o oră. Asta le mai lăsa la dispoziție destul timp înainte de a-i primi pe ultimii trei membri ai echipei: Leona, Beck şi Billy II. Gunther şi Biondi sosiseră primii în insulă.Fără să piardă un minut, cei doi organizaseră recepția falselor piese detaşabile pentru aparatele Cobra şi găsiseră o ascunzătoare pentru materialul lor într-un depozit din port.

Lăzile pieselor detaşabile erau deja încărcate la bordul elicopterului Sikorsky închiriat de Gunther. Nu mai lipsea decât ambarcațiunea pentru transportarea echipei de cealaltă parte a Glofului Persic. Cu treaba asta se ocupa în acel moment Barrabas şi Nanos.

Înainte de a părăsi Malaga, O'Toole şi Boone îşi rezolvaseră problemele personale. Irlandezul o lăsase pe mama lui singura beneficiară a importantei asigurări pe viață încheiată de Barrabas pentru el. În cazul în care nu s-ar mai fi întors, solda lui de două sute de mii de dolari ar fi fost trimisă unuia din frații săi stabilit la Chicago. Respectivul trebuia să împartă suma în mod egal tuturor descendenților clanului O'Toole. Aceştia ar fi strâmbat mai puțin din nas în privința proveniență banilor.

Boone o lăsase ca beneficiară a poliței sale de asigurare pe o anume Florance De Long din Atlanta, Georgia, patroana „celei mai admirabile case de plăceri din toată emisfera nordică".

În privința asta, Wiley Drew Bonne ştia el ce ştia!

O'Toole se uită la el o clipă. Un play-boy, mda! Un copil de bogătan puțin cam pervertit. Asta nu însemna că nu era gata oricând să-şi rişte viața. Nu pentru bani; avea un tata milionar. Nici pentru glorie. Dacă misiunea reuşea, nimeni n-ar fi ştiut cine erau autorii. Iar dacă ar fi eşuat... nici atât.

Poate că Boone nu avea antrenamentul tovarăşilor săi. Era mai puțin dotat decât ei în mânuirea armelor, dar avea

un curaj teribil. Riscul era pasiunea vieții lui.

**

Barrabas răsuci în palmă cele două perle negre perfect identice. Apoi, una după alta, le trecu peste dinții din față, încercând să simtă o uşoară porozitate, semnul autenticității lor. Erau superbe, mari şi foarte grele, tipice pentru calitatea celor care se găseau altădată în Barhein. Azi, aici, ca de altfel în tot Golful Persic, scoicile care făceau perle practic dispăruseră, ucise de poluare. Barrabas încercă să-şi imagineze efectul acestor două minuni pe pielea frumoasei Erika. Abanos pe satin alb. Pe vremuri, unii credeau că perlele cresc în capetele balaurilor. Barrabas îşi zicea că acele perle ar fi un cadou cât se poate de potrivit pentru Erika. Şi-ar face din ele nişte cercei superbi. Dădu din cap privindu-l pe bijutier şi scoase din buzunar un teanc enorm de bancnote legat cu un elastic.

— Cincisprezece mii de dolari, zise el împingând teancul în fața lui. Omul din spatele tejghelei luă banii şi îi numără cu dexteritatea unui casier de bancă. După aceea zâmbi radios.

— Le luați cu dumneavoastră, domnule? întrebă bijutierul ceremonios.

— Nu. Aş vrea să le expediați. Barrabas scoase o carte de vizită din buzunarul cămăşii, o întoarse şi scrise pe spate un B mare înainte de a o întinde omului de la tejghea.

— Trimiteți pachetul par-avion la această adresă din Amsterdam, zise el. Puneți în pachet şi cartea de vizită. Pregătiți expedierea chiar azi.

În momentul acela i se păru că zăreşte o lucire suspectă în privirea vânzătorului. Barrabas aşează perlele pe micul suport capitonat cu catifea neagră şi adăugă:

— Ai mare grijă ca perlele pe care le expediezi să fie exact cele pe care le-am ales. Dacă descopăr că m-ai tras pe sfoară, cei doi prieteni ai mei aici de față vor veni imediat şi îți vor tăia degetele.

Bijutierul aruncă o privire temătoare spre cei doi tipi proțăpiți lângă uşă. Un negru şi un alb. Doi munți de muşchi şi care nu păreau deloc nişte glumeți.

— Niciodată n-aş fura un client, îl asigură bijutierul.

— Sper. Expediază-le chiar azi, zise Barrabas cu ochii la perle.

După ce ieşiră din magazin, cei trei bărbaţi porniră pe străzile întortocheate spre staţiunea de pe malul golfului. Curând ajunseră pe o promedată vastă şi foarte modernă care mărginea un port de plăcere superb. Se aflau acolo ambarcaţiuni de toate tipurile şi de toate mărimile, nou nouţe.

— Ia priviţi la această Bertram 32! murmură Nanos entuziasmat. Cred că ar merge…

— Pe aici, zise Hayes trăgându-i pe cei doi ceva mai departe.

— Unde ne duci? întrebă Nanos. Sunt sigur că vom găsi aici ceea ce ne trebuie.

Hayes nu răspunse şi Nanos se abţinu să-l mai întreb încă o dată. Claude se pricepea la fel de bine ca el la ambarcaţiuni şi se mişca mai în voie în această parte de lume. Îi conduse la capătul staţiunii unde nişte hârburi vechi era ancorate chiar lângă digul care închidea portul.

— Ai văzut-o p'asta! exclamă Nanos arătând spre o ambarcaţiune veche din lemn şi cu pânze.

Era un fel de felucă lungă de vreo cincisprezece metri a cărui pânză mare şi trapezoidă părea că fusese montată invers. Pe cocă se vedeau toate culorile curcubeului, aşa da multe ori fusese vopsită.

— E o felucă autentică, declară Hayes, apoi strigă câteva cuvinte în arabă în direcţia ambarcaţiunii.

Pe puntea din faţă se ivi imediat un individ. Cei doi discutară scurt, apoi marinarul coborî în grabă o scară de frânghie şi sări într-o barcă mică căreia îi dezlegă parâma înainte de a vâsli viguros în direcţia cheiului şi a celor trei străini.

Nanos se adresă cu glas scăzut lui Barrabas:

— Cred că e o glumă? Hârbul ăsta se va duce la fund chiar mai înainte de a ieşi din port.

Barrabas nu răspunse. Individul ajunsese la chei. Era un tip mic de statură, purta un veşmânt lung şi jegos în care

probabil că dormea de ani de zile şi avea picioarele goale în nişte încălţări Gucci fără şireturi. Se vedea bine că nu se răsese şi nici nu se spălase de o bună bucată de vreme.

Le făcu semn celor trei bărbaţi să sară în barcă, apoi vâsli din nou până la felucă. Pe durata acestui traseu, Claude şi arabul au avut o discuţie foarte animată.

Când ajunseră pe puntea felucii, Hayes se întoarse spre prietenii lui şi declară:

— Acest tip se numeşte Ahmad. Ar fi gata să ne cedeze ambarcatiunea lui. Nanos aruncă o privire necăjită spre decrepitudinea din jur.

— Cred şi eu! mormăi el.

Claude nu-i luă în seamă sarcasmul.

— Ne asigură că e ambarcaţiunea cea mai rapidă de pe toată coasta.

— Vrea să spună că e cea care se va scufunda cel mai repede, zise Alex rânjind.

Hayes dădu din umeri.

— Hai să vedem motoarele!

Sub punte mizeria era şi mai mare decât la suprafaţă şi domnea un miros urât. Arabul deplasă scândurile care protejau motoarele.

— *Şebii!* zise el cu mândrie arătând motoarele.

— Hai, Alex, numără-le, îl îndemnă Claude. Patru motoare mari Chevrolet!

— Drăcia dracului!

Barrabas era şi el impresionat. Nu numai de numărul motoarelor instalate într-un spaţiu atât de îngust, ci şi de starea lor cu totul impecabilă. Păreau noi.

— Ahmad mă asigură că hârbul ăsta face peste patruzeci de noduri. A fost conceput să poată depăşi în viteză vedetele gărzii de coastă. Se foloseşte de el ca să facă contrabandă.

— Si e de acord să ni-l vândă? întrebă Barrabas.

— Cu condiţia să-i plătim un preţ bun... Vrea să se retragă din afaceri.

— Cât vrea pe el? vru să ştie Barrabas.

Claude şi proprietarul parlamentară un moment, apoi

Claude anunță:

— Vrea treizeci de mii de dolari bani gheață. Bani americani, evident.

— Cu prețul ăsta putem cumpăra un Bertram de ocazie mormăi Nanos.

— Mda! zise Barrabas rânjind. Şi ne-ar ajunge imediat o vedetă a pazei de coastă după care am fi duşi cu surle si trâmbițe într-o închisoare nenorocită din Iran. Mai bine să fim discreți, Alex, chiar dacă asta ne va costa bani multi.

— Claude, spune-i tipului că suntem de acord cu o condiție. Va trebui să aducă ambarcațiunea până la cheiul unde se află hangarul cu materialul nostru. Iar tu îl vei pilota. Verifică ca totul să fie aşa cum pretinde proprietarul. Îi vom plăti la sosire.

Hayes îi explică arabului pretențiile lui Barrabas, apoi se întoarse spre tovarăşii lui:

— E O.K...

Proprietarul îşi duse clienții înapoi la dig. După ce îndepărtă destul de mult pentru a nu-l auzi, Hayes se întoarse spre Barrabas:

— Tipul ăsta e un mizerabil, colonele. Nu-mi inspiră încredere. Toți arabii sunt şireți din fire, dar ăsta mi se par şi mai rău decât ceilalți. A acceptat prea repede propunerea noastră. Sunt sigur că va încerca să ne tragă țeapă.

— Crezi că ne va denunța la poliție în timp ce vom încarca materialul la bord?

Hayes scutură din cap.

— Nu. E un contrabandist, nu un informator. Dar e un şmecher şi a înțeles cu siguranță că are mai mult de câştig punând mâna pe încărcătura noastră şi recuperându-şi hârbul în momentul în care vom ieşi în golf.

— Mă întreb cum are de gând să procedeze, poponarul ăsta bombăni Alex. Crezi că va umbla la motoare?

— Cu siguranță că nu, răspunse Claude rânjind. Ține la ele ca la ochii din cap. Nu, cred că îşi va ascunde câțiva amici pe vas. Aceştia vor aştepta să ajungem în larg şi vor sări pe noi să ne arunce peste bord.

— Vom face în aşa fel încât să părăsim portul ceva mai

devreme decât e prevăzut, murmură Barrabas. Va trebui să scotocim toate colțișoarele vasului înainte de a ieşi în larg. Nu vreau incidente.

— Şi ce vom face cu tipii după ce-i vom scoate din ascunzătoare?

Barrabas dădu indiferent din umeri.

— Asta depinde de ei.

11

— Ce țară infectă! zise încă o dată Biondi suspinând. De ore în şir survolau deşertul de sud al Iranului şi aceste cuvinte îi veniseră de nenumărate ori pe buze. Sub elicopter, terenul uscat şi stâncos se întindea cât vedeau cu ochii, întrerupt doar din loc în loc de mici pete de culoare: câțiva palmieri în jurul unei oaze.

Cu o jumătate de oră în urmă, Gunther şi Biondi găsiseră marea axă rutieră nord-sud pe care o urmau acum în direcți bazei militare Kerman. Soarele se lăsa la orizont. În depărtare, drumul cotea în serpentine pentru a trece un lanț de coline pustii şi uşor roşcate.

Gunther coborî elicopterul la o altitudine de o sută de metri efectuând un viraj mare. Baza militară Kerman se afla perpendicular pe direcția lor de zbor.

— E totul în regulă? întrebă Gunther

— Mda-mda...

— S-ar zice că nu prea...

— Sunt puțin nervos, asta e tot, admise Biondi. Nu-ți bat capul, n-am intrat în panică.

— Mă laşi pe mine să negociez şi gata.

— Dacă vrei.

În timp ce Gunther făcea manevra de apropiere, Biond se uita cu încăpățânare spre sol. Foarte important, aeroportul militar fusese construit cu ajutorul financiar şi tehnic al Statelor Unite. Toate avioanele care stăteau cuminți rânduite de-a lungul pistelor erau de fabricație americană. Piloții şi mecanicii lor fuseseră formați în America.

„Mereu aceeaşi escrocherie, îşi zise Biondi cu amărăciune. Le dăm cu bună credință şi drept mulțumiri ei se cacă în capul nostru."

Dar nu ăsta era adevăratul motiv al nervozității lui Biondi. Îl durea exact în cot că administrația arunca banii contribuabililor pentru a ajuta țări din lumea a treia care, în schimb, ardeau cu mare veselie efigia Unchiului Sam. Pe el îl rodea amintirea a opt elicoptere şi a opt oameni curajoşi care le pilotaseră. Şi ei sosiseră tot seara, din sudul acestui desert sinistru, cu misiunea de a restabili onoarea națională. Opt elicoptere deşi ar fi trebuit douăsprezece. Opt elicoptere echipate insuficient... Misiunea eşuase chiar mai înainte de a fi început.

Cei opt piloți curajoşi nu restabiliseră onoarea în acea tragică zi de 24 aprilie 1980. Ci pur şi simplu îşi sacrificaseră prosteşte viața...

Biondi se gândea la ei şi se simțea din ce în ce mai încordat.

Gunther ateriză încetişor pe pista aerodromului. Chiar înainte de a opri motoarele, un camion militar şi două jeepuri porniră în mare viteză în direcția lor. Jeepurile opriră de-o parte şi camionul de cealaltă parte a avionului.

— Gazdele noastre par grăbite să ne întâmpine, zise Gunther desfăcându-şi centurile de siguranță.

Vreo doisprezece oameni cu arme automate săriră din spatele camionului şi, într-o ordine perfectă, încercuiră elicopterul.

— Mda, murmură Biondi. Bun venit în Iran!

Imitându-l pe Gunther, pilotul de curse ieşi din avion cu mâinile ridicate. Olandezul vru să se îndrepte spre primul jeep în care se afla ofițerul dar un soldat îi bară drumul cu arma.

— O.K.! O.K.! mormăi Gunther dându-se înapoi. Au fost nevoiți să se sprijine cu spatele de elicopter în timp ce doi soldați îi scotoceau cu brutalitate. Apoi îi escortă până la jeep.

Poate că Gunther era surprins de această primire, dar nu lăsa să se vadă nimic. Întinse cu amabilitate mâna spre ofițer.

— Colonelul Shaigan? zise el cu un aer jovial.

Colonelul, un bărbat scurt şi îndesat, cu o barbă mare şi

căruntă, nici nu se uită la mâna lui. Răcni un ordin şi soldaţii începură imediat să descarce elicopterul. Unul dintre ei aduse una din lăzi până la jeep.

După care, câţiva oameni înarmaţi îi împinseră pe Gunther şi pe Biondi spre al doilea jeep. Cele două vehicule părăsiră aeroportul îndreptându-se spre barăcile dispuse câte cinci dincolo de hangare.

— Mare răbdare mai ai cu mojicii ăştia! zise Biondi cu glas scăzut.

— Ăsta e jocul lor, îi răspunse Gunther. Nu te enerva şi lasă-mă pe mine să mă descurc cu ei.

Au fost duşi în biroul colonelului. Un soldat aşează lada cu piese de schimb pe birou şi le dădu de înţeles că trebuie să aştepte. Colonelul se aşează pe un fotoliu pivotant şi facu un semn teatral unui tip îmbrăcat într-o salopetă de mecanic care aştepta lângă uşă. Respectivul se repezi spre ladă cu trusa lui de scule.

Cu ajutorul unor ochelari care măreau, mecanicul începu să examineze cu atenţie numerele înscrise pe ladă, pe sigilii si pe ştampile. Apoi se adresă pe limba lui colonelului care dădu din cap lămurit.

Biondi văzu zâmbetul lui Gunther când mecanicul începu să deschidă lada. Sosise momentul adevărului.

— Dacă deschideţi această ladă, nu veţi mai putea s-o sigilati corect, interveni olandezul. Veţi sacrifica cincizeci de mii de dolari degeaba.

Colonelul nu-i acordă nici măcar o privire. Biondi se pregătea sufleteşte pentru ce era mai rău. Îşi imagina deja conţinutul: bucăţi vechi de metal ruginit plutind într-o unsoare negricioasă. Şi, într-adevăr, chiar nişte bucăţi de metal plutind în unsoare privi mecanicul cu interes, dar nu găsi nimic suspect. Dimpotrivă, erau exact ceea ce se aştepta să fie. Prin urmare se arătă satisfăcut. Gunther se adresă colonelului:

— Noi ne-am respectat angajamentele, colonele. Acum, dacă binevoiţi să ne plătiţi cea de a doua parte a mărfii, vom putea pleca imediat.

— Stii cum sunt trataţi contrabandiştii în această tară?

îi replică Shaigan cu dispreț într-o engleză aproximativă.

— Am ajuns şi la asta! bombăni Biondi printre dinți.

— Ai spus ceva? îl întrebă Shaigan.

— Da, o expresie simpatică foc din țara mea natală: *Va fan cullo.*

— Si ce înseamnă?

— Zâmbetul este cea mai bună mulțumire…

Gunther îl fulgeră cu privirea şi interveni:

— Colonele, dacă această încărcătură a fost adusă prin contrabandă, faptul se datorează cererii exprese a guvernului vostru.

— Mda. Şi este extrem de regretabil. Ştiu foarte bine că uneori suntem constrânşi să recurgem la anumite elemente criminale din țările Occidentului, dar târgul pe care îl încheiem cu ei se face totdeauna după condițiile noastre.

— În cazul de față, condițiile au fost fixate şi semnate de ambele părți.

Colonelul scutură din cap.

— Ati vrut să profitați de noi! se răsti el. Stiati că avem nevoie de aceste piese… Ați dublat prețul. În țara noastră asta e o crimă.

— Nimeni nu v-ar fi vândut aceste cutii de viteză, indiferent de prețul pe care l-ați fi oferit, îi răspunse Gunther. În țara mea înțelegerea e înțelegere şi cuvântul e cuvânt.

Shaigan izbucni în râs şi se ridică din fotoliu.

— Ăsta e simțul onoarei la escrocii occidentali! Exclama el. Un mod tipic de a pune în valoare elemenele cele mai depravate ale unei societăți corupte! Numai că aici nu ne respectăm cuvântul când tratăm cu criminalii. Iar hoților noi le tăiem mâinile.

Biondi simți brusc că îşi pierde sângele rece. Shaigan scoase din toc un Colt 45. Apoi zise cu detaşare:

— E suficient doi martori pasdari pentru a condamna în mod legal un criminal la moarte. Şi avem şi puterea de executa sentința.

În timp ce vorbea, colonelul îşi îndrepta pistolul pe rând spre cei doi interlocutori.

— Aş putea să vă omor imediat.

— Colonele… începu Gunther.

Biondi se repezi la colonel şi-i smulse arma din mână apoi îi apăsă ţeava pe nas mormăind cu o voce răguşită

— O mişcare şi te-am ras, tipule!

Preţ de câteva secunde nu s-a auzit nici musca, apoi Gunther rupse tăcerea insuportabilă care domnea în încăpere.

— Haide, Vince, calmează-te! E vorba de bani, zise el dând ocol biroului. Doar n-o să facem scandal pentru un pumn de dolari. N-avem chef să ne certăm cu nişte clienţi atât de buni. E preferabil să păstrăm bunele relaţii.

Încet şi cu prudenţă, olandezul puse mâna pe revolver.

Biondi îi dădu imediat drumul.

— Îmi pare foarte rău pentru acest incident, colonele, reluă Gunther înapoind încetişor arma proprietarului ei. Amicul meu e cam repezit şi nu a înţeles prea bine situaţia. Suntem foarte bucuroşi să acceptăm noile voastre condiţii. Aceste piese de schimb vă aparţin. Şi acum, dacă veţi binevoi să faceţi plinul elicopterului nostru, vom pleca imediat.

Shaigan îşi puse arma în toc şi rânji. Nu-şi pierduse prestigiul pentru că susţinuse privirea lui Biondi. Acum îşi putea permite să fie mărinimos. În fond, le şparlise acestor cretini dc occidentali două milioane de dolari.

Întorcându-se la elicopter, Gunther îi zise cu glas scăzut tovarăşului său:

— Ţăcănitule! Era să strici totul.

Biondi îi răspunse cu o privire plină de răceală.

— Ştii că avem baftă să scăpăm atât de uşor?

— Mda, ştiu, răspunse Biondi. Borţosul ar fi putut să mişte.

12

Hayes conducea feluca printre iahturile de lux din portul de agrement. Motoarele puternice duduiau în surdină.

Cu coatele sprijinite de bastingaj, Barrabas se uita fix la linia felinarelor care mărgineau promenada. Ştia că, dintr-unul din barurile cu faţa spre golf, fostul proprietar al ambarcaţiunii le urmărea plecare frecându-şi mâinile. Tipul nu ştia ce încărcătură aveau americanii, dar era convins de

importanța ei întrucât plătiseră treizeci de mii de dolari pentru a o transporta.

— Ce facem? întrebă O'Toole.

— Toată lumea rămâne liniştită pe punte până în momentul în care vom scotoci hârbul. Nu am nevoie de răniți acum când misiunea nici n-a început.

— Vrei să împart arme uşoare?

— Dacă vrei. Dar numai revolvere şi cuțite. Dacă vor fi nevoiți să tragă, spune-le să fie atenți la ce se află în spatele țintei şi să încerce să ochească în afara vasului. Coca hârbului ăsta s-ar putea să nu reziste la gloanțe.

O'Toole desfăcu o lădiță de lemn şi începu distribuirea armelor. Fiecare îşi cumpărase singur revolverul după preferință. Walther, Browning, Beretta şi altele, cu gloanțe de 9 mm, un calibru disponibil practic în toată lumea. Leona îşi alesese un Heckler and Koch P-7 pentru că era uşor, compact şi uşor de controlat. Revolverul Smith and Wesson cumpărat de Billy II era cel mai strălucitor.

Mercenarii îşi verificară armele la lumina slabă a becului care atârna de catarg. Nici un zgomot nu tulbura tăcerea noptii, iar căldura era apăsătoare până şi în larg.

Barrabas îşi legă centura de care erau prinse un Browning automat şi cuțitul.

— Măreşte puțin viteza, Claude, zise el imediat ce ambarcațiunea trecu de dig.

Claude împinse cu amândouă mâinile cele patru leviere ale motoarelor. Feluca se năpusti înainte.

Un vânt uşor îi răcori pe pasageri.

Barrabas se îndepărtă de postul de pilotaj şi le făcu semn mercenarilor să se strângă la baza catargului.

— Acum vom porni în căutarea şobolanilor, zise el. Dar aveți grijă. Nu putem coborî toți odată. Calele sunt înguste şi încărcate... S-ar putea să nu fie floare la ureche. Nu vreau să coboare decât patru oameni. Cei mai subțirei.

O'Toole zâmbi radios. Adică eu, Leona, Chen şi Beck, zise el cu un ton triumfător.

— Exact, zise Barrabas. Leona şi Chen îşi vor începe căutările din față. Tu şi Beck porniți din spate şi vă întâlniți

toți patru la mijlocul vasului. Nu neglijați nimic,. Ticăloşii astia sunt în stare să se strecoare între două scândurele.

— Sau chiar în chilă, zise Nanos rânjind.

Fără să mai aştepte Leona îl trase după ea pe Chen, apucând revolverul înainte de a coborî scărița abruptă care ducea sub punte. Purta un tricou căruia îi tăiase mânecile ca să se simtă mai în voie. Acum tricoul i se lipea de piele, ud de transpirație.

Urmată de Chen, Leona coborî în grabă cele câteva trepte. în spațiul îngust şi întunecos de la capătul de jos al scării domnea o dezordine de nedescris. Lăzi de lemn, frânghii şi grămezi de pânze ocupau podeaua jegoasă.

— N-o să fie uşor, şopti Chen. Într-o harababură ca asta ticăloşii pot fi ascunşi oriunde. Trebuie să mişcăm din loc toate porcăriile astea.

— Ştii ce se află în spatele acestei uşi? îl întrebă Leona arătând spre o usă care bloca partea extremă din fata vasului.

— Cu siguranță o cabină, dacă n-o fi cumva vreo magazie pentru pânze.

— Mă ocup eu de ea până când tu verifici aici. O.K.?

Leona apăsă pe clanța uşii care se lăsă în jos fără nici dificultate. Întredeschise cu prudență uşa, strângând bine revolverul în mâna dreaptă, scoase cu stânga o lanternă mică din buzunarul din spate al blugilor, apoi intră în spațiu îngust luminându-l cu lanterna. Şi acolo domnea aceaşi dezordine ca peste tot. Pe etajerele care acopereau pereții laterali se îngrămădeau pânze şi tot atâtea zăceau şi pe jos, făcute grămezi.

Înăuntru putea a mucegai. Iar căldura era sufocantă.

Leona luă în primire pânzele care zăceau pe jos. Le scutură în măsura în care îi permise îngustimea locului apoi sări cu picioarele pe ele.

Nimic. Acum trebuia să verifice etajerele care păreau destul de lungi pentru a-i permite unui om să se ascundă acolo. Cu revolverul în mână şi lanterna între dinți, tânăra femeie ataca etajera cea mai înaltă când auzi în spate un zgomot uşor. Se roti imediat pe loc, dar prea târziu. Ceva o

lovi în ceafă şi genunchii i se înmuiară.

Lanterna căzu jos.

Totul se cufundă în beznă, numai pentru o clipă, dar fu destul.O formă întunecată sări de pe etajera a doua şi în trecere îi smulse arma din mână.

Mai înainte de a-şi veni complet în fire, cineva o apucă pe la spate, o mână urât mirositoare îi astupa gura şi un obiect tare şi rece îi apăsă pe gât.

Un corp ciolănos, năclăit de transpirație se lipi de spatele ei.Corpul unui bărbat.

Apoi mâna care îi acoperea gura alunecă de-a lungul pieptului şi se opri pe unul din sâni. Leona nici măcar nu incercă să se zbată.

Auzi în spate un mârâit de surpriză, urmat de câteva cuvinte răguşite pe care nu le înțelese.

Uşa cabinei se închise fără zgomot. Aproape imediat se făcu lumină. Leona văzu atunci un bărbat care înşuruba un bec în fasungul din tavan. Avea vreo douăzeci de ani şi purta nişte blugi jegosi. Părul lung îi atârna jalnic, lipit de transpirație iar pupilele ochilor erau puternic dilatate.

Leona înțelese imediat că era drogat zdravăn, ca de altfel şi amicul lui. De altfel, trebuia să fii drogat până în măduva oaselor ca să accepți o astfel de treabă, să stai ascuns ore în şir într-o căldură insuportabilă, pândind momentul în care să asasinezi nişte necunoscuți.

Leona nu-l vedea pe bărbatul care o ținea lipită de el, dar probabil că era mai înalt şi mai voinic decât colegul lui. Acesta din urmă îşi strecură revolverul la centura şortului şi îşi duse un deget jegos la gură dând din cap.

I se cerea să stea liniştită.

Ca s-o facă să înțeleagă mai bine, bărbatul care o ținea prizonieră îi apăsă mai tare țeava armei în ceafă.

Părea că nu aveau intenția s-o omoare imediat. Dar era sigură că voiau s-o violeze.

Tipul din fața ei se apropie şi îi smulse tricoul din pantaloni înainte de a vârî mâinile sub el. În vremea asta amicul lui îşi făcea de lucru cu fermoarul de la pantalonii tinerei femei.

Leona lăsă în jos brațele de parcă ar fi renunțat la orice gând de împotrivire. Cel de la spatele ei se excita, gâfâia şi scotea tot felul de mârâituri. Tânără femeie se lăsă complet în voia lor câteva secunde, apăsându-se pe bărbatul care avea revolverul.

Excitația tipilor se apropia de paroxism. Era momentul cel mai bun. Se învârti încet în loc aplecând capul într-o parte şi lovi cu cotul în sternul ticălosului care o ținea lipită de el şi îi frământa sânii. Lovitura îşi atinse scopul.

Auzi un zgomot înăbuşit, apoi un mârîit şi țeava revolverului îi alunecă de-a lungul umărului. Leona îşi recupera în acelaşi timp revolverul de la centura celui de al doilea tip şi, o fracțiune de secundă mai târziu, apăsa pe trăgaci.

În acel spațiu limitat, împuşcătura răsună asurzitor Glonțul îi intră tipului în burtă. Tânăra femeie îi mai trase un proectil în cap şi se întoarse. Cel de al doilea agresor se sufoca, încercând să tragă aer cu gura larg deschisă. Leon îi trase un glonț în gură.

Ca un ecou, alte câteva împuşcături îi răspunseră din diferite părți ale ambarcațiunii. Un glonț trecu prin panou subțire al uşii şi intră în perete, la treizeci de centimetri deasupra capului tinerei femei.

Urmară alte trei detunături, atât de apropiate încât ai fi putut crede că era un foc automat.

Leona întredeschise uşa şi aruncă, o privire afară. Înfip în mijlocul buncărului, Chen stătea cu spatele la ea. Beretta lui bubui din nou în momentul în care o siluetă făcu un salt din spatele unei lăzi. Chen mai trase încă o dată şi omul se prăbuşi.

Leona clipi de mai multe ori şi mai zări un corp prăbuşi nu departe de o grămadă de pânze.

Chen simți prezența tinerei femei. Ridică un deget în aer.

— Totul e în regulă?

— Acum da, îi răspunse ea. Dar am crezut că s-a zis cu mine! Vino să vezi.

Pătrunseră în cabină şi descoperiră împreună micul

compartiment cu panou culisant unde se ascunseseră bărbații care o agresaseră pe Leona.

— Când ai început să tragi, îi explică Chen, alți doi tipi din fața mea au crezut că e semnalul de pornire la atac…

O'Toole şi Beck apărură şi ei.

— Ați veni la spartul târgului, zise calm Chen.

— Mda, aşa s-ar zice, răspunse O'Toole. Bună treabă!

— În spate nu e nimeni, îi anunță Beck.

— Cred că i-ați lichidat pe toți, reluă irlandezul. Dacă ar mai fi fost şi alti şobolani, cu siguranță că si-ar fi arătat nasul când a început să bubuie… Totuşi o să verificăm.

**

Barrabas se uita la Nanos şi la Boone care aruncau cadavrele în apă.

— N-aş crede să-i arunce apa pe vreo plajă, zise Claude Hayes. Zona asta e plină de rechini înfometați.

— E timpul să stingem luminile şi să vedem de ce e în stare hârbul ăsta, zise Barrabas.

Claude zâmbi. Stinse toate luminile, cu excepția beclui de la bord, şi împinse manetele la maximum.

— La dracu! exclamă Nanos agățându-se cu disperare de bastingaj, complet dezechilibrat de accelerarea bruscă a valului.

Prora se ridica din ce în ce mai sus deasupra apei şi urma din spate semăna cu o trenă învolburată.

În ciuda mării calme, valurile loveau cu putere în cocă. Pe cerul fără lună, la fiecare zdruncinătură, stelele păreau că fac un salt violent.

A trebuit totuşi să navigheze o oră şi jumătate cu viteză maximă până când au început să distingă departe, foarte departe, o zonă de întuneric mai compact deasupra căreia nu sc vedea nici o stea.

Coasta iraniană.

Barrabas reveni la postul de pilotaj şi îi ceru lui Hayes să reducă viteza. Trepidațiile încetară imediat.

— Postează-te în față, Billy, zise Barrabas. Iar tu, Boone în spate. Căscați ochii şi supravegheați eventualele vedete ale pazei de coastă. Liam, pregăteşte debarcarea.

Până la coastă mai erau încă vreo zece kilometri dar nu strica niciodată să fii prudent. Dacă navele de patrulare iraniene ar fi interceptat din întâmplare feluca, mercenarilor le-ar fi fost tare greu să scape. Autoritățile iraniene n-ar lăsat să treacă o ambarcațiune plină cu arme şi echipamen militare. Iar dacă oamenii lui Barrabas n-ar fi reuşit să piardă pe drum, ar fi trebuit să deschidă focul.

Asta ar fi însemnat compromitarea întregii acțiuni.

O'Toole şi Nanos deschiseră lăzile lungi pe care echipa le încărcase la bordul felucii în portul din Barhein.

— Oferta specială a zilei, anunță Nanos. Maiouri Kevlar. Unul pentru fiecare client!

Împărți vestele antiglonț colegilor lui. Goi până la centură, mercenarii le îmbrăcară imediat. Leona făcu şi ea la fi fără nici o ezitare. La urma urmelor, bărbații aceia erau frații ei. Ba chiar mai mult.

După ce îmbrăcară din nou cămăşile de camuflaj, toti mercenarii se aliniară în fața lui O'Toole care deschisese lăzile cu arme. Se aflau acolo lansatoare de grenade M-79,Colturi XM-177, pistoale-mitralieră Uzi şi patru puşti de asalt M-21. Fiecare om a primit două arme în funcție de propria lui sarcină, apoi grenade şi muniții.

În afară de medicamente şi containerele cu apă, nimeni nu a primit rațiile de supraviețuire. Soldații lui Barrabas nu întrebară pentru ce; îl cunoşteau foarte bine. Dacă ratau ceva, dacă nu-şi atingeau ținta în timpul stabilit sau nu puteau să iasă la timp, nimic din ce transportau în spate nu le-ar mai fi servit la ceva...

Treptat, contururile coastei deveneau din ce în ce mai clare.Şi deodată un val de căldură năvăli peste ambarcațiune. Masa supraîncălzită a uscatului iranian îşi proiecta temperatura mai ridicată decât cea a mării. Acum erau foarte aproape de coastă şi auzeau valurile care se spărgeau pe mal. În sfârşit zăriră urma încă vagă a unui golfuleț.

— Nu pot să mă apropii mai mult din cauza refluxului, şopti Claude. Coasta părea încă destul de departe, dar dacă mai înaintez cincizeci de metri s-ar putea să dau de fund.

— Aruncă ancora, zise Barrabas.

În faza în care se aflau nu mai încăpea nici o glumă. Până când ajungeau la elicopter şi părăseau coasta,mercenarii erau vulnerabili ca nişte raţe sălbatice pe uscat. Nanos şi Billy umflară imediat barca pneumatică. După cinci minute toţi mercenarii săreau în ambarcaţiunea de cauciuc care pornea cu rapiditate în direcţia malului. Când trupa coborî pe uscat Barrabas şopti la urechea lui O'Toole:

— Semnalul!

Iralndezul îşi scoase lanterna şi o aprinse scurt de cinci ori.

La est, pe culmea unei dune, zăriră semnalul de răspuns: două aprinderi lungi şi două scurte.

— Ei sunt, şopti O'Toole.

— Întoarce-te la hârb, îi zise Barrabas lui Claude Hayes. Hayes se strecură în apă şi împinse barca pneumatică cât putu de mult, apoi sări în ea şi se îndreptă spre felucă. După ce legă barca pneumatică de felucă, Hayes urcă la bord, coborî în cală şi deschise tambuchiul. Feluca începu să se ducă la fund. Înotă până la mal şi când se întoarse hârbul aproape că dispăruse complet.

Numai O'Toole îl aştepta pe plajă. Îl ajută să-şi salte bagajul la spinare, îi dădu armele, apoi îşi luă şi el puşca de asalt M-21 şi porniră în pas alergător spre est.

13

Elevatorul apăru destul de repede în lumina orbitoare a reflectoarelor, urcând din greu rampa de ieşire din subterană. Ducea pe palete o ladă lungă de lemn şi, cocoţat pe ea, trona radios Mohamadi Razod.

După elevator venea o armată de pasdari. Soldaţii îşi agitau puştile de asalt în aer şi scandau:

— Ra-zod! Ra-zod! Ra-zod!

Această dovadă de admiraţie spontană îi mergea drept la inima căpitanului bazei. Ba chiar îl cufunda într-un fel de extaz. Nu încăpea îndoială că pasdarii ştiau cui îi datora naţiunea iraniană ducerea la bun sfârşit a proiectului nuclear. Tehnicienii care îl realizaseră nu erau decât nişte

executanți. Un om mai puțin hotărât decât Razod n-ar fi reuşit niciodată să-i împingă dincolo de limitele puterilor lor pentru a obține de la ei arma supremă care va dovedi lumii întregi superioritatea Islamului.

Superioritatea Guvernului lui Dumnezeu!

Razod era sigur că superiorii lui de la Teheran îi vor aprecia isprava şi îl vor recompensa după cum merita. Poate că va fi numit la comanda unui obiectiv şi mai important. Şi va deveni un erou național, aclamat nu numai de sute de pasdari, ci şi de zeci de mii de cetățeni recunoscători.

— Ra-zod! Ra-zod! Ra-zod!

Strigătele lor vor zgudui întreaga lume…

Cufundat în visul lui de glorie, căpitanul rămase cocoțat pe arma atomică până când elevatorul ajunse lângă camion, apoi sări jos pentru a supraveghea mai bine încărcarea. La semnalul lui, trei oameni coborâră oblonul în timp ce lada lungă era ridicată la înălțimea dorită. Imediat vreo şase pasdari urcară în spatele camionului şi, încetişor, fără bruscări, descărcară lada enormă de pe elevator şi o fixară în locaşul de lemn de sub prelata de camuflaj.

Arcurile camionului pârâiră sub greutatea încărcăturii.

Douăzeci şi patru de pasdari înarmați până în dinți urcară în grabă în alte două camioane care aşteptau cu motorul pornit şi jeepul din fruntea convoiului demară. Era cât se poate de evident că şoferii celorlalte vehicule erau nerăbdători să pornească, dar Razod încă nu era gata.

Făcu un semn nerăbdător spre grupul de oameni în halate de laborator din spatele soldaților.

— Hamid! răcni. el.

Doctorul Hamid se apropie cu teamă.

— Gata? întrebă cu brutalitate căpitanul.

— Îmi pare tare rău dar n-am terminat definitiv. Încă puțin de tot… nişte dificultăți de ultimă clipă…

— Nu vreau să-ți aud scuzele ridicole! Şi nu care cumva să-ți închipui că absența mea din tabără o să vă permită să vă relaxați. Locotenentul Yazdi va avea grijă să nu vă puteți odihni decât după ce şi a patra bombă va fi în întregime terminată. Ai înțeles, Hamid?

Matematicianul dădu din cap în timp ce soldații râdeau cu răutate.

— O să leneviți mai târziu, adăugă Razod cu un zâmbet perfid. Vă spun eu că veți avea tot timpul!

Urcă în camionul care transporta bomba şi convoiul se puse în mişcare stârnind un nor gros de praf. Pasdarii îi însoțiră plecarea cu aplauze furtunoase.

Razod se aşează bine pe scaunul, de lângă şofer. Pe drumul acela pietros călătoria va fi lungă şi obositoare. Primul vehicul stârnea un praf irespirabil. Bine că nu urcase în ultimul camion. Căpitanul scoase din buzunar o batistă roşie cu care îşi acoperi gura şi nasul pentru a respira mai comod. Ar fi dorit să doarmă, dar era sigur că nu va reuşi din cauza gropilor şi porțiunilor de teren vălurit. Îşi îndreptă atenția spre fotografia lipită pe tabloul de bord. Abia se putea distinge la lumina cadranelor, dar Razod cunoştea la perfecție fața aceea cu barba încâlcită şi ochii negri, imposibil de înfruntat... nişte ochi de nebun... Era aceeaşi fotografie care se afla şi în cămăruța lui de la bază, cea care putea fi văzută peste tot, pe tricourile copiilor, pe căştile soldaților şi chiar pe patul armelor. Fața sfântă şi venerată care sfințea tot ce o atingea uşor, amintind oamenilor că îl serveau pe Dumnezeu şi îndeplineau voința lui.

În ciuda zdruncinăturilor camionului, Razod căzu destul de repede într-un fel de visare. Era general şi comanda o armată imensă însărcinată să-l învingă pe Marele Duşman, America. Ascultând de ordinele lui, valuri enorme de pasdari se revărsau peste pozițiile duşmane, nimicind orice rezistență. Iar pasdarii, în ciuda pierderilor pe care le sufereau, continuau să se năpustească înainte pentru că aşa le ordona generalul lor. În cele din urmă, inevitabil, duşmanul îngrozit cerea îndurare şi se preda Armatei Domnului. Razod conducea apoi echipele de televiziune la locul măcelului. Purta o uniformă impecabilă şi cizmele lui luceau ca oglinda...

Era totuşi stupefiat că dorințele lui cele mai scumpe coincideau atât de perfect cu Voința Domnului.

O frână violentă îl trezi pe căpitan din visare. Şoferul

lui coti la dreapta şi apoi la stânga pentru a evita camionul din față care se oprise brusc în mijlocul drumului.

— Ce? Ce este? izbucni furios Razod sărind jos.

Oamenii coborau în grabă din primul camion.

— S-a spart roata, îi explică şoferul.

Razod dădu ocol vehiculului şi constată că roata dreaptă din față era complet pe jantă.

— Schimbați repede roata! ordonă el tăios.

Soldații se repeziră să scoată sculele şi roata de rezervă. Razod privi o clipă convoiul imobilizat în lumina farurilor. Deasupra nu era nimic altceva decât stelele. Pe o distanță de sute şi sute de kilometri nu se afla nici cel mai mic adăpost. Căpitanul simți un fior pe şira spinării.

— Stingeți toate farurile! ordonă el.

— Dar avem nevoie de lumină ca să reparăm…

— Cereți lui Dumnezeu să vă lumineze, caporale!

**

Epuizat, doctorul Hamid se sprijini de marginea biroului său. Cercetătorii râdeau în jurul lui şi se felicitau cuprinşi de euforia reuşitei. Era prima dată după mai bine de o lună când îi auzea râzând în laborator în centrul căruia trona acum cea de a patra bombă terminată.

Singurul care nu zâmbea, locotentul Yazdi îi observa cu o privire nepăsătoare. Era cât se poate de evident că realizarea lor îl lăsa rece.

Hamid nu regreta absența căpitanului Razod. În loc să împărtăşească bucuria oamenilor de ştiință, căpitanul le-ar li reproşat întârzierea şi oricum ar fi găsit un motiv ca să-i critice.

Locotenentul Yazdi îşi drese brusc glasul şi zise cu o voce puternică arătând spre uşă:

— Veniți toți cu mine! Căpitanul Razod a vrut să-şi arate satisfacția şi recunoştința şi a cerut să vi se pregătească o masă de gală la popotă.

Asta era o onoare pe care echipa lui Hamid nu putea s-o refuze fără să rişte mânia lui Razod la întoarcere. Oboseala şi bucuria le tăia orice chef de discuții.

Imediat ce membrii echipei au ieşit din laborator, patru

pasdari înarmați se luară după ei. Yazdi îi zâmbi liniştitor lui Hamid şi luă conducerea micului grup, gândindu-se la stupiditatea uimitoare a acestor intelectuali care înghițeau totdeauna orice.

În dreptul dormitoarelor comune alți patru pasdari se alăturară grupului care se opri în fața uşii popotei. Atunci Yazdi le zise:

— Înainte de a ne aşeza la masă, mai avem de îndeplinit o mică formalitate…

Oamenii au început să bombăne.

— Ieşiți cu toții, zise Yazdi.

Un fulger de mânie trecu prin privirea doctorului Hamid

— Orice-ar putea să fie, locotenente, sunt sigur că poat să aştepte până mâine. Mai întâi vom mânca şi după aceea ne vom odihni.

— Nici vorbă! Nu poate să aştepte.

De parcă ar fi repetat scena dinainte, pasdarii îi împinser cu brutalitate pe cercetători spre poarta grea de acces a subteranei, apoi de-a lungul rampei care urca la suprafață.

— Sunteți nebuni? izbucni Hamid indignat. Nu aveți dreptul să vă purtați aşa cu noi!

Dar se părea că nimeni nu-l aude. Amenințați de arme oamenii în halate albe au fost nevoiți să intre într-o magazie de unelte.

— Fiecare dintre voi să ia o lopată, ordonă Yazdi.

Năuciți, cercetătorii se uitară la doctorul Hamid, şeful lor. Acesta îi îndemnă la calm cu un gest liniştitor. Deodală înțelese că Razod hotărâse să-i umilească, să-i degradeze pentru a-i pedepsi nu atât pentru întârzierea proiectului cât pentru corupția pe care fără îndoială că o aduseseră cu ei din tarile occidentale unde cu toții îşi făcuseră studiile. Hamid ar fi trebuit să se aştepte la asta. Era în logica lucrurilor.

— Bine, zise el în sfârşit cu un ton resemnat. Vom face ce ne veți cere. Dacă vreți să săpăm latrine, le vom săpa.

— Totdeauna este plăcut să ai de-a face cu oameni înțelegători, răspunse Yazdi.

Si nu mintea! Dacă oamenii de ştiință ar fi refuzat să

părăsească subterana, situația ar fi fost mult mai complicată. Yazdi s-ar fi văzut forțat să-i execute pe loc. Să le ceara paşdarilor să sape o groapă comună şi să transporte în ea cadavrele.

Savanții şi-au regăsit o aparență de bună dispoziție când s-au înarmat cu lopeți pentru a-1 urma pe locotenent spre poarta mare de acces. Yazdi se opri şi răcni bătând din palme:

— Înainte! Pas alergător!

În ciuda oboselii, oamenii de ştiință se supuseră mecanic amenințați de pasdarii care îi împingeau bufnind în râs.

Hamid alerga şi el cum putea mai bine. Matematicianul încerca să se liniştească zicându-şi că totul va fi bine, că el şi oamenii lui nu riscau nimic atâta vreme cât se supuneau orbeşte…

— La dreapta! răcni Yazdi după un moment. Ieşiți de pe drum.

Coloana execută ordinul întocmai şi Hamid aruncă o privire rapidă peste umăr. Simți imediat un fel de greață. Reflectoarele care luminau baza păreau departe, foarte departe. În orice caz mult prea departe pentru ca Yazdi să le ceară să sape latrine sau altceva. De altfel, Hamid, care nu mai era tânăr, se simțea epuizat. Respira greu şi aluneca din ce în ce mai des pe pietre. Dar nici nu putea fi vorba să meargă mai încet. Pasdarii l-ar fi chemat imediat la ordine.

Dar după un moment doctorul Hamid se împiedică şi căzu trăgând după el alți trei oameni de-ai lui. O bucată de stâncă îl răni adânc la frunte.

— În picioare! urlă Yazdi lovindu-l cu piciorul în spate. În picioare şi pas alegător!

Rafala scurtă a unei arme automate îi trecu lui Hamid pe deasupra capului şi matematicianul se ridică cu greutate. Avea fața plină de sânge dar începu din nou să alerge împins acum de o panică oarbă.

Ajunseră în sfârşit în albia unui fost torent unde solul format din nisip fin era uşor de săpat. Acum toți înțeleseseră cu claritate motivul acestei curse aparent stupide. Yazdi avea

să-i omoare. Era uşor de priceput.

— Începeți să săpați! le strigă el.

În ciuda stării de epuizare, Hamid se opuse:

— Nu! Nu-l ascultați... De la cine ai primit ordin să te porți astfel cu noi?

Yazdi îşi scoase pistolul.

— Răspunsul ăsta e suficient? răspunse el cu o voce aproape isterică.

— Prin urmare o faci din proprie inițiativă! Şi crezi că guvernul acestei țări va fi de acord cu asta? Te înşeli amarnic. Am făcut nişte lucruri remarcabile pentru țara noastră. Suntem nişte eroi, locotenente. Nu ai dreptul!

Locotenentul trase piedica revolverului Beretta M-195 şi îşi îndreptă arma spre Hamid.

— Ei bine, săpați ca nişte eroi, îi replică el.

Şi cercetătorii se supuseră. Unii plângeau, alții îngânau rugăciuni. Doctorul Hamid îşi amintea ce-i prezisese doctorul al-Barani. În momentul în care echipa nu va mai fi utilă, Razod o va suprima.

Disperarea îl împinse pe matematician să vorbească din nou:

— Locotenente, zise el implorator, opreşte acest masacru. Nu ne sacrifica inutil. Suntem capabili de multe alte lucruri mari pentru gloria țării noastre şi a Dumnezeului nostru!

Yazid făcu un gest disprețuitor cu revolverul, ordonându-i lui Hamid să sape mai departe.

Matematicianul îi dădu ascultare. Stia că va muri. Fiecare lopată de pământ îl apropia implacabil de moarte.

Deodată, unul dintre savanți scoase un urlet de animal sălbatic, îşi aruncă lopata şi se repezi ca un nebun printre pasdari. Un altul îl imită numaidecât luând-o la fugă după el.

Gărzile Revoluției îi lăsară să alerge vreo zece metri apoi, fără grabă, le traseră în picioare, lăsându-i să mai rătăcească în zigzag câțiva metri, urlând de oroare şi de durere. Abia atunci îi mitraliară de-a binelea şi cei doi fugari se prăbuşiră la pământ.

Yazdi arătă spre cei doi savanți:

— Luați-i! ordonă el. Şi grăbiți-vă! Vocea lui Hamid se auzi ca un geamăt:

— Oare ce-am făcut ca să meritățm o astfel de soartă!

— Taci şi sapă! îl repezi locotenentul.

**

Savanții săpaseră un şanț lung de şase metri, lat de doi metri şi adânc de un metru, când Yazdi le ordonă să se oprească. Locotenentul lovi cu piciorul cele două cadavre făcându-le să se rostogolească în groapă apoi se adresă celorlalți:

— Coborâți cu toții în groapă!

Savanții îşi lăsară lopețile şi se supuseră. Unii îşi înălțau ochii imploratori spre cer; alții nici măcar nu aveau forța să-şi ridice capul.

— În genunchi! răcni Yazdi.

Doctorul Hamid se aşează în genunchi hohotind. Mâinile i se crispară pe nisipul uscat în timp ce panica îi tăia râsuflarea.

La ordinul lui Yazdi, pasdarii înaintară până pe marginea şanțului. Răsună clinchetul armelor: piedica a opt puşti de asalt îndreptate spre opt oameni aşezați în genunchi.

— Foc! strigă Yazdi.

Hamid nu a avut norocul să facă parte dintre primii executați. Era al nouălea în linie dreaptă.

Auzi împuşcăturile şi văzu arcuindu-se trupurile colegilor lui, lovindu-se de peretele şanțului şi apoi prăbuşindu-se inerte. Apoi simți lângă şold o masă caldă şi năclăită. O masă agitată de tresăriri violente.

Ar fi vrut să urle, dar nu mai avea putere. Ar fi vrut să sară din groapă, să fugă, dar picioarele nu-l mai susțineau şi nu-şi mai putea controla tremurul corpului.

Ar fi vrut să spună o rugăciune dar nu-şi mai amintea cuvintele şi simțea deja arsura glonțului care îi trecea prin cap…

Si în sfârşit veni şi rândul lui.

Îl auzi pe locotenent răcnind ordinul, apoi țăcănitul puştilor de asalt…

Yazdi observă zâmbind prăbuşirea ultimilor trei oameni în halate albe, asemenea prăbuşirii unor piese de domino răsturnate.

— Vedeți dacă au murit toți, le ordonă el după aceea pasdarilor.

Soldații îşi goliră încărcătoarele în trupurile din şanț sub privirea amuzată a locotenentului lor.

Când împuşcăturile încetară din lipsă de muniții, Yazdi făcu un semn spre patru din soldații lui:

— Acoperiți cadavrele şi aduceți lopețile la bază. Ceilalți vă întoarceți cu mine.

Yazdi zâmbi întruna pe drumul de întoarcere la bază. Mohamadi Razod avea să fie mulțumit de el.

**

În puterea nopții, doi oameni se chinuiau să scoată roata spartă. Răsuflau zgomotos şi bombăneau.

— Gura! zise căpitanul Razod. Nu vreau să aud nimic. Totuşi auzi în depărtare un zgomot atenuat din cauza distantei.

Cu siguranță nişte rafale de arme automate.

— Ați auzit? îl întrebă unul din pasdari.

— Cu siguranță că prietenii noştri savanți au terminat ultima bombă, răspunse Razod cu un zâmbet cinic. Se trag câteva rafale în cinstea lor.

Zgomotul rafalelor se auzi din nou. Soldații sprijiniți cu spatele de camioane începură să rânjească.

— Grăbiți-vă cu schimbatul roții, bombăni Razod. Pasdarii îşi reîncepură strădaniile şi schimbară roata. Deodată unul dintre ei se ridică şi îşi încorda auzul.

— Aud un zgomot ciudat, zise el cu voce tare. Razod ciuli urechea.

Era duduitul unui motor. Dar distanța era prea mare ca să se poată spune dacă se îndepărta sau se apropia. Căpitanul însă îl recunoscu imediat.

— Nu-i nimic, zise el. Doar un elicopter.

14

Elicopterul Sikorsky se deplasa cu toate luminile stinse spre nord. În interior, lumina slabă a tabloului de bord

înconjura fața lui Gunther Dykstra cu un halo verzui. Când ajunse destul de aproape de țintă, pilotul olandez făcu un viraj larg spre est pentru ca pasagerii săi să poată avea o vedere generală a taberei.

Barrabas îşi înăbuşi o înjurătură.

Baza era luminată ca o parcare de supermarket. Valul de lumină al reflectoarelor se împrăştia pe câmpie pe o distanță de aproape două sute cincizeci de metri, dincolo de împrejmuirea triplă. în vârful turnului de pe colina situată cel mai la est clipea o baliză de semnalizare aeriană.

Era cât se poate de evident că arhitecții şi inginerii care proiectaseră acest centru de cercetări nu se preocupaseră de camuflarea lui. Motivul era de altfel cât se poate de clar. Tot ce se afla la suprafață, posturi de pază, detectarea sonoră şi împrejumuirea triplă, nu fusese conceput în scop defensiv ci pentru a descuraja. Totul era prevăzut pentru a ține în loc un eventual atac până când personalul de la suprafață s-ar fi refugiat în partea subterană şi ar fi aşteptat întăriri de la baza militară cea mii apropiată.

Văzut de la o altitudine de 1.500 de metri, terenul din spatele celor două coline apărea ca un zid opac de un roşu întunecat. Imediat în spatele vârfului colinelor se întindea un fel de labirint unde se întretăiau văi în pantă domoală.

Gunther luă direcția de nord şi începu o coborâre lentă pentru a depăşi drumul de acces la aproximativ cinci kilometri de gardul triplu. Elicopterul se stabiliza la o înălțime ile vreo sută de metri. Zona întunecată devenea mai puțin opacă şi în acelaşi timp apăreau contururile încă vagi ale unor noi coline, canioane şi cornişe.

— Atenție! strigă Gunther pasagerilor săi reducând cu brutalitate viteză.

Aparatul pierdu din nou altitudine urmând panta unei co!ine şi pătrunse într-o vale îngustă şi întortocheată.

Prin uşa laterală deschisă, terenul accidentat părea de o vagă uniformitate. Barrabas aruncă o privire spre oamenii lui. Toți îşi înnegriseră fețele pentru ca întunericul să-i ascundă mai bine. Numai albul ochilor şi al dinților scânteia în penumbra cabinei. Barrabas simțea tensiunea nervoasă de

dinaintea luptei. Un nod în stomac. Aşa se întâmpla de fiecare dată. Sindromul ultimei îndoieli. Apoi era asaltat de întrebări. Alesese cea mai bună tactică? Cântărise suficient necunoscutele? Luase în calcul absolut totul pentru a le asigura oamenilor săi cele mai bune şanse de supraviețuire?

Elicopterul urcă brusc pentru a trece peste o cornişă abruptă apoi coborî din nou în adâncurile unei văi mai largi.

— Am ajuns, colonele, îi zise Biondi de pe scaunul copilotului. Prima zonă de oprire.

— O.K.! Să coborâm.

Praful stârnit de elice masca terenul văii. Când elicopterul ajunse la un metru şi jumătate de sol, Barrabas sări primul. Şocul impactului îi zgudui tot corpul risipind instantaneu tensiunea care îl chinuia. Nu mai avea timp de indoieli.

Hayes şi Billy II atinseră solul imediat după el. Toți trei se lipiră de sol în timp ce insecta aceea mare şi zbârnâitoare lua din nou altitudine.

Praful stârnit de elicopter încă nu se împrăştiase când Barrabas se ridică şi porni în pas alergător, urmat de Hayes şi Billy. Bagajul şi armele erau solid fixate în spate pentru a le lăsa deplină libertate de mişcare.

Coborâră valea apoi urcară o colină mică. În vârful ei le apăru baliza luminoasă din turnul radio. Ca să ajungă la obiectiv trebuia să parcurgă doi kilometri de teren vălurit şi o barieră stâncoasă înaltă de nouă sute de metri.

Barrabas alerga neobosit, mecanic, respirând într-un ritm regulat. În timp ce cobora panta colinei, Barrabas se gânde la o altă colină, departe, foarte departe de acolo, de cealalt parte a oceanului: colina Capitoliului, acolo unde se aflau anumiți oameni la fel de rapaci şi neîncrezători ca nişte corbi pe cadavrul unui câine.

Mercenarii le luaseră încă o dată banii. Dar nu se lăsaseră cumpărați. Barrabas le dovedise de multă vreme că nu era de vânzare. La întoarcerea din Vietnam îi agitaseră pe sub nas o medalie strălucitoare, Medalia de Onoare. Ea se afla încă la Washington, într-o cutiuță, în sertarul unui birou plin de praf. Barrabas respecta nespus de mult această

dovadă a onoarei cât şi pe cei care o primiseră, dar îi disprețuia pe indivizii care i-o oferiseră. Era felul lor ocolft de a-i spune: „Reintră în armată, Nile Barrabas, ascultă de ordine şi vei primi medalia".

Barrabas prefera să-şi caute recompensa în altă parte, în infernul unui război veşnic reînnoit... Recompensa cu care voiau să-i ia ochii puteau să şi-o bage undeva!

În ultimele ore dramatice ale retragerii americanilor din Vietnam, Barrabas înțelesese că singurii care câştigaseră războiul fuseseră politicienii. Şi îşi jurase în momentul acela că niciodată nu se va mai lăsa manevrat. Uneori va mai cădea la învoială cu ei, dar numai când va vrea el şi cu condițiile dictate de el...

Făcură o primă oprire la jumătatea drumului care ducea la creasta stâncoasă.

— Merge la fix, murmură Billy II.

— Mda! mormăi Hayes care era lac de năduşeală.

Dar nu zăboviră să-şi tragă sufletul. După un sfert de oră ajunseseră la baza barierei stâncoase unde se opriră o clipă. Slăteau cu toții jos când Barrabas auzi în depărtare motorul elicopterului. Sunetul venea dinspre sud. Gunther şi Biondi lăsaseră la locul stabilit şi celelalte două echipe. Acum urma să ia din nou altitudine şi, la 1.500 de metri, să zboare în cercuri largi în jurul taberei aşteptând semnalul stabilit pentru a-i recupera pe mercenari.

Barrabas se uită la ceas.

— Ne încadrăm în timp, zise el. Inutil să ne grăbim.

Antrenamentul le permise să urce cu uşurință panta destul de abruptă şi uneori presărată cu stânci instabile.

La o sută de metri de vârf, Barrabas îşi opri oamenii.

Acum puteau să distingă partea de sus a turnului radio a cărui armătură metalică era uşor luminată din spate de reflectoarele taberei. Barrabas luă binoclul de noapte şi inspecta terenul în pantă care se întindea în fața lui. În zona întunecată care îi despărțea de antenă, la vreo optzeci de metri de poziția lor, zări o tranşee protejată de saci de nisip. Barrabas văzu fără greutate două mitraliere grele şi în spatele lor câteva capete.

Billy II observa şi el terenul prin luneta armei sale.

— Am numărat trei tipi, murmură el.

— Ba sunt patru, îl corectă Barrabas. Câți poți să razi?

— Din unghiul ăsta numai doi, şi chiar şi aşa îmi trebuie ceva noroc.

— Va fi destul. În zece minute voi lua poziție împreună cu Claude pe flancul lor, după aceea poți să deschizi focul când eşti gata.

Barrabas şi Hayes se debarasară de bagaje şi îşi aleseră armele. Barrabas îsi înşuruba la armă o surdină de mare eficacitate, apoi îşi potrivi ceasul cu cel al lui Hayes. Cei doi bărbați se despărțiră. Barrabas îşi puse arma în bandulieră astfel încât să aibă mâinile libere. La cincisprezece metri de tranşee se opri şi se uită la ceas. Secundele treceau cu rapiditate. Trecuseră zece minute. Apucă arma, o fixă pe foc automat şi trase piedica.

Barrabas avea toti muşchii încordați.

Gata să acționeze.

Billy II holba ochii în binoclul de noapte. Partea de sus a unui cap apărea clar deasupra liniei sacilor cu nisip. Prea puțin ca să rişte. Atunci auzi motorul elicopterului care se apropia. Aparatul trecea foarte sus. Soldații din tranşee îl auzeau şi ei. Unul dintre ei sări pe un sac de nisip şi se uită cu atenție în sus, agitând un braț în direcția zgomotului.

— Mulțumesc, Gunther, şopti Billy II. Ținti pieptul soldatului. Încă nu apăsase pe trăgaci când apăru şi al doilea soldat, foarte vizibil până la talie deasupra sacilor. Billy II trase primul glonț şi imediat ochi a doua țintă. Trase din nou când primul proiectil îşi atingea ţinta. Omul aflat în picioare pe sacii de nisip primi glonțul drept în piept, deschise brațele ca o pasăre dezarticulată şi se răsturnă în tranşee. Al doilea se ridică aproape imediat ca să vadă ce i se întâmpla camaradului său.

Solicitudine fatală.

Barrabas auzi un pocnet înfundat apoi un mârâit. Auzi al doilea pocnet mai înainte de a fi avut timp să reacționeze. Imediat începu să alerge.

În tranşee cineva urlă de uimire când cele două

santinele se rostogoliră la picioarele lui.

Barrabas parcurse în câteva salturi rapide cei zece metri de teren descoperit care îl despărțea de tranşee. Mitraliera cea mai apropiată se roti imediat în direcția lui, dar arma mercenarului se descarcă prima, proiectând aproape fără zgomot o rafală de opt gloanțe.

Mda, în partea lui totul era calm. Dar în tranşee lucrurile stăteau cu totul altfel. Gloanțele răpăiau pe metal, găureau sacii de nisip, ciuruind carnea.

Cea de a patra şi ultima santinelă fu cuprinsă de panică. Iranianul ieşi din tranşee şi o luă la fugă spre turnul radio. O clipă silueta lui se desenă cu claritate în lumina venită dinspre tabără. Barrabas se pregătea să tragă între umerii fugarului când proiectilele armei lui Hayes îl secerară pe iranian în plină alergare.

Claude şi Barrabas scotociră repede cele patru cadavre apoi coborâră în locul unde îl lăsaseră pe Billy pentru a-şi recupera bagajele. După cinci minute, mercenarii contemplau întreaga tabără de la baza turnului-radio.

— Acesta e drumul pe care vom coborî panta colinei.

— Frumos, dar pentru mine e cam prea multă lumină, zise Claude.

— Nu-ți face probleme, îl linişti Barrabas însoțindu-şi vorbele cu o grimasă,dacă vom fi văzuți, vor crede că suntem trei pasdari.

Billy II reperase un cablu gros şi negru care se întindea de-a lungul şarpantei metalice a turnului.

— Este cablul de releu al antenei, colonele.

— O.K... Ocupă-te de el, îi zise Barrabas.

Barrabas îşi lăsă oamenii pe colină, se întoarse la tranşee şi se aşeză pe sacii cu nisip, aşteptând semnalul de la cea de a doua colină care urma să-1 anunțe că postul de gardă de acolo căzuse.

**

Liam O'Toole parcurse târându-se ultimii zece metri de teren descoperit dintre adăpostul lui stâncos şi tranşeea care constituia postul de gardă. Lungit pe spate, în spatele sacilor de nisip, irlandezul ascultă un moment conversația foarte

animată a trei santinele într-o limbă din care el nu înțelegea nici un cuvânt.

Deodată o lanternă se aprinse în post şi lumina se zări printre saci. Conversația continua.

Era timpul să fie întreruptă.

O'Toole se ridică în picioare şi cu arma înainte se aplecă deasupra adăpostului. Surpriză totală!

Cei şase oameni din tranşee tăcură instantaneu şi se uitară la el cu un aer năucit.

Leona şi Chen se iviră şi ei la celaltă extremitate a tranşeei. Un pasdar ridică încet mâinile într-un gest de capitulare. Ceilalți se repeziră la arme. Urmară câteva secunde de infern sângeros. Armele Uzi XM-177 îi căsăpiră pe iranieni. Dar împuşcăturile, atenuate de surdine, probabil că nu se auziră mai departe de cincizeci de metri. Pasdarul care ridicase mâinile se răzgândi brusc văzându-se stropit de sângele şi măruntaiele camarazilor lui. Se repezi spre o puşcă de asalt G-3 şi un aparat de emisie-recepție.

O'Toole îl opri scurt cu o rafală necruțătoare.

După ce se convinseră că toate santinelele fuseseră eliminate, O'Toole scoase lanterna şi semnaliza în direcția turnului radio. Mesajul însemna: vârful de vest sub control.

Un fulger luminos îi confirmă primirea mesajului.

O'Toole se adresă celorlalți doi:

— Acum e rândul vostru...

Leona şi Chen îşi luară bagajul, puseră armele în bandulieră şi coborâră colina în pas alergător.

Imediat ce dispărură, O'Toole se ghemui sprijinit cu spatele de o stâncă de unde domina întreaga tabără. Ținta de jos era atât de orbitor luminată încât nu avea nevoie de luneta Starlite a armei sale de asalt M-21, aşa că o înlocui cu un telescop de ochire. Ştia că la fel făcea şi Billy II din postul lui de observație.

Apoi îşi îndreptă atenția spre una din țintele care îi fuseseră încredințate: un post de pază putin mai retras față de tabără. Postul era ocupat de două santinele şi o mitralieră. Se opri cu vizorul armei în pieptul unuia din soldați şi aşteptă semnalul.

Doctorul Leona Hatton începea să se întrebe dacă Al Chen era într-adevăr o ființă omenească, pentru că prea părea neobosit. Traversa câmpia alergând cu o viteză şi mai mare decât o făcuse când coborâse panta colinei. Din când în când aruncă o privire în urmă, spre coechipiera lui, întrebând-o din ochi dacă mai rezistă, dar Leona, deşi muşchii întinşi începuseră s-o doară, nu ceda. Trebuia să ajungă la postul de detectare sonoră în timpul stabilit, altfel misiunea ar fi putut să ia o întorsătură catastrofală.

Barrabas ştia, din unele informații confidențiale, că posturile de pază, ca şi cel de detectare sonoră, erau contactate din oră în oră de cei din tabără. Din momentul în care Barrabas, Hayes şi Billy II neutralizaseră turnul radio, Leona şi Chen nu dispuneau decât de cincizeci şi cinci de minute pentru a parcurge în fugă cei aproximativ şase kilometri de teren accidentat până la țintă.

Ajunşi în spatele taberei, la vreo cinci sute de metri de împrejumuirea vestică, cei doi continuară să înainteze cu prudență vreo treizeci de metri, apoi Chen se lăsă în jos, arătând un obiect aflat pe sol: un microfon foarte mic fixat sub o rămurică uscată. Una din urechile postului de detecție. Chen îl debransă încetişor şi indică direcția urmată de fir.

Leona dădu afirmativ din cap. Acum trebuia să se țină după fir pentru a descoperi postul de detecție. După toate probabilitățile era vorba de o gaură în nisip şi protejată de un mic zid din pietre. Cu alte cuvinte, era foarte greu de reperat în plină zi şi cu atât mai mult noaptea.

Cei doi mercenari nu înaintaseră mai mult de zece metri când Chen se opri din nou. De-a lungul firului era ascuns al doilea microfon. Era clar că acesta ar fi trebuit să dejoace manevra pe care cei doi tocmai o executau…

Chen îl debranşă aşa cum făcuse şi cu primul, îşi apucă arma, îi făcu semn doctoriței să rămână pe loc, după care porni singur pe lângă fir.

În momentul în care urma să dispară din câmpul ei vizual, tânăra femeie îl zări căzând în genunchi. Era prea departe să-l poată vedea când duse arma la umăr, dar auzi împuşcăturile înfundate. Atunci alergă în direcția lui cu arma

înainte.

La sosirea ei Chen sărise deja în groapă şi împingea cadavrele a doi pasdari.

Unul dintre ei încă mai avea casca de ascultare la urechi. Leona luă lanterna şi semnaliza scurt spre vârful colinei.

Acum nu le mai rămânea decât să fugă spre tabără pentru a asigura focul de acoperire la estul gardului.

Al Chen tocmai ieşea din groapă când o voce răguşită rupse tăcerea nopții. Apelul venea dintr-o poziție aflată nu departe în spatele tinerei femei.

Vocea vorbise în iraniană! Pacostea!

**

Boone îşi lipi ochiul de vizorul lunetei Starlite. Chiar şi cu o astfel de sculă era aproape imposibil să evalueze numărul soldaților din golurile stâncii, la vreo şaizeci de metri în fata lor.

— Ia gâdilați-i un pic, să vedem cum arată, şopti el spre Nanos şi Beck.

Nanos luă câteva pietre şi le aruncă cât putu de departe spre postul de detectare. Pietrele se izbiră cu zgomot de solul tare.

Totuşi nimic nu mişcă în gaură. Cel puțin în primele secunde după zgomotul neobişnuit.

Apoi două capete acoperite cu căşti apărură cu prudență deasupra zidului mic de protecție.

Boone le văzu foarte clar în vizorul lunetei şi degetul i se crispa uşurel pe trăgaci.

Puşca de asalt M-21 trase o dată, apoi din nou.

Gloanțele şuierară înainte de a lovi căştile.

Cei trei mercenari se repeziră simultan spre postul de detectare şi Beck îi semnaliza imediat lui Barrabas neutralizarea țintei. Primi imediat un răspuns luminos. Două semnale lungi şi două scurte care aveau o semnificație precisă: *Atacați!*

15

Santinela postată în spatele mitralierei se ridică pe jumătate, puse o întrebare în iraniană şi întinse brațul în față.

A doua santinelă din mirador se ridică şi ea îndreptându-şi binoclul în direcţia indicată. Iranianul căscă gura de uimire. Cei doi bărbaţi înarmaţi până în dinţi care coborau liniştiţi drumul ce ducea la turnul radio nu făceau parte din Gărzile Revoluţiei! Nici măcar nu erau iranieni. Unul era negru, celălalt era alb şi avea chiar şi părul alb!

Pasdarul trânti o înjurătură întorcându-se pe loc să apuce aparatul de emisie-recepţie. Dar era deja prea târziu. Ceva îl lovi puternic în şale. O clipă crezu că primise un şut cumplit în fese, apoi picioarele începură să-i tremure şi fu copleşit de durere. Deschise gura să strige în momentul în care cel de al doilea proiectil îi intra în piept, vomă un val de sânge şi se prăbuşi pe podeaua miradorului. Imediat după aceea o explozie rupse tăcerea nopţii.

**

Barrabas mergea primul pe potecă, ţinând în bandulieră puşca de asalt XM-177 căreia îi scosese surdina. În faza în care ajunseseră zgomotul nu mai avea nici o importanţă. Ca şi Hayes, colonelul avea în mână un lansator de grenade M-79 gata să dezlănţuie distrugerea.

În timp ce Barrabas şi Hayes înaintau spre tabără, Billy II şi O'Toole, din poziţia lor ridicată, se ocupau de santinelele din cele patru posturi de pază. Barrabas avea o încredere totală în competenţa lor de trăgători de elită.

Ca o insulă izolată în propria ei ţară, tabăra iraniană avea acum toate legăturile tăiate. Barrabas scosese din uz antena radio, posturile de detectare sonoră căzuseră şi mercenarii controlau singurul drum de acces. În interiorul taberei însă nimeni nu bănuia încă ce se petrecea. Gărzile Revoluţiei dormeau. Unii dintre pasdari se ocupau de treburile lor nocturne.

Barrabas numără vreo treizeci afară din subterană.

Deodată un om în ţinută de camuflaj se prăbuşi lângă intrarea în subterană şi rămase cu nasul în ţărână.

Unul dintre pasdarii din post, aflat în spatele unei mitraliere care proteja poarta de acces în subsol, se repezi în direcţia soldatului rănit. Se aplecă asupra lui în momentul în care în spatele lui se stârni un mic nor de praf. Pasdarul se

îndreptă, aruncă o privire în jurul lui şi se prinse brusc cu amândouă mâinile de piept. Apoi se prăbuşi şi el.

— Haideți acum! zise Barrabas punând la umăr aruncătorul de grenade.

Trase cu un sfert de secundă înaintea lui Hayes. Grenadele efectuară un arc de cerc perfect şuierând şi bubuitul exploziilor au răsunat dincolo de gardul triplu. Cei doi mercenari încărcară încă o dată şi traseră din nou asupra țintei. Apoi Barrabas se năpusti cu capul aplecat spre tabără, trecând prin praf şi fum.

**

Bărbatul din spatele tinerei femei strigă din nou.

Leona încerca să înțeleagă. Poate că tipul se adresa uneia din santinelele postului de detectare sonoră.

Leona aruncă pe furiş o privire peste umăr în timp ce-şi lăsa arma să alunece de pe umăr. În penumbră, la mai puțin de cincisprezece metri, stăteau patru oameni cu trei lopeți şi o puşca de asalt îndreptată în direcția tinerei femei.

Ce să fi însemnat lopețile acelea? Leona nu avea timp de pierdut. Trase piedica şi fixă arma pe foc automat.

Un alt soldat îi strigă ceva lui Chen, ghemuit în gaura postului de detectare. Chen nu răspunse nici el.

Tânăra femeie auzi în spatele ei zgomotul lopeților aruncate pe pământ, apoi paşii oamenilor care se apropiau. Leona ştia că nu va avea timp să ajungă în tranşeea unde se afla Chen, singurul adăpost posibil. Ezită o secundă. În momentul acela cerul explodă într-un fulger demențial deasupra taberei. Leona o luă la fugă în direcția opusă locului unde se ascunsese Chen.

Armele automate începură să tragă, în timp ce Leona se întorcea în loc cu pistolul-mitralieră îndreptat spre agresori. Dar pasdarii nu trăgeau în ea, ci spre sectorul unde se afla Al Chen care declanşase un tir de diversiune pentru a o acoperi pe Leona. Chen reuşi să secere doi pasdari apoi fu atins de o grindină de gloanțe şi dispăru în groapa postului de detectare.

Leona se aruncă la pământ şi deschise focul. Ultimii doi iranieni tresăriră sub impactul gloanțelor ucigaşe, bătură

aerul cu braţele şi se prăbuşiră.

Când nimic nu mai mişcă în faţa ei, Leona sări în picioare şi o luă la fugă spre tranşee. Chen zăcea în groapă pe spate, inert.

— O să se rezolve, Al, ţine-te bine! murmură tânăra femeie căutând lanterna.

Dar de la prima privire îşi dădu seama că nu mai era nimic de făcut.

Faţa lui Al Chen fusese ciuruită de gloanţe.

— Ticăloşii! îngăimă ea cu ochii plini de lacrimi. De ce trebuise să moară în locul ei?

**

Locotenentul Yazdi adunase câţiva oameni în atelierul de metalurgie şi le comenta execuţia civililor.

— Acei oameni erau gata să ne trădeze cauza, zise el. Toţi erau nişte reacţionari. Dar s-au târât la picioarele mele cerând îndurare. Guiţau ca nişte porci la înjunghiat.

Un soldat imită guiţatul unui porc îngrozit şi ceilalţi se prăpădiră de râs.

Yazdi ridică mâna, cu arătătorul întins înainte şi degetul mare în sus, apoi trase un glonţ imaginar între ochii sergentului.

Şi deodată se produse ceva neobişnuit. Un huruit demenţial venind din străfundurile pământului. Pereţii subteranei tremurară şi lumina se stinse.

Strigătele înspăimântate răsunară în întuneric.

— Reaprindeţi lumina! răcni Yazdi.

Se făcu aproape imediat lumină şi locotenentul se năpusti pe culoar îmbrâncindu-i pe pasdarii care se aflau în drumul lui. Vârî capul în sala aparatelor de comunicaţie unde un operator mânuia frenetic butoanele.

— Transmit posturile de pază? răcni Yazdi. Operatorul scutură din cap.

— Nu... Nu răspund!

— Cheamă baza prin radio şi cere întăriri!

— Comunicaţia radio e întreruptă, zise tânguitor tehnicianul. Nu putem nici emite, nici primi vreun mesaj.

— La dracu! răcni Yazdi.

Locotenentul se repezi din nou pe culoar şi începu să strige:

— Suntem atacaţi! Închideţi intrarea în subterană! Yazdi se repezi spre camera sa să-şi ia armele blestemând norocul pe care îl avusese Mohamadi Razod.

Acest atac smintit se producea în absenţa lui!

**

Pe drumul plin de pietre, Nate Beck alerga ca vântul, flancat de Nanos şi Boone. Simţea în picioare o senzaţie ciudată, de parcă ar fi călcat pe nişte perne de aer. Şi îşi simţea capul foarte uşor.

Exact aceeaşi senzaţie pe care o avusese prima dată când făcuse dragoste pe bancheta din spate a maşinii tatălui unui amic...

Se aflau la o sută de metri de porţile care închideau cele trei împrejmuiri când grenadele explodară în interiorul taberei.

Boone se opri.

— E rândul vostru! Strigă el. Beck puse la umăr aruncătorul de grenade, imitat imediat de Nanos. Traseră amândoi în acelaşi timp, ochind cu aproximaţie.

Prima grenadă aruncă poarta în aer. Cealaltă o ratăpe a doua şi lovi, la douăzeci de metri în stânga, o gheretă de santinelă care luă foc şi explodă.

— La naiba, Nate! exclamă Nanos. Ai orbul găinilor? Beck nu răspunse. Avea faţa fierbinte. îşi încarcă scurt lansatorul de'grenade.

— Nu te ambala, tipule. Uşurel, murmură el pentru sine. Şi, ca în urmă cu optsprezece ani pe bancheta din spate a Cadillacului, a doua oară a fost nemaipomenit. Trase de două ori aruncând în aer ambele porţi.

Lăsară aruncătoarele de grenade, apucară pistoalele-mitralieră Uzi şi se repeziră spre spărturi. Abia trecură prin ele şi o grindină de gloanţe le şuieră pe deasupra capului.

Beck nu făcuse niciodată cunoştinţă cu un război adevărat. În Air Force lucrase o vreme doar ca expert în comunicaţii. Dar nu încasase niciodată focul inamicului. Citise tot felul de lucruri în această privinţă şi în special

faptul că în timpul luptei un om are impresia că trăieşte mii de ani în câteva secunde.

Şi într-adevăr, i se păru că îi trece toată viaţa în timp ce alerga pe terenul descoperit dintre porţile distruse şi primul hangar. Îi vedea cu coada ochiului pe Nanos şi Boone care alergau împreună cu el sub o ploaie de gloanţe ce ricoşau din toate părţile. Beck se mira la culme că nici unul nu-l atingea. Era oare cu putinţă ca acei soldaţi iranieni să fie nişte ţintaşi atât de slabi? Dintr-o clipă în alta sansa va trece de partea lor, şi atunci...

Spre marea lui stupefacţie, Beck şi camarazii lui ajunseră teferi la adăpostul hangarului. Gloanţele loveau acum în pereţii subţiri de tablă, pasdarii găsiseră în sfârşit o ţintă fixă.

— Pe toţi dracii! şopti Nanos. Suntem mitraliaţi din două părţi de-o dată. Ce fac Leona şi Chen? Ar fi trebuit să abată tirul.

— Nu e momentul să ne facem sânge rău pentru ei, îi răspunse Boone aruncând o privire afară şi trăgând imediat capul înapoi. Trebuie să ne debarasăm repejor de idioţii ăştia înainte de a ajunge la colonel.

Vreo zece iranieni trăgeau din dreapta lor, ascunşi în zona parcării vehiculelor, între butoaiele cu carburant.

— Ocupaţi-vă de ei, eu îi voi neutraliza pe cei din stânga, adăugă el.

Beck se debarasa imediat de bagaj din care scoase vreo şase încărcătoare noi. Îşi strecură cinci la centură şi îl păstră pe al şaselea în mâna stângă, gata să-l folosească. Apoi, în timp ce Nanos scotocea şi el în raniţa lui, Nate aruncă o privire afară. Văzu câteva jeepuri şi câteva camioane dincolo de care se afla în aer liber un atelier de mecanică acoperit doar cu nişte foi de tablă ondulată. În partea din spate, cel puţin două sute de butoaie mari metalice erau aranjate în linie, procurând un adăpost grupului de pasdari.

Nanos îl apucă pe Beck de umăr şi îl obligă să se dea înapoi. Urmă imediat o rafală şi gloanţele loviră pereţii hangarului chiar în locul în care stătea Nate cu o clipă în urmă.

— E benzină? întrebă Beck.

— Om vedea dacă vom putea să aprindem butoaiele, mormăi grecul.

Ținea în mână o grenadă căreia îi trăsese siguranța şi făcu un pas spre uşă ca s-o arunce spre agresori.

Nanos avea un braț afurisi de lung! Pasdarii încetară tirul şi se aruncară la pământ. Un bubuit de tunet rupse tăcerea nopții şi vreo şase butoaie săriră în aer.

— Păcat, sunt goale! zise Beck suspinând şi trăgându-se înapoi în interiorul hangarului, în timp ce iranienii deschideau din nou focul.

— Nu te întrista, băiete, mormăi grecul. Am reperat o cisternă mare de benzină lângă atelier. Boone, tu ține-i la respect pe cei care s-au ascuns printre butoaie. Eu şi Beck o ştergem spre cisternă...

— O.K.! Hei, auziți şi voi ce aud eu?

În depărtare, spre est, printre rafale scurte de arme automate, se percepea clănțănitul uşor de recunoscut al unui Uzi care trăgea neîntrerupt proiectile de 9 mm.

— Leona şi Chen! exclamă Nanos. Era şi timpul! Haide, Nate!

Cei doi mercenari o luară la fugă pe terenul descoperit. Gloanțele lui Boone le trecea pe deasupra capului. Ajunseră în dreptul butoaielor şi se lăsară să cadă în genunchi. Fiecare din cele două sute de butoaie aliniate în fața lor putea să conțină un duşman, şi trebuia să le ocolească pentru a ajunge la cisterna de benzină.

— Mă întreb unde sunt ascunşi maimuțoii ăştia, zise Nanos suspinând şi ridicându-se pe jumătate pentru a se deplasa printre butoaie.

Beck venea la doi paşi în urma lui. Nu parcurseseră mai mult de zece metri când Beck simți o mişcare în spate, Nanos privea în partea cealaltă.

— Atenție! strigă Beck care cu o lovitură de umăr îşi dezechilibra tovarăşul, îndepărtându-l de direcția tirului.

Din nefericire, deja era prea târziu pentru a se pune la adăpost.

Un pasdar se ivi dintr-un butoi de parcă ar fi fost pe

arcuri cu o puşcă de asalt Heckler and Koch îndreptată spre Beck. Tipul zâmbea satisfăcut. Arma lui Beck era îndreptată în sus.

Iranianul trase. Patru gloanțe izbiră pieptul lui Nate care avu brusc impresia că e sub un picamăr. Fiecare glonț îl arunca în spate cincizeci de centimetri.

Pasdarul nu-şi credea ochilor. Beck era tot în picioare! Doar puțin dezechilibrat. Ba încă lăsă în jos arma şi trase o scurtă rafală care îl decapita complet pe soldatul din butoi.

Apoi Beck se aşează pe vine şi îşi pipăi găurile din cămaşa de camuflaj.

— Nu sunt rele deloc vestele antiglonț Kevlar, zise Nanos.

— Cred că mi-a tăbăcit rău de tot pielea dedesubt, răspunse Beck suspinând.

— S-o ştergem!

Când ajunseră lângă atelierul de mecanică, Nanos îi făcu semn lui Beck să se ascundă după un jeep.

— Ajută-mă cu un tir de baraj, îi strigă el.

Beck mitralie cu conştiinciozitate şirurile de butoaie. Când întoarse capul, grecul deschisese robinetul cisternei şi un firişor de carburant se scurgea încet pe panta domoală. În ritmul ăsta ar fi trebuit câteva ore ca benzina să ajungă la butoaie.

— Drăcia dracului! înjură Nanos repezindu-se la un banc de lucru în căutarea unui bonfaier, pe care îl agită triumfător spre Beck în momentul în care dădu de el.

Scuipă pe pânză ca să evite scânteile apoi atacă partea de jos a cisternei cu o înflăcărare care îi aduse admirația lui Beck. Grecul lucra cu precizie, de parcă în jurul lui n-ar fi existat nici o primejdie.

Când spărtura fu suficientă, Nanos găsi nişte cârpe vechi pline de unsoare pe care le îmbibă cu benzină, şi cei doi mercenari se retraseră la o distanță potrivită. Nanos făcu un ghem din cârpe, le dădu foc şi le aruncă peste cisterna spartă. Spre cer țâşni un foc de artificii portocaliu şi galben, însoțit de o explozie enormă. Focul se împrăştie rapid pe sol şi în câteva secunde înconjură butoaiele carbonizându-i pe

oamenii ascunşi acolo.

La cincizeci de metri de prăpăd, Beck, Nanos şi Boone îi ciuruiau metodic pe pasdarii cei mai şmecheri care încercau să fugă înainte de a fi transformaţi în cenuşă.

**

Barrabas păşi peste împrejmuirea triplă prăbuşită. Pe sol, firele prin care trecea curentul electric scoteau scântei. Barrabas le evită cu grijă şi se repezi în tabăra invadată de fum şi praf.

Fu gata să se izbească de primul pasdar întâlnit.

Când îl văzu pe Barrabas ivindu-se brusc dintr-un nor de praf, soldatul încremeni în loc. Mercenarul nu-i lăsă timp să-şi vină în fire şi îi ciurui capul cu o rafală de gloanţe fierbinţi.

Nu era timp de stat pe gânduri. Nimic nu-l mai opri pe Barrabas în cursa lui spre intrarea în subterană. Se năpusti drept peste o santinelă care acţiona o mitralieră uşoară, lângă poarta de oţel, strânse patul armei şi apăsă pe trăgaci.

Omul cu mitraliera nu reuşi să tragă decât o rafală care se pierdu în aer.

Nile Barrabas se afla acum doar la câţiva metri de intrarea în subterană, dar înţelese că partida încă nu era câştigată. Nici pe departe… Cele două uşi din oţel blindat se închideau în faţa lui. Claude Hayes ajunse lângă el în fugă şi rămase şi el cu ochii la poarta care se închidea.

Barrabas luă o grenadă de la centură şi trase siguranţa cu dinţii. În acelaşi timp dădu ocol sacilor care protejau rampa de acces.

Colonelul nu mai era decât la un metru de uşi dar acestea mai aveau puţin până să se închidă complet şi o clipă crezu că totul era pierdut. Însă Hayes făcu atunci un salt enorm, ateriza în mijlocul rampei de acces, chiar în faţa lui Barrabas, şi, conţinuându-şi elanul, se năpusti înainte şi reuşi să vâre teava aruncătorului de grenade în crăpătura uşii.

Cei din interior continuau să forţeze închiderea uşii. Totul s-ar fi terminat în două secunde. Timp suficient pentru Barrabas care rostogoli înăuntru grenada. Cei doi mercenari

săriră imediat într-o parte şi se sprijiniră cu spatele de uşă împingând în ea, în timp ce țeava aruncătorului de grenade rămânea blocată în acelaşi loc.

Prin crăpătura uşii apăru o mână înarmată cu un pistol automat. O mână care se mişca în căutarea unui unghi de tir eficace.

Şi deodată explozia bubui cu putere în spatele uşilor blindate. Probabil că în spațiul închis al culoarului deflagrația fusese de o mie de ori mai violentă decât o resimțise Barrabas şi Hayes.

Mâna înarmată dispăruse şi se părea că şi rezistența din interiorul subteranei.

Barrabas se cățără cu repeziciune în vârful sacilor cu nisip şi trimise spre colină semnalul stabilit pentru O'Toole şi Billy II. Apoi se întoarse şi îşi văzu oamenii alergând spre el.

În spatele lor tabăra era plină de flăcări şi de cadavre carbonizate.

Un spectacol demn de infern.

16

În momentul în care exploda grenada lui Barrabas, locotenentul Yazdi tocmai venea lângă oamenii lui de la uşa subteranei. Numai o stivă de saci cu nisip îl despărțea de deflagrație. Explozia zgudui întreg coridorul şi îl aruncă pe locotenent la pământ, năucindu-l complet, incapabil să-şi oprească huruitul din cap.

Un pasdar se ivi împleticindu-se din spatele sacilor cu nisip, cu mâinile întinse înainte ca un orb. Era acoperit de nisip şi avea fața plină de sânge. O spumă roşiatică îi picura de la colțurile gurii. Soldatul se împiedică şi se prăbuşi peste locotenent.

Yazdi era atât de şocat încât avu nevoie de câteva secunde bune să înțeleagă de ce craniul soldatului era concav în loc să fie convex. Înjură cumplit, îşi eliberă picioarele şi se ridică.

— Regrupați-vă! răcni el cu o voce isterică.

În gură avea un gust de sânge şi simțea cum îl cuprinde o panică imposibil de stăpânit.

Din toate părțile se auzeau strigăte de groază.

Se produsese imposibilul. Intrarea în subterană căzuse în mâinile unor atacanți misterioşi. Singura şansă de supraviețuire a asediaților era regruparea şi baterea în retragere.

Yazdi apucă puşca de asalt PPSH-41 şi trase o rafală în sus. Pasdarii amuțiră instantaneu.

— Retragerea! răcni locotenentul arătând spre adâncul subteranei.

Câțiva oameni se iviră de cealaltă parte a culoarului, ieşind de la popotă.

— Mai sunt soldați blocați în dormitorul comun! strigă unul dintre ei.

Dormitorul comun al trupelor se afla între uşa subteranei şi prima barieră de saci cu nisip. De aceea explozia le tăiase legătura cu coridorul.

Yazdi îl lovi pe sergent în burtă cu țeava puştii de asalt.

— Am zis retragerea! urlă el.

Sergentul se dădu înapoi clătinând din cap.

Yazdi îşi duse după el oamenii – cel mult vreo cincizeci – pe culoarul în zigzag şi îi obligă să se oprească în sala armelor pentru a recupera puştile şi munițiile.

Dincolo de birourile ofițerilor şi de sala de comunicații, orimul culoar dădea în alt culoar transversal care forma cu primul un fel de T. Laboratorul de materiale radioactive, cel de electronică, atelierul de metalurgie şi depozitul de explozibil se aflau pe acest al doilea culoar, obturat şi el de stive de saci cu nisip.

Yazdi îşi împărți oamenii în două grupe. Postă prima grupă, sub comanda unui sergent, în fața intrării laboratorului de materiale radioactive, la una din extremitățile culoarului. De acolo soldații puteau să supravegheze intrarea culoarului central.

Cu restul oamenilor, Yazdi luă poziție în fața depozitului de explozibili, la cealaltă extremitate a culoarului. De acolo controla atât intrarea cât şi culoarul pe o distanță de vreo zece metri.

În sfârşit Yazdi se simți ceva mai liniştit. Îşi dispusese trupele în aşa fel încât să se poată proteja reciproc. Dacă

lucrurile s-ar fi înrăutățit şi mai tare şi ar fi trebuit să se retragă şi de pe aceste poziții, atunci s-ar fi baricadat în laboratorul de materiale radioactive şi în depozitul de explozibili.

Iar locotenentul Yazdi ştia că existau toate şansele ca situația să se înrăutățească. De aceea îsi alesese această extremitate de culoar.

Depozitul de muniții era prevăzut cu o uşă din oțel blindat...

**

— Unde e Chen? întrebă Barrabas după ce mercenarii se grupară în fața uşii subteranei.

Leona Hatton dădu din cap cu tristețe.

Nimeni nu răspunse. Toți îşi țină capul în jos şi privirea în pământ.

Numai idioții pretindeau că războiul era un joc.

Un joc funcționând după nişte reguli, la sfârşitul fiecărei părți putând să-şi contabilizeze pionii pierduți...

Soldații lui Barrabas aveau multe defecte, dar idoti nu erau. Înainte de orice erau oameni. Când unul dintre ei cădea în luptă, ceilalți simțeau că o parte din ei înşişi murea împreună cu el.

Iar şeful lor, firește, era cel mai afectat.

În lumina flăcărilor, fața lui Barrabas devenise înspăimântătoare. Privirea lui reflecta o sălbăticie animalică.

Clănțănitul unui pistol-mitralieră Uzi rupse brusc tăcerea. Claude Hayes se lăsă în genunchi în fața uşilor de oțel întredeschise, gata să tragă.

— Încă mai mişcă înăuntru, colonele, anunță el.

— Nu avem timp să-i aşteptăm pe Billy şi O'Toole, răspunse Barrabas. Trebuie să atacăm imediat. Nanos, Beck şi Bonne! Ocupați-vă de această primă uşă şi pătrundeți în forță! Am să vă acopăr împreună cu Leona şi Hayes.

Claude deschise focul dar, foarle repede, pistolul mitralieră Uzi amuți, rămas fără muniții. Hayes se retrase. Drept răspuns, o grindină de gloanțe lovi uşa din interior.Hayes zâmbi sinistru, scoase de la centură un încărcător şi îl puse la puşca de asalt.

— Cred că i-am înfuriat, zise el ironic.

— Şi încă n-au văzut totul, răspunse Nanos rânjind şi apucând o grenadă căreia îi trase imediat siguranța.

Când Boone întredeschise cele două părți ale uşii metalice, Nanos rostogoli uşurel pe sol grenada aducătoare dc moarte şi o privi cum alunecă până la o a doua deschidere laterală.

Boone lăsă imediat să se reînchidă uşa grea.

Explozia zgudui subterana până în temelii.

Bubuitura încă mai răsuna când Beck, Nanos şi Boone se năpustiră pe culoar, evitând de bine de rău cadavrele ciopârțite de prima explozie care zăceau pe jos.

Boone nu-şi încetini goana nici când trecu prin fața uşii dormitorului comun. Alergând cu capul în jos, mercenarul voia să profite de panică. Se repezi la dreapta şi plonja la adăpost la extremitatea unui şir de dulapuri metalice.

În spatele lui, Nanos şi Beck se năpustiră la stânga încăperii şi îşi găsiră un adăpost relativ în spatele unor cuşete suprapuse prinse în perete.

Paturile de campanie ocupau aproape toată sala cu tavan jos. Între paturile în dezordine fuseseră întinse nişte sfori pentru rufe de care era agățate lenjerie de corp într-o stare jalnică. Pe pereți se etalau nenumărate fotografii ale veşnicului bătrân bărbos cu ochi de nebun.

— La dracu! Ce porcărie! mormăi Nanos trăgând câteva rafale cu puşca lui de asalt.

— Miroase a haleală de-a lor, răspunse Beck, iar sălbaticii ăştia halesc rahat.

Deasupra câtorva paturi erau prinse fotografii de femei. Boone aruncă o privire rapidă spre ele şi mormăi:

— In materie de gagici nu se poate spune că au gusturi prea grozave. Au o predilecție pentru stafiditele pline de floace.

— Lăsați gura, băieți! se răsti Nate. Îmi faceți greață. Nimic nu mişca în dormitorul comun invadat de praf, dar duşmanul putea să fie ascuns oriunde,' sub cuverturi, sub saltele, după dulapuri.

— Am impresia că sunt o grămadă de tipi în

ascunzătoarea asta, zise Boone. Nu ne rămâne decât să dăm de ei.

— Păcat că n-avem un câine! exclamă Nanos rânjind. Boone se ridică lent şi înainta cu prudenţă spre dulapuri. Nu făcuse mai mult de zece paşi când se declanşa atacul.

Iranienii se iviseră brusc de sub cuverturi, din spatele dulapurilor metalice înfruntându-i pe mercenari.

Rafalele armelor dezlănţuiră o răpăială infernală. Câteva arme automate trăgeau din spatele ultimului rând de paturi, Gloanţele mari loveau cu zgomot uşile metalice ale dulapurilor. Boone se întoarse pe loc cu repeziciune şi plonja, încercând cu disperare să iasă din raza tirului demenţial.

Era un adevărat infern.

Nanos şi Beck de la nivelul solului şi Barrabas cu Hayes de la uşă deschiseră focul în acelaşi timp. Gloanţele cădeau ca grinda asupra inamicului care continua să răspundă la foc.

Barrabas goli două încărcătoare cât ai clipi. Corpurile iranienilor se prăbuşeau pe solul cimentat, altele fiind aruncate de pereţi sau pe paturi, în răpăiala monstruoasă a armelor.

Deodată împuşcăturile încetară şi de-o parte şi de cealaltă.

Din partea pasdarilor nu se mai zărea nici o mişcare. În încăperea devastată, presărată cu tuburi goale de cartuşe, aerul încărcat cu praf de puşcă ars era aproape irespirabil.

— La naiba! exclamă Nanos privind spre dulapuri. Boone se pregătea să se repeadă la camaradul său dar Barrabas îl opri.

— Leona se va ocupa de el. Voi ceilalţi verificaţi dacă totul e în regulă în ogeacul ăsta.

Leona Hatton se lăsase deja în genunchi lângă rănit. Boone zăcea cu faţa la pământ. Tânăra femeie nici măcar nu încercă să-l întoarcă. Un glonţ îl lovise în ceafă smulgându-i o parte din calota craniană. Leona îi luă pulsul la artera gâtului.

— Încă mai trăieşte, murmură ea deznădăjduită. Barrabas îngenunchie şi el lângă rănit.

— Diagnosticul, doctore? mormăi el.

— Inima îi rezistă dar chiar dacă va supraviețui nu va mai fi decât o epavă. E cât se poate de sigur, din păcate.

Barrabas îşi aşteptă oamenii să termine cu scotocitul dormitorului comun, apoi zise:

— Leona, Beck, Nanos... ieşiți de-aici.

În timp ce vorbea îşi scoase revolverul, dar Leona îl apucă de mână.

— Nu, Nile, îi zise ea încetişor, e datoria mea s-o fac. Barrabas se uită țintă în ochii negri ai tinerei femei care continuă:

— Chen mi-a salvat viața, acolo lângă postul de detectare sonoră, şi n-am putut să fac nimic pentru el. Pentru Boone mai pot să fac totuşi ceva: să-i pun capăt zilelor fără dureri.

Avea dreptate şi Barrabas înțelese. Şi pe urmă era drept ca ultima persoană care se va ocupa de Boone să fie o femeie frumoasă. Barrabas suspină şi se îndepărtă de ea.

— Urmati-mă, le zise el celorlalți. Să curățăm şi restul cuibului ăsta de hoituri.

În pragul uşii aruncă o privire în spate. Leona scosese deja trusa de prim ajutor şi umplea seringa. Pe culoar apărură O'Toole şi Billy II.

— Nu mai suntem decât şapte, le spuse Barrabas.

O'Toole îi trecu în revistă pe supraviețuitori şi murmura:

— La naiba, nu Leona!

— Nu, nu Leona, îi răspunse tânăra femeie din uşa dormitorului comun.

Îşi ştersese în grabă lacrimile, însă dârele lungi de pe față se vedeau foarte clar în machiajul de luptă. Dar nu vru să se lase copleşită, aşa că îşi agita arma şi le zise:

— Ce v-a apucat de vă uitați unii la alții ca nişte câini de porțelan? Vă închipuiți că treaba e rezolvată?

Barrabas rânji. Afurisit soldat mai era doctorița asta a lui!

Barrabas le făcu semn lui O'Toole şi Billy să se posteze la extremitatea barierei de saci, exact înaintea uşii de la popotă, ca să respingă un eventual contraatac venind din

adâncul subteranei. Apoi se strecură cu restul oamenilor în popotă.

La fel de sinistră ca dormitorul comun, încăperea aceea puțea şi mai rău. Mese şi scaune pliante erau aşezate în şiruri paralele iar pereții erau plini de fotografiile bărbatului cu ochi de nebun. în fundul sălii, lângă bucătărie, câteva mese răsturnate formau o baricadă aproximativă.

Barrabas ştia ce va urma. Le făcu semn oamenilor lui să se împrăştie.

O mână de pasdari rămăsese blocată în popotă, izolată de restul trupei.

Erau prinşi în capcană ca nişte şobolani.

Totuşi hotărâseră să moară în chip glorios. Ca nişte buni fanatici ce erau.

Brusc, cu urlete sălbatice, vreo doisprezece pasdari se iviră din spatele baricadei improvizate trăgând cu disperare.

Barrabas încercă să le tempereze înflăcărarea expediindu-le o rafală de gloanțe explozive, dar iranienii începură o manevră sinucigaşă. Săreau în grupuri de doi-trei peste baricadă, primii primind gloanțele mercenarilor pentru a permite următorilor să înainteze mai departe, şi tot aşa.

Încărcătorul puştii de asalt XM-177 folosită de Barrabas era gol. Nu pierdu timpul să o reîncarce, ci scoase pistolul Browning şi continuă să tragă.

În sfârşit trase şi ultimul cartuş. Nimic nu mai mişca.

Balul se terminase.

De la prima împuşcătură nu trecuseră decât şapte secunde.

Barrabas trecu în revistă cadavrele. Pasdarii reuşiseră să înainteze în centru încăperii, iar doi dintre ei se prăbuşiră chiar la picioarele mercenarilor.

— La dracu! Ce-or fi având ăştia în ei? zise Nanos.

Era clar că toți soldații lui Barrabas îşi puneau aceeaşi întrebare. De ce pasdarii retraşi în subterană luptau cu o încrâncenare de o mie de ori mai mare decât cei pe care îi eliminaseră la suprafață? Răspunsul era evident. Frica îi împingea să se comporte astfel. Erau prinşi în capcană în subterana lor şi se luptau ca nişte diavoli pentru a-şi

menține ultima poziție.

Barrabas îşi puse un încărcător nou la armă şi se uită la oamenii lui. Toți aveau fețele încordate, hotărâte. Atacul fusese dur dar rezistaseră şi vor rezista până la capăt, colonelul nu se îndoia de asta nici măcar o secundă.

Când ieşiră de la popotă, Billy II şi O'Toole porniră în fruntea micii coloane care înainta cu prudență pe culoar. Trecură de două bariere de saci cu nisip, fără să întâmpine vreo rezistență apoi scotociră sala armelor, cea a comunicațiilor şi cartierul ofițerilor. În cele trei încăperi nu era nici țipenie de om. În fața lor se ridica acum un nou obstacol din saci cu nisip care astupa două treimi din extremitatea culoarului.

O'Toole înainta încet până la saci şi aruncă o privire spre fundul culoarului. Apoi se dădu repede înapoi.

— Nu se vede nimic, colonele. Tot porcării de-astea de saci şi o uşă în peretele din fund.

Barrabas se pregătea să răspundă când un obiect mic ricoşa din peretele din stânga şi se rostogoli în fața mercenarilor.

O grenadă. O grenadă care fusese aruncată cu o precizie diabolică, aproape între picioarele lui Billy II.

Barrabas avu un reflex fulgerător. Apucă puşca de asalt de țeava şi se servi de ea ca o crosă de hochei, trimițând grenada în perete de unde ricoşă pentru a se rostogoli de unde venise. De cealaltă parte a barierei de saci.

Locotenentul Yazid holbă nişte ochi plini de groază văzând reapariția grenadei pe care o aruncase pe culoar. Se aruncă la pământ în spatele celor mai apropiați saci.

În clipa următoare explozia îl asurzi complet.

Se ridică imediat ce-şi veni în fire. La cealaltă extremitate a culoarului, aproape jumătate din oamenii lui erau prăbuşiți la pământ şi alții continuau să se prăbuşească loviți de schije. Rămăseseră doar câțiva supraviețuitori.

— Înapoi! răcni Yazdi. Abandonați răniții şi retrăgeți-vă! Chiar şi el se repezi spre fundul culoarului intrând în mare grabă în magazia de explozibili.

Suflul exploziei îi lipise de sol pe soldații lui Barrabas,

dar bariera sacilor cu nisip îi protejase de schijele mortale.

Barrabas se ridică primul. Luă imediat o grenadă incendiară şi ridică mâna spre Nanos.

— Aruncă una în fundul culoarului!

Grecul se strecură lângă perete, căutând o poziție bună şi trase siguranța în acelaşi timp cu Barrabas. Grenadele urmară o traiectorie aproape paralelă, trecură de sacii de nisip, se loviră de uşa atelierului de metalurgie şi căzură în fața depozitului de explozibili.

Cele două explozii pustiiră culoarul. Două secunde mai târziu, mercenarii se repeziră înainte într-un singur elan. Au fost nevoiți să treacă peste multe cadavre, unele care încă mai semănau a oameni, altele însă complet ciopârțite. Pereții de ciment erau stropiți de sânge şi ciuruiți de schije.

Singurul zgomot perceptibil evoca timpul în trecerea lui: zgomotul nisipului care curgea din sacii transformați în sită.

Hayes şi Nanos ajunseră primii la extremitatea culoarului. Şi aici zăceau corpuri inerte, îngrămădite în fața uşii de oțel al magaziei de explozibili.

Hayes atinse uşor clanța metalică care îi arse degetele, făcându-l să strige de durere. Nanos scosese deja un cuțit şi încerca broasca.

— Pe toți dracii! exclamă grecul după câteva clipe lovind furios cu piciorul în uşă.

**

— Aici nu aveam de ce ne teme, zise cu un glas câraît Yazdi în fața celor zece supraviețuitori care reuşiseră să-l urmeze. N-au cum să ne scoată de-aici. întreaga subterană se va prăbuşi mai înainte ca ei să poată arunca în aer această uşă blindată.

— Dacă am accepta să murim, zise unul dintre pasdari, această magazie conține destul exploziv pentru a-i lichida pe toți asediatorii noştri. Nu credeți că e de datoria noastră să ne sacrificăm?

Yazdi îl fulgeră cu privirea.

— Idiotule! strigă el. Nu înțelegi că e nevoie de supraviețuitori pentru a explica lumii întregi ce s-a petrecut aici? Că nişte câini de capitalişti americani ne-au atacat pe

teritoriul nostru… Asta e datoria noastră.

**

— Am impresia că se vorbeşte aici înăuntru, şopti Nanos. Dar nu înțeleg nimic din ce spun…

— În curând o să ştim, murmură Hayes.

Furios Nanos dădu cu piciorul în uşă.

De partea cealaltă a culoarului, Barrabas şi restul trupei trecuseră de ultimul baraj de saci din fața laboratorului de materiale radioactive.

Şi aici uşa era încuiată, dar nu era decât o uşă de lemn întărită cu o armătură din oțel. Billy II se postă într-o parte şi încercă se apese pe clanță.

Înăuntru răpăi imediat o rafală şi în centrul uşii apăru o gaură de mărimea unei mingi de tenis.

— Ce facem, colonele? întrebă Billy.

Barrabas zări prin gaură partea de sus a unei mese răsturnate lângă uşă. Se gândi o clipă. Nu-şi putea permite să arunce o grenadă prin gaura din lemn. Ceea ce conținea laboratorul era mult prea periculos. Nu putea să se folosească nici de gaze lacrimogene. Nu ştia dacă subterana dispunea de un sistem de ventilație adecvat şi trebuia ca Beck să vadă foarte bine pentru a arma una din bombele depozitate în laborator. Nu mai rămânea decât o singură soluție şi nu dintre cele mai uşoare – minimum de risc pentru misiune, maximum pentru oameni.

— Numărăm până la trei şi spargem uşa! zise el. Atenție…

Când ajunseră la doi, Barrabas avansa cu rapiditate pe linia tirului expediind o rafală în broască. O'Toole şi Hayes se postaseră la stânga şi la dreapta pentru a-i secera pe eventualii apărători.

— Trei! murmură Nanos şi, în acelaşi timp cu Billy, se năpusti în uşă.

Lăzile care o baricadau prin interior gemură apoi se răsturnară în timp ce uşa ceda, declanşând țipetele celor din laborator.

Puşi în mişcare de o energie fantastică, pasdarii se aruncară imediat asupra mercenarilor. Păreau împinşi de

dorința de a ucide şi era foarte clar că numai moartea îi mai putea opri.

Un pumn de gloanțe şuieră pe la urechile lui Barrabas şi smulse fragmente din cimentul peretelui din spatele sau Dar nu dădu nici o atenție. Nu era timp. Strânse din dinți, îşi încorda toți muşchii şi începu să tragă în iranienii turbați. Corpurile pasdarilor se prăbuşeau împroşcând cu sânge în toate părțile. Ultimul reuşi să escaladeze lăzile ce încă mai blocau intrarea, primi o rafală care îi deschise pieptul în două şi se prăbuşi pe spate.

Abia atunci pătrunseră mercenarii în laborator, uitându-se cu grijă în jurul lor în căutarea unui eventual supraviețuitor. Dar nu auziră decât zgomotul paşilor şi a respirației lor sacadate. Locul era curățat de duşmani.

Barrabas se întoarse spre Beck.

— Acum e rândul tău, bătrâne…

Geniul electronicii inspecta cu rapiditate încăperea apoi zise:

— E o chestie, colonele.

— Nu poți să armezi bombele?

— Bineînțeles că pot. Numai că lipseşte una.

— La dracu şi la toți dracii! izbucni Barrabas. Trebuie să fie undeva în interiorul subteranei. Bine, nu-ți face sânge rău, Nate. Armează una din cele trei. Nanos şi Claude, veniți cu mine! Vom scotoci toate încăperile subteranei…

Totuşi nu descoperiră nimic în atelierul de metalurgie şi nici în laboratorul de electronică.

— Poate că au ascuns-o în depozitul de explozibili, acolo unde s-au baricadat ultimii pasdari în viață, sugeră Nanos.

— Mda, s-ar putea, admise Barrabas care se uita cu un aer scârbit la uşa din oțel blindat.

Dar mai exista o explicație posibilă. Poate că informațiile lui Jessup erau inexacte şi nu existaseră nicioadă patru bombe… Sau poate că această a patra bombă încă nu fusese asamblată…

Asta făcea parte din lucrurile posibile, numai că rămânea totuşi o ultimă eventualitate. Cea de a patra bombă ar fi putut foarte bine să fie scoasă afară din bază şi

transportată spre țintă.

Iar Barrabas nu putea să neglijeze această eventualitate. Asta îl făcea să vadă perspectiva oribilă a sute de mii de morți nevinovați şi o mulțime imensă atinsă de radiații necruțătoare. Totuşi, deocamdată nu putea să facă altceva decât să provoace explozia celor trei bombe, să distrugă tabăra şi să se retragă la timp cu oamenii lui pentru a evita alte pierderi.

Cu moartea în suflet, Barrabas se întoarse în laborator urmat de oamenii lui. Beck lucra la o încâlcitură de fire şi cabluri.

— Ați găsit ultima noastră păsărică? întrebă el fără să ridice ochii.

Barrabas scutură din cap.

— Nu. La tine merge treaba?

— S-ar putea să fie mult mai complicat. Au prevăzut o sumedenie de sisteme de blocaj care nu cedează decât la activarea ceasornicului de la detonator. E de înțeles, pentru că aveau de gând să-şi transporte bombele cu camionul.

— Cât timp îți trebuie? întrebă Barrabas.

— În jur de zece minute. N-am decât de înlocuit *timer-ul* lor cu al nostru.

— Nu te grăbi, Beck. Să nu ne explodeze porcăriile astea în gură!

17

La dracu! Ce tot fac! exclamă Biondi cu ochii țintă la câmpul care se întindea sub elicopter.

De la altitudinea la care se aflau, tabăra inamică părea mică de tot.

— Nu a trecut chiar atât de mult de când i-am lăsat la locurile stabilite, răspunse Gunther. Deocamdată se încadrează în timp.

— Ce-ar fi să coborâm ca să ne asigurăm că totul merge bine?

Gunther se încruntă.,

— Barrabas ne-a cerut să rămânem la o mie cinci sute de metri şi să aşteptăm semnalul lui. El conduce operațiunea, bătrâne. Noi executăm ordinele.

— O.K., suspină Biondi dezamăgit.

Continuară să se învârtească în cerc apoi, după un moment, Gunther arătă cu degetul şi exclamă:

— La naiba! Ai văzut asta?

— Ce? Unde? Nu văd nimic!

— Tocmai au dispărut. Erau nişte lumini în linie. Ca farurile unui convoi. Uite! Se văd din nou…

**

— În cât timp facem să explodeze şmecheria asta? îl întrebă Beck pe Barrabas.

— După douăzeci de minute. Avem nevoie de cinci minute pentru a părăsi tabăra şi de un sfert de oră pentru ne depărta la o distanță rezonabilă.

Beck atacă dispozitivul de măsurare a minutelor cu precizie şi o rapiditate care îl făcură pe Nanos să se înfioare.

— Sper să nu te fi înşelat, zise cu teamă grecul.

— Toată lumea e gata? întrebă Barrabas. Unde s-a dus Hayes?

— Acum un minut era pe culoar, răspunse imediat O'Toole.

— Să mergem şi noi!

Beck îşi terminase meştereala şi mercenarii nu mai avea de ce să întârzie în laborator.

Pe culoar fură întâmpinați cu urlete venind dinspre magazia de explozibili. Hayes stătea proțăpit în fața uşii blindate şi zâmbea.

— Ce e cu panica asta înăuntru? întrebă O'Toole. Hayes dădu nepăsător din umeri şi îşi urmă camarazii.

— Cunosc câteva cuvinte în limba lor.

— Da? Ei şi?

— Am crezut că tipii baricadați în depozit au dreptul să ştie ce-i aşteaptă. Nu trebuie să-şi facă şi ei rugăciunea?

Urletele pasdarilor deveneau din ce în ce mai isterice.

— Într-adevăr, aveai datoria asta față de ei, zise ironie Nanos.

— Aşa mi-am zis şi eu.

Când ieşiră din subterană respirară cu aviditate aerul răcoros. Începuse să bată un vânt care împrăştia fumul şi

mirosul de carne carbonizată.

O'Toole scoase din raniță o rachetă luminoasă pe care o lansă imediat. Racheta făcu explozie împrăştiind în aer miliarde de scântei verzi însemnând: *Misiune îndeplinită*. Aşteptând sosirea elicopterului, Barrabas şi Hayes puseră mâna pe un jeep în stare de funcționare, îl porniră şi îl trimiseră peste usile de acces în subterană. Masina îsi strivi botul în blindajul de otel.

**

Elicopterul atinse pământul la limita gardului triplu în momentul în care mercenarii îşi terminaseră treaba. Barrabas îşi îmbarca în grabă oamenii.

Apoi urcă şi el la bordul aparatului.Gunther şi Biondi aflară imediat de moartea camarazilor lor şi de faptul că a patra bombă dispăruse.

Elicopterul luă foarte repede altitudine. Gunther se întoarse spre Barrabas:

— Am văzut lumini pe drum, la est, în timp ce ne roteam deasupra taberei. Poate că e jucărioara care lipseşte.

— Departe de aici?

— Şapte-opt kilometri.

Barrabas se uită la ceas.

— Au mai rămas exact şaisprezece minute înainte de explozie, zise el căutând privirea lui Beck.

— Într-adevăr, confirmă acesta.

— Abia dacă avea timp să aruncăm o privire.

18

Pentru a treia oară, pe o distanță mai mică de doi kilometri, căpitanul Razod ordonă oprirea convoiului.

Sări jos din camion şi ascultă cu atenție.

Da, se auzea din nou... Focuri de armă sporadice şi ceva mult mai grav, mai profund, cam ca un bubuit de tunet. Razod se uită la cer şi constată că nu era nici urmă de nori...

Un fior îi trecu pe şira spinării...

Cine putea să atace tabăra? Căci acum era sigur că era vorba de un atac. Oare aceşti câini de irakieni? Sau americanii? Sau împuțiții de sionişti?

Oricum, Razod nu era prea neliniştit. Oamenii lui vor

şti să se baricadeze în subterană şi să ceară ajutor bazei de la Kerman. O ripostă aeriană îl va distruge pe duşman.

Mai rămânea o problemă care îl cam punea pe gânduri. Dacă agresorii, constrânşi să se retragă sau abandonând subterana imposibil de cucerit, vor căuta alte… ținte?

Nişte ținte mai uşoare, mai vizibile…

Neliniştea se răspândise şi printre pasdari. O nelinişte foarte îndreptățită. Se aflau pe un drum complet descoperit şi prin urmare erau cât se poate de vulnerabili.

— Urcați în camioane! strigă Razod. Pornim!

Urcă repede în cabină, înjurând noaptea fără lună care îl obliga să meargă eu farurile aprinse pentru a nu ieşi de pe drum.

Convoiul se puse în mişcare şi Razod îşi desfăcu pe genunchi o hartă topografică pe care o studie cu ajutorul unei lanterne mici, căutând un adăpost posibil pentru trei camioane şi un jeep.

Nimic! Pe o distanță de mulți kilometri nu exista nici măcar un copac. Nici un drum transversal. Numai drumul acela vălurit care şerpuia interminabil printre coline şi de-a lungul văilor.

Mototoli exasperat harta şi făcu din ea un cocoloş, dar în momentul acela lumina lanternei trecu uşor peste Fața Sfântă lipită pe tabloul de bord. Şi în clipa aceea ochii de nebun vorbiră sufletului căpitanului Razod, îndemnându-l să se folosească de viclenia lui naturală pentru a găsi un mijloc prin care să-şi salveze încărcătura prețioasă.

— Ah-ah! făcu brusc Razod sprijinindu-se cu satisfacție de spetează.

În fond nu era chiar aşa de complicat.

Scârbele astea îşi vor avea prada, numai că el nu va fi acolo. Când convoiul va ajunge în valea din fața lor, Razod va opri camionul lui şi va ordona celorlalte vehicule să-şi continue drumul cu toate farurile aprinse.

În timp ce ele se vor îndepărta, Razod va aştepta confortabil în întuneric ivirea zorilor şi sosirea ajutoarelor…

**

— La fix! exclamă Gunther.

— Unde? întrebă Barrabas încordat.

— Acolo, drept înainte, răspunse Biondi arătând farurile convoiului de pe drum.

Aproape imediat luminile dispărură una după alta, ascunse de un viraj.

— Trei camioane plus un jeep care merge în fața convoiului, zise Gunther.

— După toate aparențele, ăsta ar fi obiectivul, aprecie Barrabas întorcându-se spre oamenii lui. Căutați trei lansatoare de torpile şi deschideți în stânga. Nu vă atingeți de camioane. Ocupați-vă de jeep şi bombardați drumul. Vom opri convoiul!

O'Toole, Nanos şi Billy II apucară imediat lansatoarele de torpile M-79 în timp ce camarazii îşi verificau încărcătoarele armelor.

— Cât timp mai avem, Nate?

— Treisprezece minute, colonele.

— La dracu şi pe toți dracii! mormăi Nanos.

— Gura, Alex! bombăni Billy II. Nu te ambala înainte să bubuie!

Barrabas se uită la Gunther.

— Când drumul va fi distrus, îi zise el, faci calentoarsă şi ne laşi în spatele convoiului... Acum deschideți toți urechile. Nu avem la dispoziție decât foarte puțin timp. Aşa că nu faceți economie de muniții şi încercați să fiți eficienți. O.K.?.

Mercenarii clătinară din cap tăcuți.

O'Toole, Nanos şi Billy II erau postați lângă uşița deschisă ținând cureaua lansatoare de grenade înfăşurată după braț. Gunther coborî cu rapiditate elicopterul la o altitudine de vreo treizeci de metri şi reduse viteza pentru a se alinia deasupra convoiului.

— *Go*! strigă deodată Barrabas.

Trei păsări de foc țâşniră în acelaşi timp din elicopter şi loviră solul.

Pe drum izbucni într-o clipă un foc de artificii portocaliu şi galben care înghiți jeepul. Când apăru din nou, vehiculul se blocase şi pasagerii lui fuseseră aruncați afară.

Jeepul traversă drumul rostogolindu-se pe o parte şi se opri după ce se izbi cu violență de o stâncă mare.

Camioanele frânară cu disperare pentru a evita cea de a doua şarjă de grenade care pur şi simplu desfundă drumul în fața lor.

Gunther făcu imediat cale întoarsă căutând un spațiu unde să poată ateriza.

**

Razod auzea elicopterul de câteva minute dar nu reuşea să-l vadă. Huruitul lui îi sfredelea creierul.

Scoase iar capul pe fereastra portierei şi deodată văzu elicopterul, aproape perpendicular pe coada convoiului. Săgeată neagră pe cerul înstelat.

— Nu! gemu el când elicopterul trecu în viteză pe deasupra lui pentru a depăşi convoiul

Soldații din camionul aflat în fată încă nu înțeleseseră.

— Claxonează, fir-ar să fie! îi strigă Razod şoferului. Prea târziu. Mult prea târziu.

Trei flăcări albăstrui țâşniră din pântecele negru al elicopterului.

Când şoferul atinse claxonul, grenadele loviseră deja drumul. Razod văzu fulgerele mari portocalii, apoi fu asurzit de trei bubuituri monstruoase şi camionul din fată fu deviat de pe drum.

Şoferul lui Razod încercă zadarnic să evite craterul enorm care apăruse brusc în fața lui. Roata dreaptă a camionului alunecă pe marginea cavității şi Razod se lovi cu capul de parbriz. Atunci zări jeepul care îşi continua traiectoria rostogolindu-se pe o parte în mijlocul flăcărilor.

Iranienii intraseră în panică.

Razod se agăță cu disperare de mânerul portierei când a doua şarjă de grenade lovi cu putere drumul.

Camionul din spate derapă, scârțâi din toate încheieturile şi reuşi să se oprească la marginea drumului.

Şoferul lui Razod făcu o buclă brutală ca să evite obstacolul apărut brusc în fața lui şi reuşi să se oprească la timp, în vreme ce al treilea camion o lua la dreapta, executând o manevră disperată pentru a evita coliziunea.

Razod sări imediat din camion.

— Înapoi! îi ordonă el şoferului. Întoarce!

Apoi se repezi la camionul cu trupe cel mai apropiat şi bătu în partea din spate.

— Iesiti! Iesiti! răcni el.

Elicopterul efectuase un viraj la o sută optzeci de grade şi se deplasa în direcţia din care venise.

— Trageţi! Doborâţi-l! răcni Razod în noaptea impregnată de dementă.

Şi pentru că i se părea că oamenii lui reacţionau prea lent, căpitanul îşi scoase revolverul Beretta şi trase de trei ori în direcţia elicopterului care dispărea deja în depărtare.

Trăsese inutil... Razod era furios la culme.

Camionul care transporta bomba încercă cu greutate să întoarcă. Şoferul înjura, cutia de viteze scrâşnea şi roţile patinau pe drumul desfundat.

— Sergent! răcni Razod la unul din oamenii lui. Plasează-ţi soldaţii de-a lungul drumului, la adăpostul camioanelor. Vom apăra bomba până la moarte. S-a-nţeles?

Sergentul dădu din cap şi transmise ordinul.

— Stingeţi farurile! strigă Razod.

Întunericul înghiţi brusc drumul. Razod aşteptă câteva secunde pentru a se obişnui cu întunericul apoi se repezi între camioane şi trupe în căutarea celui mai sigur adăpost. ÎI găsi în umbra maşinii care transporta bomba.

Scârnăviile, oricare ar fi fost ele, vor avea de furcă dacă voiau să pună mâna pe bombă, îşi zise Razod zâmbind cu răutate. Pasdarii aveau un aliat: noaptea fără lună.

**

Gunther aşează elicopterul uşurel chiar pe drum la aproximativ opt sute de metri de convoi. Mercenarii ştiau exact ce aveau de făcut. Săriră pe sol şi porniră în fugă spre obiectiv.

— Dă-ne un avans de un minut, îi zise Barrabas lui Gunther înainte de a sări şi el.

Ceilalţi îl aşteptau la ultimul viraj înainte de a intra în linia dreaptă a drumului unde fuseseră blocate camioanele. În întuneric nu se distingeau decât contururile vagi ale

vehiculelor. Dar şansele erau egale. Cu siguranță că nici pasdarii nu vedeau echipa lui Barrabas.

Colonelul ordonă cu un gest trăgătorilor lui de elită să se împrăştie pe drum şi îşi încarcă arma. Prin luneta Starlite reperă câțiva oameni ascunşi în şanțul de pe marginea drumului şi sub camioane.

— Haide, Gunther, acum e momentul! mormăi el pentru sine.

Elicopterul apăru aproape imediat deasupra colinei cu un zgomot asurzitor, coborând în picaj asupra camioanelor blocate apoi coti brusc şi se îndepărtă brusc executând o lumânare vertiginoasă. Cu urlete furioase, pasdarii ieşiră din şanț şi de la adăpostul camioanelor pentru a deschide focul asupra elicopterului care dispărea în noapte.

Barrabas ochi spatele unui pasdar şi apăsă pe trăgaci. Arma cu surdină abia şuieră şi tipul se prăbuşi. Colonelul îşi găsi imediat o altă țintă.

Alături de el, O'Toole, Billy II şi Hayes mitraliau exact în acelaşi fel, reperându-şi ținta prin lunetă.

Aveau impresia că participă la un concurs de tir la un stand de bâlci, dar premiul nu era o păpuşă sau o sticlă de şampanie, ci îşi jucau pur şi simplu viața.

După o jumătate de minut țintele deveniră greu de găsit...

Deodată se auzi un ordin şi supraviețuitorii plonjară sub camioane.

Iranienii înțeleseseră până la urmă. Trecerea elicopterului nu fusese decât un subterfugiu prin care fuseseră forțați să se descopere. Şi căzuseră în capcana acelor scârnăvii...

**

În ciuda furiei care îl sugruma, căpitanul Razod trebuia să recunoască şi el că se lăsase păcălit.

Primul ieşise de la adăpost şi deschisese focul asupra elicopterului, ordonând oamenilor lui să facă la fel. Tirul smintit care urmase acoperise pocnetul gloanțelor inamice. Şi era atât de întuneric încât abia dacă se vedeau oamenii căzând.

Razod nu înțelesese ce se întâmpla decât atunci când simțise un jet de sânge stropindu-i ceafa. Se întoarse la timp pentru a vedea un soldat prăbuşindu-se în spatele lui. Abia atunci dăduse ordinul de retragere.

Pe burtă sub camionul în care fusese încărcată bomba, căpitanul putea să vadă drumul plin de cadavre. Îşi pierduse jumătate din oameni fără ca măcar să-i zărească pe agresori!

Cineva gemu lângă el. De data asta percepu zgomotul înfundat al unui glonț care pătrundea în corp. Geamătul încetă şi Razod înțelese că nici camioanele nu mai erau un adăpost sigur.

Îşi lăsă jos pistolul fără gloanțe, se cățără pe bara de protecție din spatele vehiculului şi trecu peste oblon, apoi, ajutându-se de mâini şi de genunchi, se strecură pe lângă lada lungă în care se afla bomba. Între lada de lemn şi peretele cabinei rămăsese un mic loc liber. Razod se strecură acolo de bine de rău şi aruncă o privire prin gemulețul care comunica cu cabina. Parbrizul camionului era țăndări şi şoferul zăcea nemişcat pe o parte, cu fruntea făcută terci. În mod ciudat, motorul încă mai funcționa, duduind domol de parcă nu i-af fi păsat de măcelul din jur.

Razod nu ştia dacă ascunzătoarea lui era foarte sigură dar se crampona de ea cu disperare.

**

Cu ochiul lipit de lunetă, Barrabas cercetă tot câmpul de luptă. După o examinare rapidă ajunse la concluzia că supraviețuitorii se adăpostiseră sub cele doua camioane cărora nu le vedea decât partea din spate.

Trebuiau scoşi de-acolo.

Lăsă puşca de asalt şi luă un aruncător de grenade pc care îl încarcă cu o grenadă lacrimogenă. O'Toole zâmbi crispat şi trase o rachetă incendiară chiar asupra convoiului, întunericul nopții fu imediat sfâşiat de o lumină verde orbitoare.

— *Go*! strigă Barrabas expediind grenada lacrimogenă, imitat imediat de Beck şi Hayes.

În câteva secunde vehiculele fură înecate într-un fum cenuşiu. Iranienii îşi făcură imediat apariția împleticindu-se,

oferind mercenarilor nişte ţinte perfecte.

Mercenarii ştiau că nu-şi puteau îngădui prizonieri.

Armele de asalt M-21 îşi reluară răpăitul de pe marginea drumului, scoţând flăcări furioase la capătul ţevilor.

Împuşcăturile se opriră brusc. Barrabas examina din nou câmpul de luptă prin luneta de noapte, apoi întinse braţul înainte.

Mercenarii porniră tăcuţi în pas alegător. Când ajunseră în apropierea camioanelor, vântul uşor care bătea aproape că împrăştiase gazul de luptă. Mai aşteptară câteva secunde, apoi scotociră dedesubt şi în interiorul vehiculelor.

Barrabas trase apoi o rachetă roşie.

Semnalul convenit cu Gunther.

Elicopterul se ivi brusc din noapte şi se stabiliza la treizeci de metri deasupra zonei operaţionale pentru a o lumina cu farul lui puternic.

În clipa următoare Beck gesticula în spatele unuia din camioane şi lansa un apel.

Barrabas sări peste oblon şi se opri brusc zărind în umbră lada lungă de lemn.

— Avem o baftă ce nu se mai poate! murmură Beck.

— Mda. S-ar zice că asta e a patra jucărioară... Cât timp mai avem?

— Opt minute...

— Dumnezeii măsii!

Opt minute care aveau să treacă la fel de repede ca opt secunde!

— Faceţi-i semn lui Gunther să-şi pună jos ventilatorul! le strigă el mercenarilor care se strânseseră sub fasciculul reflectorului. Opt minute! Un timp infim înainte de explozia porcăriei atomice...

19

Razod se întoarse violent în momentul când făcuse explozie racheta luminoasă, care inundase imediat interiorul camionului cu o lumină lugubră.

Apoi tresări la exploziile grenadelor lacrimogene. Un zgomot înăbuşit, nu foarte îngrijorător, dar recunoscu imediat mirosul.

Simți cum aerul îi arde nasul şi ochii. Începu să tuşească, să lăcrimeze dar nici un moment nu se simți constrâns să-si părăsească adăpostul. Este adevărat că era mult mai puțin expus decât restul oamenilor ascunşi sub cele două camioane.

În curând lumina verzuie scăzu apoi dispăru treptat.

Razod îşi auzi afară oamenii tuşind şi gemând, pe fondul sonor al motorului care continua să funcționeze. Apoi îi auzi alunecând şi râcâind solul plin de pietre. Supraviețuitorii încercau să se îndepărteze de zona periculoasă. Căpitanul auzi pocnetul sec pe care îl cunoştea prea bine. Ultimii oameni cădeau sub gloanțele trăgătorilor de elită postați la distantă.

În sfârşit totul amuți şi Razod se ghemui şi mai mult în ascunzătoare. Amintindu-şi brusc de Dumnezeul lui, iranianul începu să se roage să fie cruțat, debitând cuvinte şi fraze cu o voluptate năucitoare. Jura că va face lucruri mari dacă se va produce un miracol!

Paşi uşori şi repezi răsunară în jurul camionului. Razod îsi tinu răsuflarea.

Cineva coborî oblonul. Auzi distinct scârțâitul cumplit al balamalelor.

Dacă Allah ar fi putut să-1 facă invizibil în clipa aceea, i-ar fi spălat de o mie de ori picioarele.

Cineva se urcă în camionul care se legănă puțin. Urmă un schimb de fraze, apoi arcurile gemură din nou când necunoscutul părăsi camionul şi sări jos.

Allan ascultase ruga căpitanului Razod!

Câteva clipe mai târziu auzi voci nu departe de el, apoi duduitul răsunător al unui elicopter menținându-se în loc deasupra câmpului de luptă.

Când reflectorul puternic se aprinse pe neaşteptate, Razod fu gata să țipe. Lumina din interiorul camionului i se părea de-a dreptul orbitoare.

Vocile se apropiară. Nu înțelegea cuvintele dar recunoscuse limba. Atunci totul îi deveni clar. Ştia cine atacase baza şi convoiul, şi de ce…

America voia să recupereze bomba! Scârnăviile acelea

de necredincioşi îndrăzniseră să pătrundă în Ţara Sfântă!

Razod îşi simţi curajul renăscând. Era clar că Allah îl cruţase în vederea unui destin grandios. Şi va continua să-1 protejeze până la îndeplinirea acestui destin.

Acum vocile se îndepărtau. Reflectorul se stinse şi elicopterul ateriza nu departe de acolo.

Căpitanul se destinse. Nu mai avea decât să aştepte ca mâna Domnului să-i arate calea sublimului său destin.

**

Barrabas îşi strânsese toţi oamenii la o mică discuţie.

— Nu ne-a mai rămas mai mult de opt minute înainte de distrugerea acestui perimetru, zise el. Un răgaz prea scurt pentru a ne permite să ducem porcăria asta atomică înapoi la bază şi de a pleca apoi pentru a ne pune la adăpost.

Încărcarea ei la bordul elicopterului ar lua prea mult timp...

— Ce distanţă am avea timp sa parcurgem? întrebă Beck

— Patru, cel mult cinci kilometri, răspunse Gunther. Am primi unda de şoc în plin, fără a mai vorbi de radiaţii.

— Atunci ce facem? întrebă Biondi nerăbdător. Dacă abandonăm bomba aici, iranienii o vor recupera şi o vor arunca în Occident.

— Am putea s-o sabotam, sugera Billy II.

— Cu ce? zise Barrabas. Cu sculele pe care le avem ne-ar trebui ore întregi...

Nanos lovi cu pumnul în palma stângă.

— Dacă înţeleg eu bine, toată chestia asta n-a servit la nimic! mormăi el.

Nu menţiona pierderea lui Chen şi Boone, dar toţi mercenarii se gândeau la moartea lor.

— La dracu! izbucni O'Toole. Hai să încărcăm bomba în elicopter şi să ne încercăm norocul.

Asta era şi ideea lui Barrabas, dar nu avea dreptul să o impună oamenilor lui. Această soluţie însemna o şansă la o sută pentru ei de a scăpa nevătămaţi din această aventură.

Nanos ridică braţul şi zise:

— Eu sunt pentru. Ne întoarcem acolo şi depunem

coletul.

Leona susținu şi ea propunerea lui O'Toole. Apoi şi ceilalți. Toți acceptaseră acel risc enorm.

Vince Biondi avea însă o altă soluție pentru ieşirea din impas. Dar nu o destăinui nimănui. O soluție care nu ar fi costat decât o singură viață.

A lui.

În timp ce ceilalți se repezeau spre elicopter pentru a deschide trapa de încărcare, Biondi deschise portiera camionului, împinse jos cadavrul şoferului şi se instală la volan. Acceleră puțin, apoi trecu în viteza întâi şi demară.

Camionul porni înainte.

Barrabas şi O'Toole trebuiră să sară într-o parte pentru a evita masa metalică pusă în mişcare.

— Țăcănitule! urlă Barrabas alergând din răsputeri în urma camionului care mergea cu toată viteza.

O'Toole alerga alături de el.

— Vince, fir-ar să fie! Termină cu prostiile!

Dar Biondi trecuse în viteza a doua ca să urce coasta.

— Pe curând băieți! Ştiți voi unde...!

Acceleră la maximum şi se concentra asupra drumului.

— N-ar fi trebuit să mă uit în urmă, mormăi el, aruncând o privire în oglinda retrovizoare laterală acoperită de norul de praf stârnit de camion. Niciodată, niciodată...

Şi, cu un gest scurt, aprinse farurile.

Vince Biondi nu avea sentimentul că îndeplineşte un act eroic. Pentru el era o chestiune de logică. Încărcarea bombei în elicopter ar fi cerut prea mult timp având în vedere mijloacele precare de care dispuneau. Singurul mijloc de a o duce înapoi în tabără în cele şase minute pe care le mai aveau, cu cât mai puține pierderi, era transportarea pe drum. Or, dintre toți mercenarii, numai el era în stare s-o facă într-un timp record.

În vârful coastei trecu în viteza a treia şi acceleră la maximum.

— Haide, putoare bătrână! bombăni el. Asta e ultima noastră plimbărică.

Si brusc izbucni în râs.

— Ştii ceva? reluă el. Aproape toată viața mi-am petrecut-o încercând să mă prăpădesc pe patru roți. Cursa pentru pachetul doldora de dolari şi glorie la linia de sosire erau doar un pretext. Mie riscul îmi plăcea. Când mă gândesc la toți superbolizii pe care i-am masacrat! Niciodată nu m-am gândit la câştig!

Izbucni din nou în râs. Gropile drumului făceau volanul să-i sară din mâini. Se sprijini de spetează pentru a-l putea controla cum trebuie, cu piciorul apăsat pe accelerație pentru a profita de pantă.

La capătul de jos al pantei drumul urca din nou. Biondi aşteptă până în ultimul moment pentru a schimba viteza, dar motorul trăgea din greu.

— Un mic efort, bătrânico! zise el. Nu urci tu chestia asta? Camionul urcă panta dar cu o încetineală exasperantă. Biondi se uită pentru prima dată la vitezometru şi zări fotografia ayatollahului.

— Ia te uită! zise el rânjind şi făcând cu ochiul bărbatului bărbos. Nu ştiam că nu sunt singur! Mare surpriză, prostănac bătrân! Vrei să-ți spun ceva? Dacă aş fi avut de ales, aş fi luat pe altul cu mine la plimbârica asta. Şi nu-i aşa ci ştii unde mergem noi doi? Ține-te bine şi fă-ți rugăciunea, putoare bătrână!

**

Ghemuit în ascunzătoarea lui, Mohamadi Razod se îndemnă la calm cât putu de mult. Bărbatul de la volan conducea cu o viteză atât de mare încât lada grea era uneori dezechilibrată şi Razod se temea să nu-l strivească. Se strecură afară din ascunzătoare şi aruncă o privire pe ferestruică. Se ținea cu greu pe picioare din cauza zdruncinăturilor camionului dar putea să-l distingă pe şofer la lumina tabloului de bord. Era un brunet cu părul negru. L-ai fi putut lua drept un iranian fără elucubrațiile smintite pe care le răcnea în engleză.

Nu încăpea nici o îndoială că tipul era nebun!

Se îndrepta direct spre tabără!

Când vehiculul se îndepărtase de locul ambuscadei, Razod auzise strigăte de protest. Prin urmare şoferul acționa

fără aprobarea şefului.

Şi cu siguranță că Allah îl făcuse să se ridice împotriva fraților lui pentru a fi instrumentul marilor proiecte destinate lui Razod.

Dar căpitanul nu era pe deplin liniştit. Cu cât camionul se apropia mai mult de tabără, cu atât se simțea mai îngrijorat. Vor recunoaşte camionul santinelele care păzeau gardul triplu? Vor încerca să-l oprească? După atacul împotriva taberei cu siguranță că se vor arăta foarte neîncrezători... Şi dacă acel şofer nebun se năpustea cu maşina în poartă?

Razod ajunse foarte repede la o concluzie cât se poate de clară. Va trebui să sară din camion în mers şi să ajungă pe jos la tabără. Singura problemă era că maşina mergea prea repede ca să poată sări din ea fără a se răni.

Se îndemnă la răbdare şi îl observă pe american prin ferestruică, încercând să înțeleagă sensul elucubrațiilor lui răsunătoare. După un moment înțelese ca cel de la volan se adresa fotografiei lipite pe tabloul de bord. Ce făcea? Poate că se ruga. Americanul debita fraze pe care le însoțea cu un gest, mereu acelaşi. Probabil un fel de salut, căruia Razod nu-i înțelegea semnificația. Patru degete ale mâinii strânse şi al patrulea, cel de la mijloc, întins în sus...

Cu siguranță un gest ritual!

Camionul porni la asaltul unei coaste serioase. De bine de rău, Razod reuşi să se strecoare pe lângă ladă până la oblon peste care tocmai încerca să treacă când o zdruncinătură mai puternică decât celelalte îl dezechilibra, cata-pultându-l în mijlocul drumului.

Razod căzu şi simți că şi-a luxat glezna.

Se ridică eu greutate şi încercă să se orienteze. Se afla la mai puțin de patru kilometri de tabără. Glezna luxată îl făcu să se strâmbe de durere.

**

Biondi se apropia de țintă. Încă nu vedea tabăra dar ştia că în câteva secunde va ajunge. În fața lui începea seria de viraje în pantă spre câmpie. Urma apoi porțiunea de un kilometru şi jumătate în linie dreaptă până la poarta triplă.

Făcu încă o dată cu ochiul fotografiei de pe tabloul de bord.

— Ține-te bine, tâmpițelule! zise Biondi rânjind. În curând vom deveni grămăjoară de cenuşă. N-o să-ți mai văd moaca de constipat, tipule!

Luminile bazei apărură brusc şi Biondi se încorda la volan.

— Daaaaa! răcni el. O să ajungem! Jackpot! Apoi fu cuprins de teamă.

— Şi dacă Nate s-a înşelat cu *timer-ul*? mormăi el.

Se uită cu arțag la fața bărbosului cu ochi de nebun şi îşi reluă monologul:

— Nu vezi că ne-am rupt boaşele ca să aducem lada asta în şase minute şi trebuie să aşteptăm o jumătate de oră focul de artificii?

Parcurse totuşi linia dreaptă în plină viteză, fără să se sinchisească de trepidațiile isterice ale volanului.

— Hai, bătrânico! Aproape că am ajuns! strigă el încercând să forțeze şi mai mult motorul maşinii.

În lumina farurilor se iviră rămăşițele celor trei porți. În clipa următoare pătrunse ca o tornadă în tabără, îndreptându-se direct spre rampa de acces în subterană. Abia atunci îl mai slăbi puțin tensiunea nervoasă şi inspiră profund.

— Du-te la dracu, putoare ramolită! strigă el fotografiei ayatollahului. *Va fan cullo!*

Apoi simți un nod în gât şi buzele uscate murmurară o scurtă rugăciune:

— Dumnezeule, fă ca totul să se petreacă repede! Nu-mi lăsa timp să mă gândesc…

Şi, într-adevăr, totul se petrecu foarte repede…

20

Mahomadi Razod se opri încă o dată să-şi odihnească piciorul. Se aşează pe o stâncă şi îşi scoase cizma. Foarte umflată, glezna îl durea imediat ce mişca degetele. Poate că era o fractură? Se mai oprise deja în urmă cu douăzeci de metri. În ritmul ăsta va avea nevoie de toată noaptea ca să ajungă la tabără. Dar asta să fi fost cea mai bună soluție?

Poate că era mai bine să aştepte pe marginea drumului trecerea unui vehicul. In urma agresiunii acelor scârnăvii de americani se aştepta ca în apropierea taberei să fie o mare vânzoleală.

Acum îi era frig. Încercă să-şi uite necazurile imaginându-şi marile țeluri pe care i le hărăzise Allah.

Poate că un loc în Consiliul Revoluției. Nu ținea prea mult la asta. Mai curând o funcție de judecător. Da, asta chiar l-ar copleşi.

Stătea cu spatele la bază şi ochii i se închideau în momentul când se dezlănțui infernul. Un fulger albastru de o puritate absolută şi atât de intensă încât proiectă umbra lui Mohamadi Razod la cel puțin o sută de metri în fața lui.

Se întoarse instinctiv să vadă ce şe întâmpla şi încremeni.

Lumea exploda!

O rafală de vânt fierbinte îl săltă de la pământ ca pe o păpuşă şi îl proiectă peste stânci, după care se rostogoli până când se izbi cu violență de o stâncă. Îşi simti coastele rupându-se ca nişte lemne uscate. Vru să urle dar plămânii lui nu mai aveau aer, erau umpluți cu sânge.

Un întuneric fierbinte se abătu definitiv asupra lui.

**

— Acum! zise Nale Beck ridicând ochii de la cronometru.

Cerul se lumină brusc.

Nişte zori care nu durară decât o secundă.

Nişte zori efemeri care nu le aduseră mercenarilor nici bucurie, nici îmbărbătare. Elicopterul lor îi ducea departe de infern şi distrugere, lăsând în urmă ființe dragi.

**

Lumea era în flăcări când Mohamadi Razod îşi recapătă cunoştința.

Totuşi nu era chiar aşa.

Mii de puncte incandescente scânteiau deasupra lui în aerul întunecat. Şi era tot noapte.

Nu, lumea nu ardea. Razod ardea. Focul îl distrugea în interior, în cap, în membre, în burtă.

Din gâtul fierbinte îi ieşi un strigăt răguşit de animal

prins în capcană.

Încercă să ridice mâinile spre cer dar o greutate monstruoasă îl împiedică.

Hainele atârnau în jurul lui în zdrențe.

Ba nu, nu erau hainele, ci pielea, care atârna ca un lințoliu.

Strigă încă o dată.

Simțea o sete atroce şi limba enormă amenința să-l sufoce.

Încercă să se ridice şi se prăbuşi imediat. Piciorul stâng avea o formă ciudată, cu o proeminență în unghi drept la nivelul genunchiului. O proeminență vâscoasă, acoperită de sânge… un os…

Încercă iar să se ridice pentru a se îndepărta de oroare, Nu conta unde, dar cât mai departe…

EPILOG

Instalat într-un local sordid din Amsterdam, Barrabas citea *Internațional Herald Tribune*. Trabucul dintre dinți se stinsese de multă vreme şi cafeaua din ceaşca mică aflată în fata lui se răcise.

„Iranul continuă să nege", anunța titlul articolului scris cu litere de-o şchioapă. Barrabas reciti articolul:

„TEHERAN. Purtătorii de cuvânt al guvernului iranian continuă să nege faptul că o explozie atomică ar fi avut loc pe teritoriul lor în zorii zilei de miercuri. Declarațiile lor sunt însă contrazise de afirmațiile comunității ştiințifice internationale.

Înregistrările mişcărilor telurice de la observatorul din Hagfors (Suedia) indică că o explozie atomică de o putere de treizeci până la cincizeci de kilotone s-a produs efectiv în Iran, în ziua de douăzeci iulie, la orele două şi treizeci şi şase de minute dimineața. Epicentrul detonației s-ar situa la aproximativ două sute de kilometri de baza de la Kerman.

Aceste înregistrări confirmă informațiile comunicate de Ministerul Apărării al Statelor Unite provenind de la sateliții de observare.

În fața refuzului încăpățânat al Iranului de a recunoaşte evidența, comunitatea ştiințifică internațională

crede că ar fi vorba de un accident.

Pakistanul a cerut Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite convocarea unei şedințe extraordinare. Majoritatea țărilor condamnă acest accident survenit probabil în cursul unor încercări prost controlate.

Departamentul de Stat lasa să se înțeleagă că va propune Congresului o serie de represalii economice împotriva Iranului".

**

Barrabas citi articolul de câteva ori. Nicăieri nu era vorba de intervenția unei forte din afară. Si cu siguranță că nu se va vorbi niciodată despre asta.

**

Misiunea reuşise perfect, contractul fusese îndeplinit, dar Barrabas nu se simțea deloc în apele lui. Ştia că îi va trece dar chiar şi asta îl necăjea.

Mestecă cu nervozitate trabucul.

Nu putea să-şi alunge din minte imaginea celor trei bărbați care nu se vor mai întoarce niciodată din Iran, despre sacrificiul cărora lumea nu ştia nimic.

Ziarele nu vor vorbi despre ei. Nici televiziunea. Şi nu se vor bucura de funeralii naționale.

Trei bărbați nobili şi curajoşi pieriseră şi nimeni nu va şti. Pentru lumea întreagă ei pur şi simplu dispăruseră. Şi totuşi ei scriseseră istoria.

În imensitatea unui deşert pietros din sud-estul Iranului se afla acum un crater cu un diametru de un kilometru.

O cavitate infernală care va dăinui cu mult după ce civilizația popoarelor din jur nu va mai fi.

Chen.

Boone.

Biondi.

Mormântul lor va rămâne căscat şi peste zece milioane de ani!

SFÂRŞIT